

Concurs – Câștigă o vacanță în Austria!

FLACĂRA

Almanah
Flacăra
Estival
GRATUIT

12397

DOSARIADA
PIERDERI COLATERALE

CAL TROIAN ÎN PSD

Mișcări tectonice
în Serviciile secrete

5.000
de vietnamezi
vorbesc română

95 de ani de
FLACĂRA

Urcă
în Orient Express!

**Giulia: „Nu mă tem
de paparazzi”**

Media: Think-tank

S.R.I.

BRIGADA ANTITERO

www.revistaflacara.ro

6 422256 000016 00010

P/12397

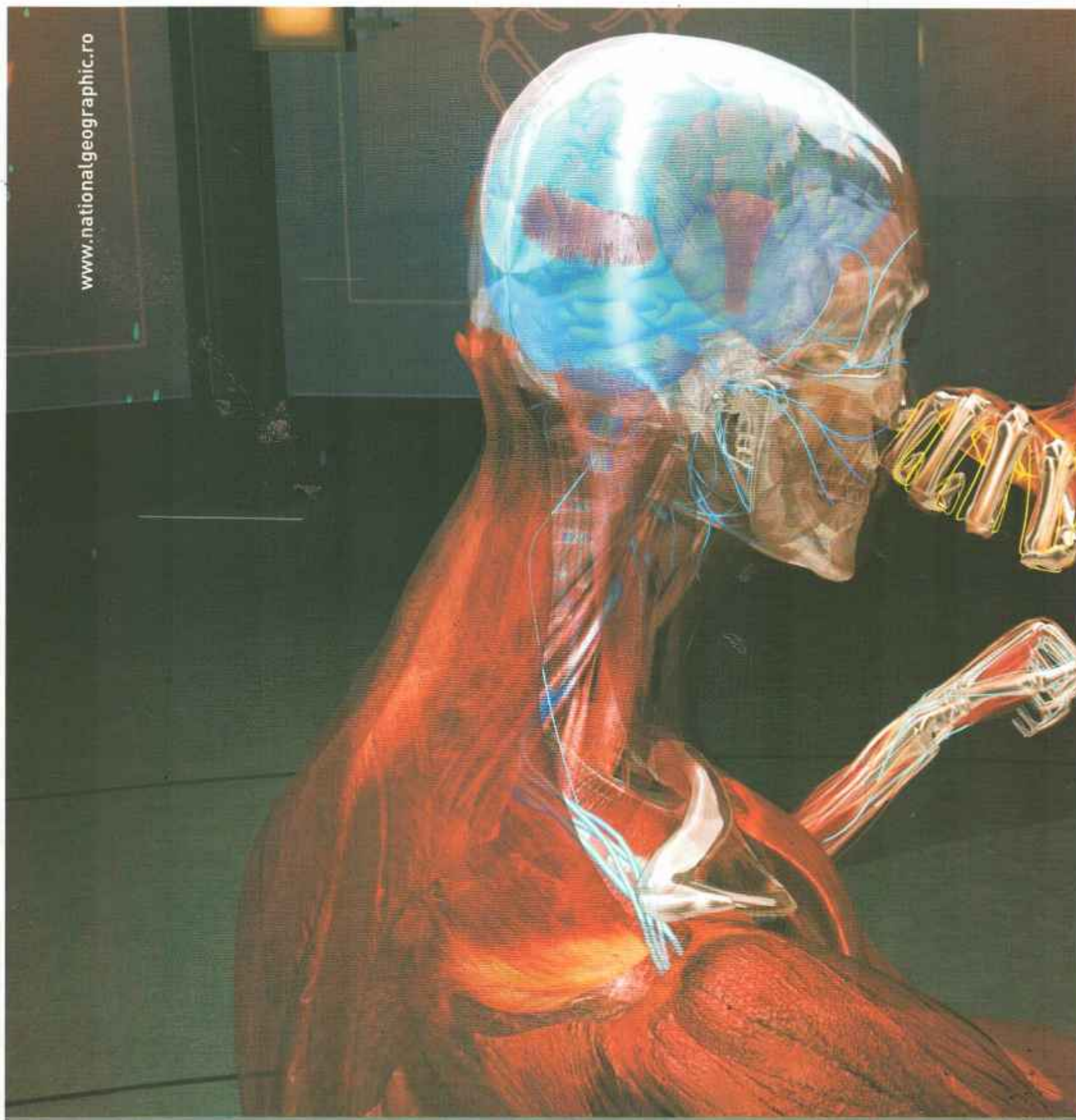
HOW DID JACK DANIEL'S WHISKEY TASTE BACK IN 1866?

(HAVE ONE TONIGHT
AND FIND OUT.)

Your friends at Jack Daniel's
remind you to drink responsibly.

JACK DANIEL'S and OLD NO. 7 are registered trademarks of Jack Daniel's Company.
Please drink at or below 21% alc/vol (42 proof).

ȘTIINȚA LUPTEI VINERI, 6 OCTOMBRIE, DE LA 23:00

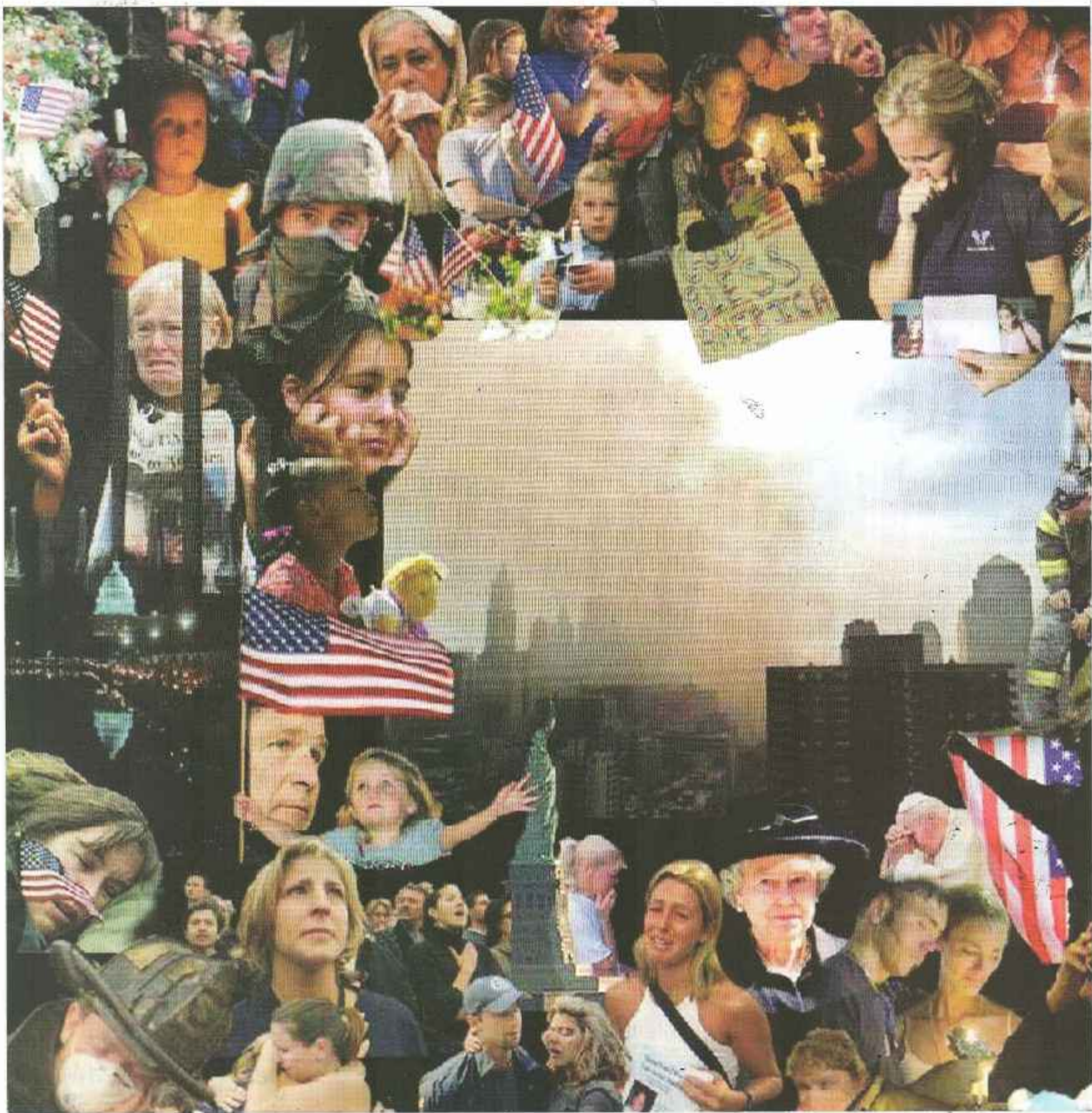
Luptători de elită în cea mai dură provocare de până acum. Înfruntarea cu știința.
ȘTIINȚA LUPTEI îți dezvăluie primejdioasa lume a artelor marțiale dintr-o perspectivă unică.
Exclusiv pe National Geographic Channel.

 **NATIONAL
GEOGRAPHIC
CHANNEL**

Mai gândește-te.

Schimbarea la

față a Americii

Haine groase, cinci saci de dormit, trei perechi de bocanci, nenumărați ciorapi de calitate (12 dolari perechea), zece perechi de adidași neatinși, șase perechi de pantofi de bicicletă neatinși (prima pereche m-a ținut șapte ani), două radiouri mici portabile, solare sau care se încarcă prin învârtirea unei manivele, un radio stație emisie-recepție, cu antenă bună poți să ții legătura și cu alte continente, să vezi ce se mai întâmplă când o să pice Internetul și televiziunea va fi controlată complet, 200 kg de brichete de cărbune, 100 l de apă, 100 l de apă strânsă într-un butoi, 50-100 de baterii, lanterne care se încarcă manual, cutii cu lumânări de la magazinul de armată, 100-200 kg de orez, de zahăr, de fasole, de făină, conserve de carne, lapte praf, lapte condensat, 40 l de miere, supe, zece cutii mari de cafea, săculeți cu tutun vărsat și 100 l de whisky și vodcă – pentru schimb, role de leucoplast, pentru izolare ferestre în caz de virus aerosol sau gaze, trei biciclete de munte de calitate indestructibilă, trei seturi de anvelope, piese de schimb, saci cu semințe de la magazin organic, în caz că ne apucăm de agricultură, rezervă de antibiotice, creme cu antibiotic, două galoane de iod, nu știu câtă hârtie igienică, săpunuri, două puști cu mitralieră, lentile de contact și soluție pentru trei ani. Aceasta reprezintă, în linii mari, „zestrea de dezastru” a unui prieten, român poposit pe Pământul făgăduinței acum aproape zece ani, urmând visul american de libertate și bunăstare. Astăzi, prietenul meu și-a trimis cea mai mare parte din lucruri înapoi acasă în România și plănuiește să revină el însuși în țară peste câteva luni, cel mult un an – pentru că America de azi nu mai e nimic din ceea ce a fost. În ultimii cinci ani, după 11 septembrie 2001, America s-a schimbat radical, conturându-se din ce în ce mai clar ca imperiu al nesiguranței, al angoaselor și al polarizării păguboase în „state roșii” și „state albastre” (republicani și democrați).

Câteva piese aparent izolate se leagă din ce în ce mai clar în puzzle-ul decăderii Americii. Prima și cea mai relevantă este criza dolarului. Dolarul american seamănă în acest moment din ce în ce mai mult cu iepurele din desene animate care poate alerga prin aer până când se uită în jos, moment în care survine inevitabila cădere.

Merg pe stradă în New York. Același covrig care acum patru ani, când am ajuns aici, costa un dolar, vândut de același indian la aceeași tonetă ambulantă din colț, costă acum doi. Ex-proprietarul meu a fost extrem de fericit când m-am mutat din casa unde locuiam pentru că a putut să o închirieze la un preț aproape dublu. Și exemplele pot continua la nesfârșit. Inflația crește de la o zi la alta și rata dobânzilor la fel. Industria împrumutului

**Viață
din
împrumuturi**

**„Sistemul
reciclării
petrodolarului”**

**Bucuria
de a trăi
cu deficite
monetare
enorme**

banca este baza sistemului economic american, reprezentând, precum menționează Kevin Phillips în cartea sa, *American Theocracy*, 44% din tot profitul obținut de corporațiile americane în 2004, față de doar 10% profit obținut de firmele de manufactură.

Toate cunoștințele mele își cumpără case și mașini cu bani împrumutați de la bancă. Apoi plătesc lunar rate fabuloase și trebuie să fie foarte atenți la ce spun și cum se poartă la serviciu, ca să nu își piardă job-ul și, implicit, casa și mașina. Toți colegii mei studenți își plătesc facultatea cu împrumuturi de la bancă. Imediat după ce termină ei trebuie să intre cât mai repede în sistem și să-și plătească datoriile. În 2005, împrumuturile americanilor s-au ridicat per total la suma de 2,2 trilioane de dolari, iar industria credit cardurilor a încașat 43 de miliarde de dolari numai din taxe pentru întârzieri la plata datoriilor și la depășirea limitei de credit. A împrumuta bani de la bancă face parte din firescul vieții.

Povestea dolarului este încălțită și editorii de știri, care au înghițit gălubele aducerii democrației în Irak sau a pericolului terorist iminent reprezentat de Saddam Hussein, servite oficial de Casa Albă pe masa americanului privind anesteziat de obosală știrile de la ora șase, nu au înțeles cum funcționează economia globală și care este rolul petrodolarului în aceasta. Balanțele bugetare mondiale pot fi mult prea plicticoase pentru știrile serii, însă pentru a înțelege ce se întâmplă în acest moment în

jurul meu a trebuit să fac un pas înapoi și apoi alt pas înapoi până în 1945. Povestea începe cu acordul de la Bretton Woods, când dolarul a fost ridicat la monedă de schimb pentru reconstrucția lumii după al doilea război mondial. În 1945, Statele Unite dețineau jumătate din producția mondială de cărbune, două treimi din cea de petrol și mai mult de jumătate din cea de electricitate. SUA erau, de asemenea, cel mai mare producător de avioane, automobile, armament și utilaje din lume, dețineau 80% din rezervele de aur ale lumii, cea mai puternică armată și secretul bombeii atomice. Acordul de la Bretton Woods a stabilit prețul unciei de aur la 35 de dolari și majoritatea națiunilor au avut încredere că atâta vreme cât SUA au suficiente rezerve de aur, motorul economic al lumii, cel care a împrumutat Europei banii de reconstrucție după al doilea război mondial, prin Banca Mondială, va pompa lin pe drumul refacerii și al progresului. Și așa a fost – până la Războiul din Vietnam, care a rezultat într-un imens deficit bugetar, iar țări precum Franța și Marea Britanie, îngrijorate că rezervele lor în dolari se devalorizau datorită emiterii irresponsible de dolari, au început să-și piardă încrederea în moneda americană și să își schimbe dolarii în aur, la prețul de 35 USD pe uncie. Rezervele federale de aur de la Fort Knox s-au subțiat atât de mult, încât, ca să nu fie nevoit să golească toată vistieria, președintele Nixon a renunțat total la sistemul de raportare a aurului la dolar. Dolarul a fost lăsat să fluctueze la discreția forțelor pieței – cerere și ofertă. Rezultatul a fost dezastru-

os. Dolarul a devenit din ce în ce mai fragil și inflația s-a ridicat la cote alarmante, în timp ce datoria războiului a continuat să se adune.

În 1974, Henry Kissinger, secretarul de stat al lui Nixon, a inventat ceea ce se numește „sistemul reciclării petrodolarului”. Cu sprijinul familiei regale a Arabiei Saudite, cu care era în relații strânse, Kissinger a convins țările producătoare de petrol să efectueze toate tranzacțiile de pe pietele de petrol exclusiv în dolari americani. Și, în plus, să reinvestească acești bani, numiți „petrodolari”, prea mulți pentru a putea fi absorbiți de economiile mici și fragile ale țărilor arabe, tot în economia americană, cumpărând bunuri de tezaur și alte bunuri de capital de pe Wall Street sau de pe piața londoneză, care să rezulte în câștiguri instrumentate de către Fondul Monetar Internațional. Conform planului, din acești bani FMI a acordat, cu dobânzi mari, împrumuturi în dolari țărilor în curs de dezvoltare, care au folosit cea mai mare parte a lor tot pentru a cumpăra petrol. Astfel țările arabe au fost mai mult decât satisfăcute și stabilitatea economiei americane a fost asigurată, din moment ce fiecare țară are nevoie de dolari pentru a cumpăra petrol.

Fast forward în 2002. În timp ce toate celelalte țări trebuie să deună eforturi uriașe pentru a avea balanțe comerciale excedentare, America se bucură de luxul de a trăi cu deficite bugetare enorme (conform datelor Ministerului Comerțului din acest moment, Statele Unite împrumută zilnic trei miliarde de dolari) pentru că, de

Semnele pierderii de teren a dolarului în fața euro se văd peste tot

fapt, dolarul este cel mai mare export pe care îl face America. Pe scurt, America produce dolari și restul lumii produce lucruri pe care dolarii le pot cumpăra. Mai mult decât atât, statele bogate, cumpărând bonuri de tezaur, pot colecta dobânzi din surplusul de dolari pe care li câștigă din comerțul cu petrol, având totodată și posibilitatea de a controla, de pe poziția de creditoare, economia americană. Pe de altă parte, pentru că dolarul domină 70% din tranzacțiile globale, reprezentând încă sângele economiei mondiale, America își permite datorii exorbitante, promovând un mod de viață bazat pe risipă, tipărind cât de mulți dolari dorește, reducând în același timp impozitele și perpetuând războaie absurde. Cât despre rezerva de aur a SUA, în prezent, conform datelor oficiale (http://www.usmint.gov/about/the_mint/fun_facts/index.cfm?flash=yes&action=fun_facts13), la Fort Knox există 147,3 milioane de uncii de aur (față de

649,6 milioane în decembrie 1941). Un calcul scurt ne spune că 147,3 milioane înmulțit cu 450 \$ uncia este echivalentul a aproximativ 66 de miliarde de dolari. Dacă deficitul pe primul semestru al anului 2006 este de 208,7 miliarde de dolari, rezultă că pe lună deficitul este de 69,36 miliarde de dolari. Deci rezerva de aur (66 miliarde) nici măcar nu acoperă deficitul pe o lună!

Accastă situație nu poate rămâne stabilă mult timp. Pe măsură ce America tipărește din ce în ce mai mulți bani ca să-și acopere cheltuielile iraționale, banii își pierd valoarea și se deteriorează față de euro. Și cum țările din Uniunea Europeană importă în prezent mai mult petrol de la țările din OPEC decât Statele Unite, moneda euro devine din ce în ce mai interesantă pentru țările arabe, antrenând o și mai mare devalorizare a dolarului. Deja Iranul a deschis o bursă de schimb a petrolului în euro, iar Coreea de Nord și

Rusia și-au manifestat aceeași intenție. Până și președintele Venezuelei, Hugo Chavez, și-a arătat interesul pentru deschiderea unei burse de petrol în euro. Toți producătorii menționați mai sus au strâns recent relațiile cu China, consumatorul mondial de petrol numărul 2 în lume. Cum avertiza comentatoarea Sonja Ebron, „o trecere a țărilor din OPEC de la euro la dolar ar avea efecte atât de drastice asupra economiei americane încât ar face criza din 1929 să arate ca un pariu de cazino de 50 de dolari față de criza de proporții care va urma”. Semnele pierderii de teren a dolarului în fața euro se văd peste tot. În 2001, când administrația Bush a venit la putere, bugetul american avea un surplus de 127,3 miliarde de dolari. Relaxarea fiscală, cheltuielile cu războiul din Irak și cu lupta împotriva terorismului au transformat acest surplus într-un deficit curent evaluat preliminar la 208,7 miliarde de dolari în primul trimestru din

Bietul unchi Sam a ajuns să-și peticească punga prin Asia

2006, conform sitului guvernamental al Ministerului Comerțului (<http://www.bea.gov/bea/newsrel/transnewsrelease.htm>). Pentru a se menține relativ stabil, dolarul are nevoie de influx mare de investiții din afara Americii. În 1998, 1999 și 2000 investițiile directe străine s-au ridicat la 174,4 miliarde, 283,4 miliarde și, respectiv, 314 miliarde de dolari. Începând cu 2001, însă, investițiile au început să scadă, ajungând, în 2003, la numai 56,1% din totalul anului anterior. Aceasta reflectă, printre altele, intrarea în scenă a monedei euro. Realitatea este că, creditorii datoriiilor Americii sunt din ce în ce mai greu de conștientizat să rămână fideli dolarului. Bietul Unchi Sam a ajuns să-și peticească punga prin Asia, depinzând, așa cum Blanche Dubois spune memorabil în

faimoasa piesă a lui Tennessee Williams, *Un tranșă numit dorință*, de bunătațea străinilor. Vizita președintelui Bush de la finele lui 2003 în Asia a avut ca scop principal negocierea de noi linii de credit.

Trecerea la euro nu se poate face desigur brusc, așa cum nu se poate înlocui din mers benzina cu energia solară la un automobil. În primul rând, economiile principalilor parteneri de afaceri ai Statelor Unite – și în special China – depind de exporturile masive în America. Fără mașina de făcut bani pe care o reprezintă America, lumea s-ar trezi fără motor de creștere economică. Uniunea Europeană, o piață la fel de mare ca și cea a Statelor Unite, cu o populație la fel de numeroasă și, în plus, în continuă expansiune, având relații mai bune cu țările arabe decât America, este deocamdată mai greu de penetrat. Pe de altă parte, administrația Bush depune eforturi considerabile – și în același timp sinistre, plătite cu mii de vieți omenești – pentru a menține poziția dolarului. Administrația Clinton a înțeles importanța întăririi petrodolarului, însă administrația Bush a trecut efectiv la fapte. Cu ajutorul direct sau indirect al lui Bin Laden, cu nivelurile de alarmă antiteroristă din ce în ce mai colorate (oranj acum – administrația Clinton le ridicase numai la galben), cu un război declarat împotriva terorismului care seamănă din ce în ce mai mult cu vânătoarea de vrăjitoare de acum 600 de ani, America a pornit să „redea democrația Irakului” cu puțin după ce Saddam Hussein decisese să schimbe moneda de comerț al petrolului în euro, în noiembrie 2002. Invasia Irakului și a Afganistanului – punct cheie în controlul conductelor de petrol către Bazinul Caspic – au fost elemente vitale pentru reîntărirea poziției petrodolarului.

În tot acest joc complicat al banilor, încălzirea globală a climei datorată efectului de seră generat de emisiile de dioxid de carbon și scăderea zăcămintelor de petrol vor avea cuvântul final de spus. Petrolul va fi din ce în ce mai greu de extras, din ce în ce mai puțin, și vor veni curând ani în care vom regreta amar consumul bezmetic așezat la baza unui eșafodaj economic nebușc. Populația Pământului era de 6 miliarde în anul 2000 față de 3 miliarde în 1960, consumul crește direct proporțional cu creșterea populației și la fel și presiunea pe care o exercită specia umană asupra resurselor solului. Intrăm pe teritorii necartografiate, iar scenariul de la 1798 al lui Thomas Malthus, conform căruia populația lumii va rămâne fără hrană, are poate mai mult ca niciodată șorți de materializare.

Obez, plin de datorii, redus la tăcere prin jocul absurd al „corectitudinii politice” pe care fiecare angajat cu datorii la bancă trebuie să-l joace de frica de a-și pierde jobul și de a primi referințe negative, hrănit de o presă anostă și incapabilă să intre în miezul lucrurilor, americanul de rând este mai vulnerabil ca niciodată la criza economică pe buza căreia se află Statele Unite. Majoritatea celor care își dau seama de această vulnerabilitate își construiesc, precum amicul meu, *survival kits* (kîtuiri de supraviețuire), făcându-și stocuri de mâncare, haine, medicamente și obiecte de prim ajutor. Pe situri anonime, americanii care privesc mai atent în jur notează construcția a 800 de lagăre de concentrare pentru civili (mai multe despre acest subiect și fotografii pe situl http://www.greatertings.com/News/Concentration_Camps/index.html) – eveniment fără precedent în istoria Statelor Unite și se tem de o nouă confiscare a aurului de către guvern (prima a avut loc în 1933 prin ordinul președintelui Roosevelt, pentru a consolida dolarul).

Începând cu primăvara lui 2007, fiecare american va avea un „număr național de identificare”, măsură „de securitate” care îi îngrozește pe mulți dintre americani, considerând-o un atac direct la libertatea personală. „În loc să închidă granițele ca să ne protejeze, au venit cu ideea acestui număr, pe care eu, personal, voi refuza categoric să îl accept” – spune Aaron Russo, autorul filmului *America – from Freedom to Fascism* (America – de la libertate la fascism).

Teama merge până la speculații privind atacuri cu arme biologice ca pretext pentru declararea legii marșale de către președintele Bush, pentru înstaurarea statului polițienesc și controlul mai riguros al resurselor și al populației. Cei care au conceput acest imperiu al fricii și angoaselor sunt probabil perfect satisfăcuți. Au obținut exact ceea ce au vrut – frică, insecuritate și instabilitate – aplicând vechea strategie *divide et impera*.

Am ajuns în America prea târziu pentru a mai vedea visul american, dar suficient de devreme pentru a vedea descompunerea unui imperiu și degenerarea unei idei – aceea de libertate, care a stat la temelile acestei țări. Cei care vor să semene sămânța războiului civil în America ar trebui să se cutremure amintindu-și de cuvintele lui Thomas Jefferson, al treilea președinte al Statelor Unite și unul dintre fondatorii acestei țări: „Am jurat pe altarul lui Dumnezeu ostilitate veșnică oricărei forme de control a minții omului”.

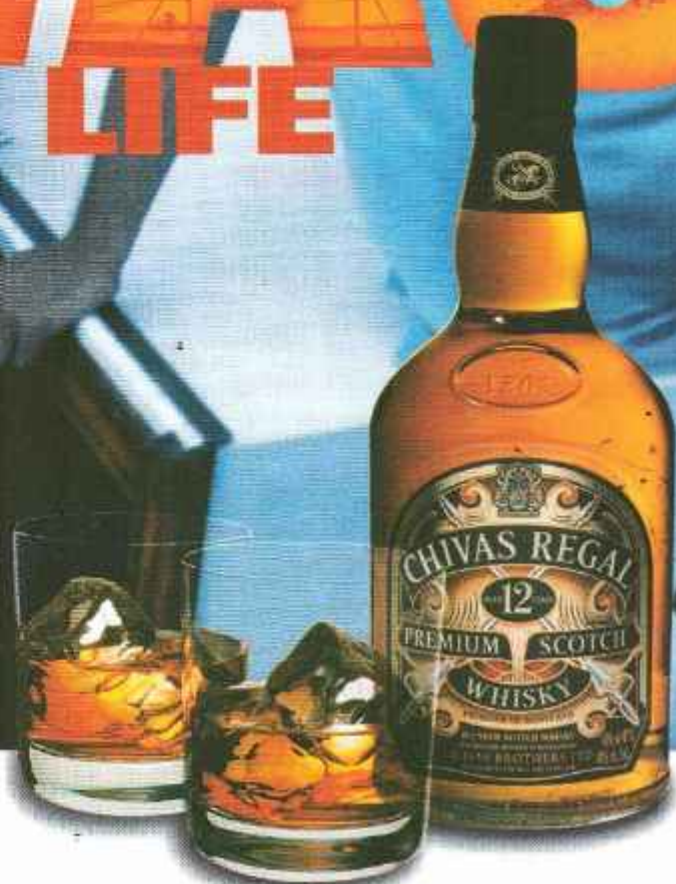
text: **Julia Popescu**

correspondent@blanca.ro, S.16

Travelling without a destination.

THIS IS THE CHIVAS LIFE

REPORTAJ

Fabrica de sfinți

28

ALT FEL DE VEDETE

Un strălucit matematician,
vicecampion regional la fotbal

44

MEDIA

Think-tank, un big-bang. De idei

46

AUTO

A comandat cineva
o mașină chinezească?

52

TURISM

Sidi Bou Said, orașul alb-albastru

54

FILM

Surprize la Palatul Regal

56

SĂNĂTATE

Muguri de ploș pentru sinuzită

58

IMOBILIARE

Cum ne izolăm termic locuința

65

UNDE IEȘIM

Silviu's,
pentru hoierii de viță veche

67

STIL DE VIAȚĂ

Original Marines, family store

68

ISTORIA UNUI PRODUS

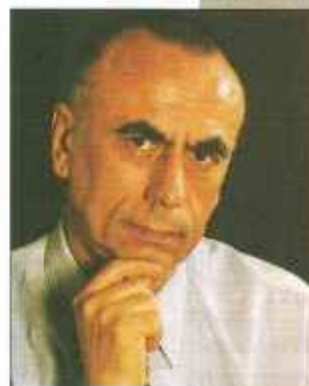
Regina aromelor

76

coperta |
foto Mediafax Foto

Altceva

Fie că ne-a convenit sau nu,
în aceste zile am fost citiți ca în palmă.

PE CÂND ȘI UN SUMMIT?

Unii dintre cei care ne vizitează sunt entuziasmați, în primul rând, de frumusețea locurilor, dar și de oamenii care le populează, socotindu-i ospitalieri, optimiști, darnici. Alții însă ne consideră leneși, hoți, murdari, mincinoși. Chiar dacă au zăbovit doar câteva zile la Sommetul francofoniei organizat la București, invitații au avut prilejul să ne cunoască exact așa cum suntem. Au admirat parcurile Capitalei, clădirile sale dintr-o perioadă în care în arhitectură guverna bunul gust, iar din conversațiile cu oameni obișnuiți și-au dat seama cât de îndatoritori sunt și cât de multă încredere au într-un viitor alături de statele civilizate ale Europei. Dar dacă s-au abătut de la traseele oficiale, la periferie au dat nas în nas cu copiii străzii, exilați acolo până pleacă străinii, au trebuit să se ferească de câinii de pripas și de cerșetorii insistenți. Alții, mai curioși, au aflat și de furtul unor vase cu flori plasate pe la intersecții, au văzut și mulți înși care hoinăresc fără treabă – probabil hoți de buzunare cărora li s-a recomandat să nu-și exercite meseria o vreme –, și s-au duminat că asfaltul de pe bulevardele centrale a fost turnat de curând, ca să-și creeze o impresie bună. Fără doar și poate, s-au crucit și cei care nu sunt creștini, realizând că viața din această așezare cu pretenții de prosperitate și curățenie a fost complet dată peste cap – școli închise, bugetari trimiși în concediu, circulația mașinilor bramburită. Prin urmare, și cei care ne văd cu ochi buni, și cei care ne acuză că oferim imagini poleite despre noi, s-au putut documenta în vole, găsind argumente care să le justifice părerile. Una peste alta, organizarea acestui Sommet într-o țară în care se vorbește tot mai puțin franceza n-a fost o idee rea. S-au mai dichisit niște străzi și niște fațade, s-a mai auzit și de noi în lume. Prețui? O groază de bani, într-o țară în care cinci milioane de oameni așteaptă de la stat ajutoare pentru încălzire, astfel încât să poată face față iernii care vine. Și totuși, dacă s-ar organiza și un Summit, ar beneficia, poate, și cartierele marginase de o atenție sporită. Cerșetorii ar primi haine noi și ar fi învățați să dea de pomana politicienilor, eventual în limbi străine, aurăciilor li s-ar oferi adăposturi convenabile și hrană din belșug, câinilor vagabonzi li s-ar găsi stăpâni binevoitori. Iar dacă numărul unor astfel de întâlniri internaționale la un asemenea nivel ar crește, cu siguranță că Bucureștiul ar redeveni „Micul Paris”.

Serge Brin

Jack Daniel's este o marcă înregistrată pe care
S.M.C. are dreptul să folosească pe etichetă.

Veșnicia începe în Lynchburg, Tennessee, aici o simplă semnificație – activitatea lui Jack Daniel's. De fapt numele său este exact zina în care s-a născut Mr. Jack, acesta va rămâne mereu un mister. Tot ce știm este că acest lucru s-a întâmplat cândva în septembrie 1830. Astăzi că în memoria lui, printr-o din Lynchburg, Tennessee, și din celebra cultura ale țării au declarat septembrie luna Jack Daniel's. Al timp să sărbătorim pe îndrăgite 30 de zile fără nău oscar.

În numărul viitor:

- NR 1, GICĂ CONTRA ● O INCURSIUNE ÎN LUMEA MEDICILOR DE ELITĂ, PRIMUL EPISOD ● CEL MAI RAFINAT LUCRU DIN LUME: PĂPUȘI PE APĂ ● LUMEA ÎN CARE TRĂIM E CAM FENG SHU!!!! ● VEDETE MAI MICI ȘI MAI CU SCLIPICI! ● CINE E SOARELE MEU?

În exclusivitate pentru FLACĂRA!

Cine va fi viitorul bulihaș al Opoziției? V-ați întrebat? În caz că vă interesează, noi vă propunem o asemenea dezbatere. Acum, că vara a trecut deja, am renunțat la numerele light, de entertainment – și ne-am întors la unelte noastre, cele mai sobre, cele mai serioase. Adică politică, interviuri, business, vedete, într-un cocktail de FLACĂRĂ, care, așa după cum este prinsă și în Catalogul Publicațiilor, este UN LUNAR DE INTERES GENERAL, singurul magazin de acest tip de la noi.

Filmul bate viața

O delicioasă comedie cu Leslie Nielsen imaginează situația în care cineva s-ar duce la toaletă, în mijlocul unei reuniuni protocolare, uitându-și deschis microfonul. I-a trebuit un deceniu vieții ca să ajungă din urmă filmul: în vreme ce primul om al planetei, George W. Bush, vorbea la CNN, o crainică s-a dus

la WC cu microfonul „ON”.

Premiere, premiere

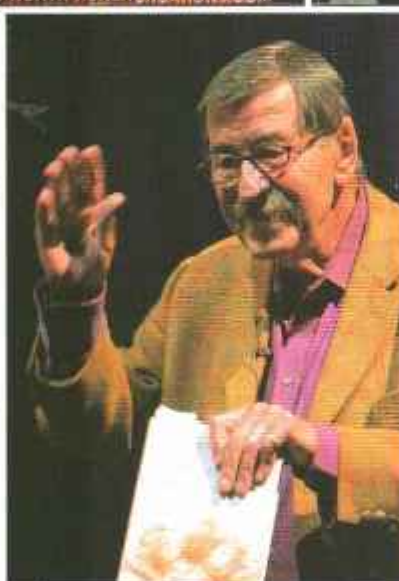
Cum toamna e anotimpul premierelor teatrale, scena politică se străduiește să țină pasul: primul-ministru (Teodor Atanasiu) suspendat din funcție de către președinte, dar și primul prefect (Radu Prisăcaru, Iași – foto) reținut de către procurorii DNA.

Cauza: ar fi fost mituit pentru o retrocedare. Mita: trei din cele 15 hectare (deci o cincime!). Valoarea: între 600.000 și 900.000 de euro. Antecedente: titlul de „Prefectul anului 2005”. Păi, dacă se confirmă, chiar că a fost cel mai tare!

A renunța, renunțare

În vreme ce în România se declanșau mărturisiri greu mărturisibile legate de Securitate, în Germania, marele scriitor Günther Grass (87 de ani) se decidea c-ar fi bine măcar acum să spună că în tinerețe a făcut parte din Waffen SS. Scandal, dezbateri, sondaj: 87% dintre compatrioți consideră că n-ar trebui să renunțe la Premiul Nobel. Mutatis mutandis, nici noi n-avem pretenția ca politiciii să renunțe la decorațiile comuniste – ci doar la demnitățile capitaliste...

Lumea în care (mai) trăim

Catastrofă feroviară în Egipt (foto), 50 de morți, 150 de răniți; explozie într-o piață din Moscova, opt morți, 19 răniți; furtună la Budapesta, patru morți; incendiu devastator în jurul stației Halkidiki; deraierea unui tren în nordul Spaniei, cinci morți, 37 de răniți; prăbușirea unui avion rusesc, 176 de morți; cinci atentate teroriste în Turcia (Antalya, Marmaris, Istanbul). Fără comentarii.

Întâlnirea cu destinul

A știut destul de bine cum va fi. Într-un making off cu încurcături amuzante sau dramatice de la filmări, spunea râzând: „Într-o zi o să mă mănânce un crocodil și atunci toată lumea o să spună: «Vezi! Ți-am spus eu că o să-l mănânce un crocodil!»”. Nu l-a ucis însă un crocodil, ci o pisică de mare. Putea fi un elefant, un șarpe, un varan, un scorpion, o tarantulă, un cangur... Religia lui era salvarea naturii. A ales reptilele pentru că sunt cele mai ostracizate. Cine spune că Steve Irwin era un produs comercial comite un păcat. Amintiți-vă atât, cum spunea: *It's beauuuutiful!*...

Uf!

Politicienii și juriștii niponi se pregăteau să schimbe

Constituția, pentru a permite o succesiune imperială feminină. Am fi avut prima împărăteasă din istoria modernă a lumii! Dar nu mai e cazul: nora împăratului, prințesa Kiko, 39 de ani, a născut un băiat – primul moștenitor al tronului după 40 de ani. Întreaga națiune a răsuflat ușurată. Fotografia nu e „montată”: oamenii chiar s-au bucurat pe străzi, citind vestea. Micuțul va avea însă de așteptat, nu doar după tată, prințul Akishino, ci și după fratele acestuia, prințul Naruhito.

Viața e mai frumoasă lângă partenerul potrivit.

ASTRA ASIGURĂRI și UNIQA Group Austria
anunță cu bucurie parteneriatul lor.

Asigurarea unei
noi generații.

ASTRA
ASIGURĂRI

Member of UNIQA Group Austria

UNIQA
Group Austria

Mișcări tectonice î

**Serviciul
Român de
Informații —
păstorit de un
securist**

Demnitari cu state de plată la serviciile de spionaj, agenți descoperiți în timp ce făceau poliție politică împreună cu ziaristi sau șefi de servicii secrete care scot bani din informații. Aceasta este fața nevăzută a comunității de informații din România. Flacăra vă prezintă o istorie nero-manțată a spionajului de la noi din țară. De la „Berevoiești” la firmele unuia dintre șefii spionajului militar, persoanele care au fost implicate în activitatea de informații s-au lăsat târate în cele mai bizare scandaluri.

Primile forme de manifestare ale serviciilor secrete în România au apărut la finele secolului al XIX-lea și s-au concretizat în crearea unor aparate de informații din domeniul militar. Tot atunci anumite structuri militarizate — ca poliția sau jandarmeria — primeau atribuții prin lege pentru strângerea de informații. Abia în 1925 Mihai Moruzov, considerat de mulți ca fiind părintele spionajului din țara noastră, a ajuns să fie angajat de Marele Stat Major ca agent de căutare a informațiilor. După câțiva ani, Moruzov reușea să convingă mai marii armatei să înființeze primul serviciu secret.

Deoarece Moruzov a înființat prima structură de informații sub egida armatei, a acționat apoi ca și civil și a jucat și pe plan extern un rol extrem de important, acum principalele servicii românești îl revendică și se mândresc cu el ca fondatorul lor.

Serviciul Secret de Informații a fost creat la cererea Statului Major al Armatei din cauza faptului că militarii aveau o mai mică putere de mișcare decât spionii civili. SSI era un conglomerat de servicii, iar oamenii săi aveau competențe atât interne, cât și externe. Vreme de 15 ani, Mihai Moruzov s-a aflat la vârful spionajului românesc realizând jocurile în ceea ce privește politica internă și evoluând bine

pe plan extern. În 1934 el a înființat un birou de Contrainformații, unul de Informații Externe și unul Tehnic. De menționat este legătura sa cu șeful spionajului german, amiralul Wilhelm Canaris, recrutarea liderului legionar Horia Sima și cooperarea secretă cu serviciile similare din Franța. De altfel, acesta se pare că a fost sfârșitul lui Moruzov. După ocuparea Franței, naziștii au descoperit în arhivele acestora mărturiile ale cooperării dintre SSI și aliați, iar Moruzov a fost arestat. În

1 serviciile secrete

SRI pierde dosarele la grupa cu gunoi

Spioni prinși în flagrant

Ofițerii revoluționari, hoți și traficanți

Doi și-un sfert — spioni de lux

1941 părintele spionajului românesc a fost asasinat de legionari.

În anii de după război, comunitatea informațiilor începea să prindă un contur familiar.

— 1945 — SSI trecea în subordinea Consiliului de Miniștri prin Decizia Ministerială nr. 79.

— Din august 1944 până în iulie 1945, SSI a schimbat cinci șefi.

— Un an mai târziu, Marele Stat Major al Armatei pune bazele propriului serviciu secret — Serviciul de Informații al Armatei.

— În 1948, Direcția Generală a Securității Statului (DGSS) a luat ființă în subordinea Ministerului Afacerilor Interne — prototipul actualei Direcții Generale de Informații din MAI.

— În 1951, în cadrul DGSS era înființată o Direcție de Informații Externe — predecesoarea Serviciului de Informații Externe de acum.

— 1952-1958 — agenții sovietici se află la conducerea DGSS unde impun scheme de organizare și oameni supuși Kremlinului.

— 1960-1967 are loc o epurare a oamenilor impuși de URSS.

— 1968 — apare pentru prima dată o structură de sine stătătoare care se ocupa de informații externe.

— În 1970, Mihai Caraman, cel mai important agent al Departamentului de Informații Externe, este descoperit la Paris după ce realizase singura rețea de informatori care avea acces la toate bazele de date ale NATO. Realizarea lui Caraman era unică pentru un serviciu din Est, iar cei 14 informatori ai săi ofereau date la cel mai înalt nivel. În 1990 activitatea lui Caraman avea să fie recunoscută, iar acesta avea să fie pus șef al Serviciului de Informații Externe.

— Departamentul de Informații Externe funcționează din 1972 până în 1978 în cadrul Ministerului de Interne, pentru ca apoi, până la Revoluție, să fie înființat Centrul de Informații Externe care era subordonat Departamentului General al Securității Statului.

— În 1978, primul adjunct al Direcției de Informații Externe, Mihai Pacepa, fuge în Statele Unite ale Americii. Trădarea ge-

neralului a dat peste cap întregul sistem de informații românesc și vreme de mulți ani DIE a fost dependent de fragmentele de informații provenite de la KGB din cauza faptului că agenții din străinătate fuseseră demascați de fugari.

— Până în 1989 DGSS exercită prerogative de contraspionaj și de poliție politică, deopotrivă.

În martie 1990, la nici trei luni de la căderea regimului comunist, Frontul Salvării Naționale a decis înființarea Serviciului Român de Informații. Directorul noului structură devenea la scurt timp profesorul Virgil Măgureanu, care fusese ales pe listele FSN ca deputat.

La nici doi ani de la numire, Măgureanu este deconsolat ca fiind un colaborator al Securității. La momentul respectiv se vorbea despre faptul că mai marele SRI fusese colaborator al Serviciului Sinteze din cadrul Direcției de Informații Externe a Securității. Trei ani mai târziu, pe fondul unor informații despre iminenta publicare a dosarului „Măgureanu” în presă, directorul SRI face public angajamentul său cu fosta Securitate.

Perioada de șefie a lui Măgureanu la SRI a fost marcată de nenumărate scandaluri. Cel mai mare dintre ele se referea la pierderea de către instituție a mai multor saci cu dosare.

În toamna anului 1990 cotidianul *România liberă* începe să publice mai multe dosare ale SRI. Nimeni nu știa de unde au acces ziariștii la aceste documente. Câteva luni mai târziu, oficialii ziarului descind în comuna argeșeană Berevoești unde încep să sape de zor. Misterul este simplu rezolvat. Ei aflaseră că acolo erau unele dosare ale Serviciului Român de Informații. Iarna cumpăraseră actele de la săteni, iar primăvara, când pământul s-a dezghețat, au trecut la explorări.

Printre actele care fuseseră aruncate de angajații SRI în Berevoești se găseau note informative despre scriitorul Andrei Pleșu, despre Mircea Dinescu sau Doina Cornea. Actele fuseseră aruncate acolo de câțiva angajați ai SRI care le dăduseră foc.

Din cauză că ofițerii nu supravegheaseră operațiunea, o bună parte a documentelor fusese recuperată de ziariști.

La jumătatea anilor '60, Statele Unite ale Americii erau zguduite de un scandal de proporții. Sam Giancana, liderul incontestabil al mafiei din Chicago, prindea o echipă de filaj a FBI și dădea în judecată instituția pentru hărțuire. Nicăieri în lume un astfel de caz nu s-a mai petrecut, iar în SUA, nu s-a mai repetat. Cu toate acestea, SRI se poate lăuda cu două astfel de situații.

În 1995 un autoturism Dacia cu numărul de înmatriculare 5 B 4865 a lovit un pieton în timp ce încerca să se îndepărteze repede de lângă Terasa Anda din București. Oamenii intrigati de tentativa șoferului de a pleca de la locul accidentului au blocat mașina. Imediat au apărut la fața locului și mai mulți ziariști de la cotidianul *Ziua* care primiseră informația că mașina respectivă îi făcea pe doi ziariști care se aflau pe terasă. Tana Ardeleanu, jurnalista de la *Ziua* care dezvăluise că președintele Ion Iliescu fusese racolat de KGB în perioada studenției, și George Scutaru, în prezent deputat PNL, se presupune că erau țintele securiștilor de la SRI.

Până la urmă a fost nevoie de intervenția trupelor de scutieri ai Poliției Capitalei pentru a-i scoate din zonă pe ofițerii SRI, iar scandalul a continuat vreme de multe luni.

La mai bine de un deceniu după acest moment, afaceristul Nicu Gheară a fost personajul principal al unui eveniment de același tip. El a observat că este urmărit de o mașină prin București. Suspectând că este vorba despre niște tâlhari, Gheară a sunat câțiva prieteni și a blocat mașina pe o stradă din sectorul 2 al Bucureștiului. El a constatat cu surprindere că în autoturismul care-l urmărise se află două persoane care dețin aparatură sofisticată de urmărire. Suspectând că este vorba despre spioni, el a chemat la fața locului mai multe televiziuni. Din nou, agenții Secției 7 de poliție din București au fost cei care l-au scăpat pe ofițerii SRI prinși în timpul filajului.

**SIE — șefi
cu probleme**

**Scandalul
ajunge
la cel mai
„liniștit”
serviciu**

**Trei destine
diferite**

Haos degeaba

Înființată pe scheletul fostei Direcții a IV-a a Securității Statului, actuala Direcție Generală de Informații și Protecție Internă a MAI s-a numit inițial UM 0215. De la acest număr se trage și actuala poreclă a structurii: „doi și un sfert”.

Prima mare gafă care s-a făcut cu această secție de spionaj a Internelor se referă la primirea în rândurile ei, în zilele agitate de după revoluție, a câtorva sute de revoluționari. Aceștia se presupune că au fost plasați strategic acolo de Gelu Voican Voiculescu, omul care dorea să controleze propriul serviciu secret.

Primul șef al UM 0215 a fost Florin Calapod, fost ofițer de Securitate care, imediat ce a ajuns în fruntea nou înființatei instituții, a și intrat în scandaluri. El a fost acuzat că a furat stația de radio care dispăruse din sediul PNTCD în timpul primei mineriade. La scurt timp după eliberarea din funcție, Calapod a fost acuzat că a făcut trafic cu Viagra pe internet, valoarea afacerii fiind de peste 5 milioane de dolari.

Urmașul lui Calapod la șefia instituției a fost un anonim colonel Jenică Iosif despre care s-a scris în presă numai în momentul în care fiul său, Robert Iosif, a fost acuzat că l-a ajutat pe deputatul PSD Viorel Gheorghiu să își înseneze furtul mașinii.

Ion Rusu și Stan Gheorghe au fost, pentru scurte perioade, șefi al UM 0962 la fel ca și Jenică Iosif. Vreme de aproape trei ani ei au condus în derivă instituția, pentru ca în 1998 aceasta să fie preluată de Virgil Ardelean, omul pe care mulți îl compară cu legendarul J. Edgar Hoover, fondatorul FBI.

Acesta a fost numit în funcție de guvernarea CDR, a fost menținut de PSD pentru ca apoi Alianța DA să profite de serviciile sale. Deși a demisionat recent în urma fugii lui Omar Hayssam, toată lumea crede că acela supranumit „Vulpea” nu va pleca de la conducerea Direcției Generale de Informații și Protecție Internă.

Puțină lume știe că printre agenții de influență ai serviciului de informații al Ministerului Administrației și Internelor s-au aflat persoane celebre. Dacă despre Laura Andreșan există numai zvonuri referitoare la colaborarea cu DGPI, un alt personaj controversat a fost deconspirat cu ocazia avansării în grad.

În 2001 Nicolae Plăiașu era șef al Gărzii Financiare. Acesta fusese adjunct al UM 0962 și, conform datelor oficiale, era general în rezervă. Cu ocazia

avansării în grad a mai multor personalități, Plăiașu a fost chemat la Palatul Cotroceni. Spre surpriza sa, a colegilor de la UM 0962 dar și a celor de la Ministerul Finanțelor Publice, funcționarii prezidențiali au anunțat gradul real al lui Plăiașu — general de poliție în locul gradului oficial — general în rezervă.

Un alt VIP care a fost adjunct al UM 0962 a fost Ovidiu Grecea. Fostul șef al Corpului de Control al Guvernului în vremea lui Radu Vasile, fost consul al României la Rio de Janeiro și Sydney, Grecea a fost de multe ori suspectat pentru faptul că ar întreține relații „de serviciu” cu foștii colegi de la serviciul de informații al MAI.

Spre deosebire de DGPI, Serviciul de Informații Externe a avut mai puține persoane la cârmă în ultimii 16 ani. Numai patru șefi s-au perindat la SIE de la revoluție. Primul a fost celebrul spion Mihai Caraman, cel care a penetrat informativ Alianța Nord-Atlantică. El a fost schimbat la cererea NATO deși era una dintre legendele spionajului mondial.

Din 1992 până în 1997 la cârmă SIE s-a aflat Ioan Talpeș, cunoscut pentru relațiile sale cu fosta Securitate. Adjunctul lui Talpeș era Ion Silinescu, cuscru acestuia. Deși era condus în familie, SIE a fost atunci protagonistul unui scandal la vârf, cei doi cuscri încercând să se anihileze reciproc. Până la urmă, președintele Constantinescu a decis eliberarea lui Talpeș și Silinescu din funcție, iar copiii celor doi au decis să divorțeze.

Penultimul șef al SIE a fost Cătălin Harnagea, care a condus serviciul fără a ieși în evidență. El a ținut prima pagină a ziarelor în momentul în care a fost victima unei tentative de asasinat la scurt timp după schimbarea din funcție.

La rândul său, actualul șef demisionar al SIE, Gheorghe Fulga, este un personaj controversat care nu a ieșit totuși în evidență. Fost consilier prezidențial al lui Emil Constantinescu, cel care a fost numit de Ion Iliescu în funcția de șef al SIE este un personaj mai mult decât controversat. Gheorghe Fulga provine din mediul de afaceri, iar presa l-a asociat în repetate rânduri cu Paul Brener, un român stabilit la Roma despre care se crede că este în strânsă legătură cu mafia siciliană.

De asemenea, șeful SIE a fost acționar al unei firme aparținând omului de afaceri Sorin Ovidiu Vântu și a fost bănuț că ar reprezenta unul dintre apropiații părintelui FNI. Anul trecut, Gheorghe Fulga și serviciul său s-au făcut de râs, tatăl directorului SIE fiind

Haosul instaurat de Radu Timofte în SRI și mai ales degringolada creată după demisia acestuia se vede cu ochiul liber. Ultimul incident s-a petrecut pe data de 21 septembrie când șeful Inspectoratului de Apărare a Constituției și Securitate Economică (structura care se ocupă de partidele politice, sectele religioase, ONG-uri, procesele de privatizare), generalul Ovidiu Soare, a fost arestat pentru mită. Alături de el a fost ridicat colonelul Gheorghe Dumitrache, unul dintre foștii șefi ai SRI Prahova. Cei doi sunt acuzați că au primit șpagi enorme în vremea în care erau șefi la SRI. Scandalul vine după ce șeful SRI Prahova, Corneliu Păltănea, a fost arestat anul trecut pentru implicare în afaceri oneroase cu petrol.

agresat de persoane necunoscute, la domiciliul său. Până acum nici o altă rudă a unui șef de serviciu secret nu a pătât așa ceva.

Direcția Generală de Informații a Armatei nu a avut nici un fel de probleme de-a lungul vremii. Activitatea instituției care vizează numai treburi serioase nu a fost perturbată, ca în cazul SRI, SIE sau DGIPI, de scandaluri de presă care să îi știrbească credibilitatea.

Cu toate acestea, structura informativă a Ministerului Apărării Naționale pare să fi fost penetrată de probleme. Nou-numitul Vasile Păun, adjunctul DGIPI, este un personaj mai mult decât controversat. După ce a amenințat un ziarist de la un cotidian central, oficialul de la structura de spionaj militar este din nou în atenția autorităților. El este acționar al firmei, *Intell Competitive SRL*, o companie care oferă servicii de spionaj comercial firmelor.

În afară de imoralitatea poziției, Păun oferă companiilor, contra cost, date la care are acces din poziția în care se află, situația ridică și probleme penale, statutul cadrelor militare nepermîtînd unui ofițer să fie unic acționar al unei societăți comerciale.

Schimbarea șefilor de servicii secrete era de așteptat imediat după alegeri. Mai toată lumea a făcut speculații cu privire la posibili înlocuitori ai mai marilor de la cele mai puternice servicii de informații. Nu există ziar care să nu fi dat măcar un pronostic pentru viitorii șefi ai SRI, SIE și DGIPI. Cu toate acestea nimeni nu și-a imaginat căderea capetelor lui Radu Timofte, Gheorghe Fulga și Virgil Ardelean în același timp. Evenimentul s-a produs pe data de 20 iulie 2006. În aceea zi, președintele

Traian Băsescu l-a chemat pe cei trei să îi prezinte un raport referitor la fuga din țară a lui Omar Hayssam. Nici Timofte, nici Fulga și nici Ardelean nu au avut explicații și și-au prezentat demisiile.

Radu Timofte a avut oarecare legături cu „sistemul” prin prisma faptului că a fost militar de carieră (n.r. A absolvit Academia de Înalte Studii Militare și este general în retragere), iar apoi, din postura de senator PSD, a deținut funcția de șef al Comisiei de Apărare din Senatul României și de vicepreședinte al Comisiei Parlamentare de control a Serviciului de Informații Externe. Cu toate acestea, directorul SRI a fost perceput mai mult ca un „om de paie”, în spatele său aflându-se pe tot parcursul guvernării PSD adjunctul Gion Popescu. Acesta a fost demis din postul de la SRI, iar toată lumea aștepta ca și Timofte să își caute de lucru.

De cealaltă parte, băcăuanul Gheorghe Fulga este un absolvent de filosofie, care a lucrat ca sociolog la fabrică și ca profesor universitar înainte de a se lansa într-o carieră politică mărunță. El a devenit deputat cu trei luni înainte de a fi lansat în postura de șef al Serviciului de Informații Externe.

Șeful Direcției Generale de Informații și Protecție Internă din Ministerul Administrației și Internelor, generalul Virgil Ardelean este de departe cel mai versat domisionar. Fost șef al Poliției Cluj în perioada Caritas-ului și apoi șef al Poliției Capitalei, Ardelean a pus bazele unei structuri de informații moderne. Fiind deseori comparat cu un J. Edgar Hoover autohton, a preluat structura greoaie a UM 0215, a transformat-o în UM 0962 și a condus-o ca direcție civilă din cadrul MAI. Numit de guvernarea CDR, menținut de Ioan Rus în timpul

guvernării PSD, Ardelean părea a rămâne în funcție după alegeri, când ministrul Ioan Rus a declarat despre el că este un „om competent”.

Toți trei directorii structurilor de informații au avut ieșiri rare în presă. Singurul care a excelat a fost Virgil Ardelean. De fiecare dată acesta a anunțat o acțiune de amploare orșestrată de oamenii săi. Prima dată a vorbit despre operațiunea anti MISA pentru ca apoi să anunțe voalat destrutturarea grupării criminale condusă de Nuțu Cămătaru.

La 20 iulie a.o., consilierul prezidențial Adriana Săftoiu s-a grăbit să anunțe că șeful statului „a acceptat” demisiile celor trei directori. Ulterior s-a dovedit că președintele avea un drept „de facto” ca șef al Consiliului Suprem de Apărare a Țării.

În plus, situația șefului de la DGIPI ținea mai mult de premierul Tăriceanu, dat fiind faptul că funcția lui Virgil Ardelean era de secretar de stat în MAI, deci membru al guvernului.

Biroul Permanent al Camerei Deputaților a cerut pe 23 iulie ca șefii SRI și SIE să rămână în funcție. Radu Timofte a anunțat că vrea să plece, dar nici până acum nu se știe clar dacă va părăsi fotoliul de șef al SRI. La rândul său, Gheorghe Fulga s-a înconjurat de tăcere și a rămas la conducerea SIE.

În cazul lui Virgil Ardelean situația a părut mai complicată. După speculații furibunde în presă referitoare la posibili înlocuitori, Virgil Ardelean a rămas în funcție. Acest lucru s-a petrecut în ciuda faptului că însuși ministrul Vasile Blaga a anunțat că l-a găsit un înlocuitor.

Text: Mihai Belu

Foto: Mediafax, Foto

La închiderea ediției

Cal troian în PSD

În ultimele zile ale lunii septembrie, Băsescu a făcut o mutare-surpriză: nominalizarea lui George Maior pentru șefia SRI și a lui Claudiu Săftoiu pentru SIE. Ultimele informații care ne-au parvenit despre controversa alegerii liderilor serviciilor secrete arată că, în PSD, s-au format deja două tabere: cei care aprobă „propunerea capcană” a lui Băsescu (nominalizarea lui George Maior la SRI) și cei care o contestă. Printre „yesmeni”, chiar președintele partidului, Mircea Geoană. De cealaltă parte, Sorin Oprescu și senatorul PSD Șerban Nicolae (deocamdată). De menționat și că societatea civilă, CGC – Coaliția pentru Guvernare Curată – a formulat obiecții la „propunerea Maior”. Alte grupuscule, din alte partide, printre care amintim pe cele reprezentate de Radu Rușanu, vicepreședinte PNL, susțin că Traian Băsescu și-a făcut un calcul cinic, nominalizându-l pe Maior – și urmărind să obțină sprijin PSD în votarea legilor care privesc siguranța națională. (M.G.)

Pierderile colaterale

Aproape sigur, evenimentul ultimelor trei luni a fost marele festival național *deconspirarea Securității*, în care s-au afirmat mulți oameni ai muncii din Republica Degringoladică România. Dosariada a avut meritul că a abătut atenția tuturor de la toate și a mutat-o la un singur lucru: cruciada dosarelor. Altceva n-a mai încăput. Pentru altceva n-a mai fost loc. De mai bine de trei luni, se cântă un singur șlagăr, cu ochi albaștri. N-a mai contat nici intrarea în Uniunea Europeană, nici războiul sângeros din Liban, nici măcar nivelul de trai, iar fuga lui Omar a pălit, fiind eclipsată de *reforma morală*, noul cuvânt de ordine. Pe cât de necesară, pe atât de injustă...

Paradoxul Max

Primul sacrificat a fost Carol Sebastian. Printr-o filieră ciudată, dar previzibilă, dosarul său a ajuns pe masa sfârtecării de presă. Paradoxul maxim, la care lumea s-a gândit foarte puțin, este că și el, ca și Mona Muscă, a fost printre cei care au pus umărul la dărâmarea structurii PSD din fruntea puterii. Nu a fost singurul, dar a fost printre aceia. Practic, a pus umărul la propria sa discreditare. Nu vă spune nimic lucrul ăsta? A fost un soi de disperare la mijloc. Sigur, nici Carol Sebastian nu avea de unde să știe că se vor scoate dosarele de la naftalină. Dar, dacă PSD ar fi rămas la putere, dosarele ar fi putrezit odată cu oasele revoluționarilor din decembrie 1989. Conservarea PSD la putere – căci, în fond, ce altceva era PSD decât o conservă (și încă una de comunism)? – ar fi fost cea mai bună garanție că nu se mișcă nimic.

ale ale dosariadei

Cazul Mona

Nu am fost niciodată un mare partizan al Moni Muscă, dar execuția ei, la scenă deschisă și în momente de mare audiență, cum zice cilișeul, m-a impresionat. Totuși, dacă o luăm la purcat, cred că e mai bine să relevăm ce a **făcut** Mona Muscă, nu ce a **semnat**. Bilanțul Moni este, din nefericire, unul negativ. Ce proiecte de legi a elaborat/sau a contribuit la elaborarea lor? Lustrație? Bine, aici, jos pălăria. Orice duigher e înmormântat în sicriul făcut de el. Mona Muscă s-a lustrat singură. În rest? Legea prostituției? E vreo mare brânză/scofală la legea cu pricina? Poate la legea prostituției politice. Mandatul Moni la Ministerul Culturii a fost unul aproape total lipsit de evenimente. Unul nespectaculos. Dacă a avut nevoie de sprijin pentru un proiect social, de ce nu a cerut-o? A răsărit vreun muzeu dedicat unei mari personalități din România care, *heias*, e cunoscută în străinătate, iar în țară doar așa, pe sponci? Nica-nimerica. A ieșit la rampă Monica în fruntea unui proiect spectaculos? Nttt! S-a început, cumva, reforma în cultură și n-am aflat noi? Niți. Așa că nu lustrația a desființat-o pe Mona, ci lipsa faptelor.

Securitatea în sutană

Andrei Andreicuț a fost, poate, exemplul cel mai fierbinte al dosariadei la preoți. Desigur că incriminarea lui a avut aerul unei răfuie locale, dacă nu de familie. Da, e drept, dar acuzația rezistă. Mișcătoare promptitudinea cu care a intervenit mitropolitul Nicolae Corneanu al Banatului cu Imperativul adresat preoților, de a mărturisi (atunci când e cazul) că au colaborat cu Securitatea. În dosarul preoților care au avut relații cu Securitatea a mai apărut și înalt (Prea) Sfinția Sa Teodosie de la Tomis. Teodosie a afirmat că nu a semnat un angajament, ci un jurământ de fidelitate față de patrie. Într-o dezbatere televizată, s-a făcut, totuși, distincția între cei doi, Nicolae Corneanu și Teodosie. Despre primul, posesorii dosarelor au afirmat că a primit bani pentru colaborarea cu Securitatea, în timp ce Teodosie a refuzat o bursă. Ceea ce ne-a adus aminte de un spumos banc de la *Radio Erevan*, i s-a luat, nu i s-a dat. Și nu era bicicletă, ci *Volgă*. Dincolo de glumă, o remarcă majoră trebuie făcută: toți cei atinși de dosariadă au fost macu-

lați, chiar dacă, atenție, poate unii au fost nevinovați sau, oricum, mai puțin vinovați. Arătați-mi un singur incriminat care să se fi putut apăra...

Jocul de-a dosarul lui Băsescu

E un joc periculos în care Băse are toate șansele să piardă. Convingerea mea este că, la vreme de alegeri viitoare, dosarul Băsescu va ieși la iveală. Se conturează tot mai mult certitudinea că dosarul pe care Mugur Ciuvică l-a fluturat în fața opiniei publice este unul și același cu cel real al marinarului Băsescu și că are, marcate pregnant, mai multe momente. Șansele ca Traian Băsescu să termine mandatul la Cotroceni au început să se diminueze considerabil. Logica este simplă: cum ar putea cineva să termine, în fruntea statului, un mandat în care s-ar dovedi că a fost „primul securist al țării”. Altfel, nu am fi, toți, decât o țară de securiști. Remarca nici măcar nu e departe de adevăr. Majoritatea zdrobitoare (estimăm noi, 3 din 4!) celor care aveau peste 12 ani (vezi cazul copiilor racolați) au trecut, într-un fel sau altul, ca informatori sau nu, prin fața Securității.

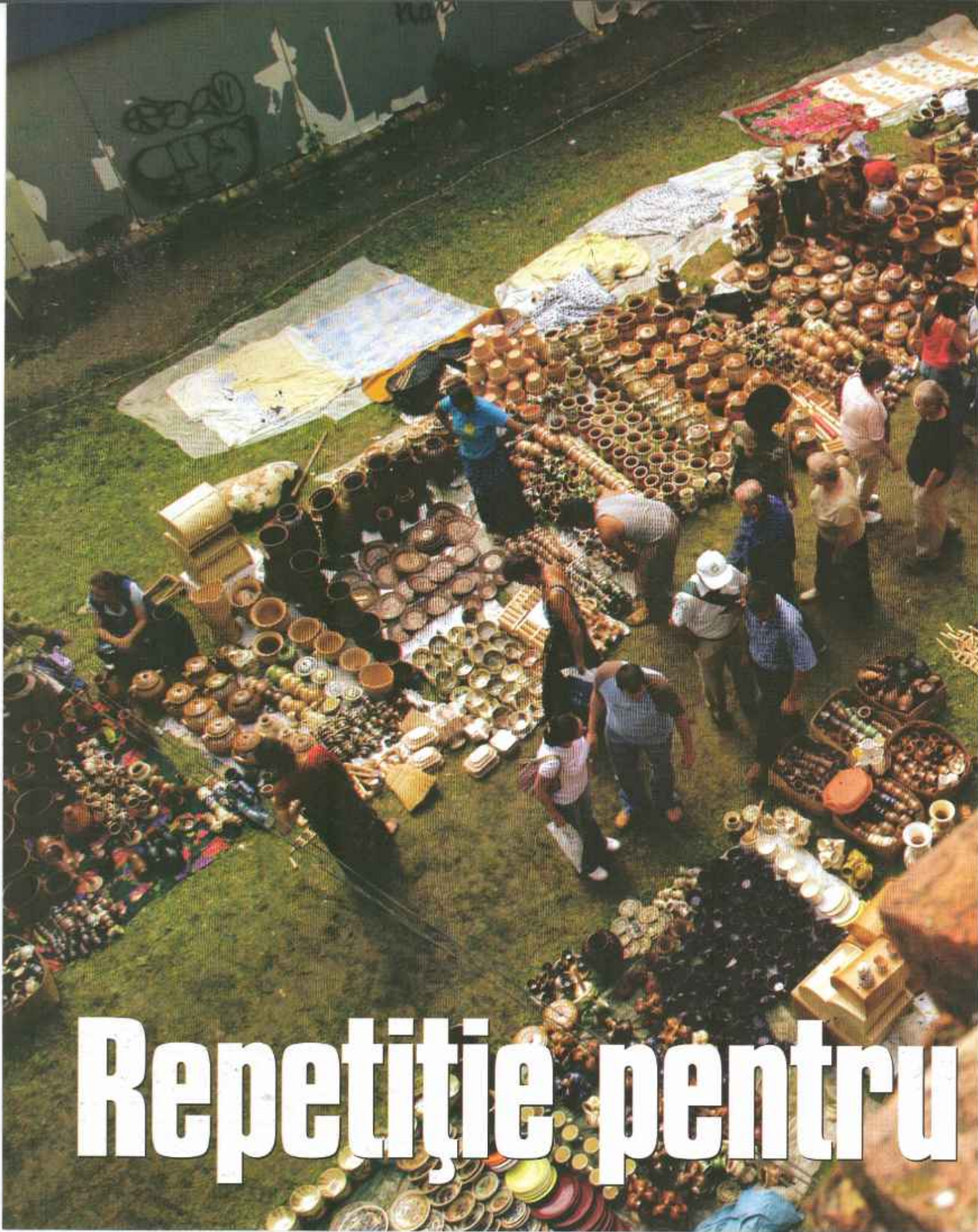
Ce nu se știe (încă) despre dosare

Ca despre oricare alt subiect, informații confidențiale circulă în culisele presei. Marea nedreptate a dosarelor pomește de la faptul că o serie întreagă de „activiști” de prim rang nu se regăsesc între posesorii angajamentelor de la Securitate. Un nume des invocat într-o atare postură este cel al lui Vadim. Dar observația e valabilă și pentru scriitori. Cei din rândul scriitorilor care alcătuiau „oligarhia politică” nu erau chemați să dea cu subsemnatul pe angajamente pentru că erau, oricum, chestionați mai tot timpul. O a doua observație esențială vizează PSD. Foarte puțini politicieni de aici au ieșit la iveală cu angajamentul în mână. De ce? Plauzibil din două motive. Primul: în 16 ani au știut/apucat să își dosească mai bine maimuțele sub pat. Dar ar mai putea fi unul: dosarele cu pricina, spre deosebire de cele ale celorlalte formațiuni politice, vor ieși la iveală atunci când trebuie, adică în 2008, când ție bătălia mai dragă...

JEL. Mihail Gălățanu
la AP. Rompres

Pe ultima sută de metri, în septembrie, au reînceput, după o oarecare pauză, să lasă la iveală alte noi dosare. Sau să se vorbească despre potențiala lor „explozie”. Unul din cazuri a fost cel al lui Sorin Antohi. Pe nedrept, se pare, a fost vehiculat și numele lui Andrei Pieșu, dar, din păcate, șansele sale de a se apăra s-au limitat doar la o deznădăte categorică. Marius Oprea, de altfel, remarcă diversionea, pe care o caracterizează drept „perdeaua de fum”. S-a pus în discuție și oportunitatea demersului inițiat de „Voci curate”. Alte nume grele au intrat, între timp, în hora „Dosariadei”. Printre ele, Dan Voiculescu, care a negat tot timpul activități de poliție politică. În aceeași nebunie a dosarelor, ministrul Radu Berceanu și-a prezentat, din proprie inițiativă, dosarul de la Securitate, cu ajutorul căruia a dorit să argumenteze nu numai că nu a avut tangență cu poliția politică dar, mai mult, a fost o victimă a aparatului represiv al Securității. În urma inițiativei ziarului *Ziua*, în care fiecare dintre cei care au avut o relație cu Securitatea era determinat să o declare, mai mulți scriitori și jurnaliști și-au mărturisit „pseudonimul” de la Securitate. Dintre oamenii politici, Mircea Ionescu Quintus s-a retras, cu discreție, din partid, gest pus pe seama unui număr coplesitor de informări semnate de către acesta pe adresa Securității.

Repetiție pentru

Europa

Parcă s-a deschis robinetul dinspre Evul Mediu. Pe străzi curg domnițe, cavaleri, trubaduri, stegari, actori ambulanti, aruncători de flăcări, arătări ciudate pe picioaroange. În singurul oraș din România al cărui centru istoric este declarat rezervație de arhitectură. În festivalul medieval *Cetăți transilvane*, aflat, deja, la a șasea ediție. Anunțată ca un fel de repetiție generală pentru anul viitor. Când, alături de Luxembourg, Sibiu va fi capitală culturală a Europei.

De când îmi doream să stau la taclale cu un voievod! S-a întâmplat să fie Mihnea Vodă, domn liber de Transilvania. L-am „agătat” în Piața Sfatului, în timp ce asculta necazurile supușilor săi. Suflet mare, m-a poftit în alai. Mână largă, mi-a oferit o cafea. La una dintre terasele din zonă. Așa că vraja s-a cam spulberat. E doar un personaj, prezentatorul festivalului. În spatele lui, actorul Ovidiu Popa. Într-un costum făcut

Când un miner îți toarnă sonete de Shakespeare

● Bugetul Festivalului a fost de peste trei miliarde de lei, dintre care o treime de la Consiliul local Sibiu și restul de la sponsori ● Pe străzile orașului au defilat în jur de 400 de personaje medievale ● Numărul vizitatorilor nu a depășit 30 de mii, adică doar jumătate din publicul de anul trecut ● Trupele de cavaleri au fost plătite cu 800 de euro, pentru trei zile de întreceri ● Sibiu s-a ales și cu o premieră teatrală, oferită de Bulandra, *Minunata pantofăreasă*, cu Anca Sigartău în rolul principal ● Pentru ediția din 2007, de capitală culturală europeană, agențiile au anunțat peste un milion de turiști.

după model medieval. Cămasă cu lant, un fel de tunică brodată cu argintiu, manșete cu ținte. Și coroană din alamă cu pietre semiprețioase. Bașca sabia de la brâu. „Ți-ai uitat cerceii în ureche!”, îi spun. „Cu intenție!”, îmi răspunde, râzând. „Se purtau și pe-atunci, era semn de noblete”. Îi place teatrul de stradă, de galerie, de club, de orice. Pentru că provoacă, altfel decât pe scenă, ludicul din noi. Compania *Fabrica de vorbe*, a lui și a pictorului Gabriel Stan, un fel de *teatru de balamuc*, după cum o alintă, poate provoca evenimente oriunde și din orice. Mă uit cam lung și îmi explică: „Trebuie doar să umbli și să descoperi oameni și situații. Întâmplarea artistică te pândeste și în cele mai neașteptate locuri. O să-ți dau un exemplu, de la Petroșani. Mi-a atras atenția un miner, cernit de i se vedeau doar ochii. Bea la două halbe, una de bere, alta de rom. Am intrat în vorbă, nici nu știu de ce. Și, când a început să-mi toarne sonete de Shakespeare, am înțepenit. Ei, și-atunci să vezi spectacol!” Sigur că nu se poate trăi din asta. Mai un casting, mai un festival, o lansare... Și șapte filme în doi ani. Că, deși se cam joacă, e, totuși, un actor profesionist. Acum are tolba plină de momente medievale, care să lege, cumva, bucățile festivalului. Între paradă, teatru, numere de

acrobație și trupe de cavaleri trebuie pus câte ceva. Uite, chiar e cazul! Așa că, înainte să apuc a-i face o plăcuțică, Mihnea Vodă este degrabă chemat în divan.

Al doilea *brund* al Evului Mediu, după cavaler, este negustorul. Și, evident, cel mai bine reprezentat în festivalul de la Sibiu. Lângă zidurile Cetății, timp de trei zile, s-a încins un târg cu iz de mai multe epoci istorice. Predominantă, cea chineză. Marfă de *Europa*, tricouri, ciorapi, farfurii și câni cât să ajungă pentru o armată. Ovidiu Dragoman, directorul festivalului, spune că n-a prea avut ce să le facă. Eventual niște dosare penale, pentru că s-au brânșat ilegal la curent electric. Riscând efecte pirotehnice mai ceva decât *Asediul Cetății*. Un „moment folcloric” oricum amânat pentru anul viitor, din motive de ploaie. Dacă scotoceai mai bine prin talciocul ăsta, co-i drept, se găseau și câțiva negustori în ton cu evenimentul. Dar, din păcate, sufocați de ceilalți. „De ce nu te-ai așezat mai în față, într-un loc la vedere?”, e prima întrebare pentru un făcător de instrumente muzicale arhaice. Omul, un ardelean din Oradea, din ăla cu încetinitorul, nici nu înțelege de ce mă agit: „Toate lucrurile vin de sus, ce-mi folosește alt loc, cine trebuie să se întâlnească cu mine

Tobe făcute pe lună plină și legănate în hamac

mă găsește oricum". Așa o fi, că prea zice cu loc. Și mai are și un nume ciudat, de trebuie să-l rog să mi-l scrie el, în agenda, ca nu cumva să i-l pocesc: Egzed Francisc Elemer. Altfel o mândrete de suflet, dacă mai vezi și ce iese din mâna lui. Tulnic, din lemn de răchită, corn, din coarne de vacă de Belus, drămbă, din metal. Pe asta din urmă zice că o foloseau șamanii din Urali pentru invocarea spiritelor. Costă două sute de mii de

lei vechi. Tulnicul e un milion, cornul, jumate. Nu-i bai dacă nu le vinde, că doar și cântă din ele. Are o formație de muzică primitivă, *Nagual*, adică *Șaman vindecător*, în limba toltecă. Dar cel mai mult îi plac tobele: „Sunt dintre cele mai vechi instrumente muzicale. Bătaia lor, dacă ascuțiți, e chiar pulsul omului. În Tibet, budistii le foloseau ca să intre în transă. Eu le fac din butuc de lemn scobit peste care întind piele. Treaba

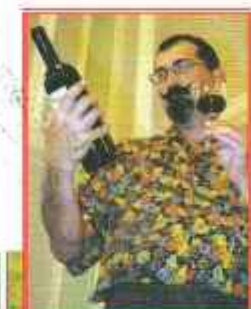
asta iese bine numa' când e lună plină. Le și legăn, într-un hamac, să se încarce cu energie pozitivă". Apoi zornăitoare și clopoței, cu sunete chiar din alte vremuri, mai mult sau mai puțin medievale. Toate acestea fac din Francisc, sau cum să-i spun, un personaj cel puțin interesant. Și cu o filosofie de viață pe măsură: „Azi e așa, eu nu mă gândesc niciodată ce fac mâine. Oi face dacă și ce am chef".

Hrușciiov a semnat pentru retragerea Armatei Roșii din România după o beție cu vin de Lechința

Printr-o demonstrație
în direct, oferită de
Unicom Holding SA, am
aflat și rețeta unui baric,

Noutatea și punctul forte al festivalului s-a vrut a fi *Strada vinului*, un proiect al Clubului *Presă de vin*. El a fost demarat, oarecum, la ediția trecută, când Cosmin Zidurean, președintele organizației amintite, s-a încăpățânat să dea spre degustare și să vândă, când din căruță, când din camion, peste două tone de vin. Aproape de nebun, 17 ore pe zi, doar ca să demonstreze interesul pentru acest produs într-o manifestare medievală. Atunci a năucit piața cu „spiritul de vară”, brand-ul lui, înregistrat ca atare.

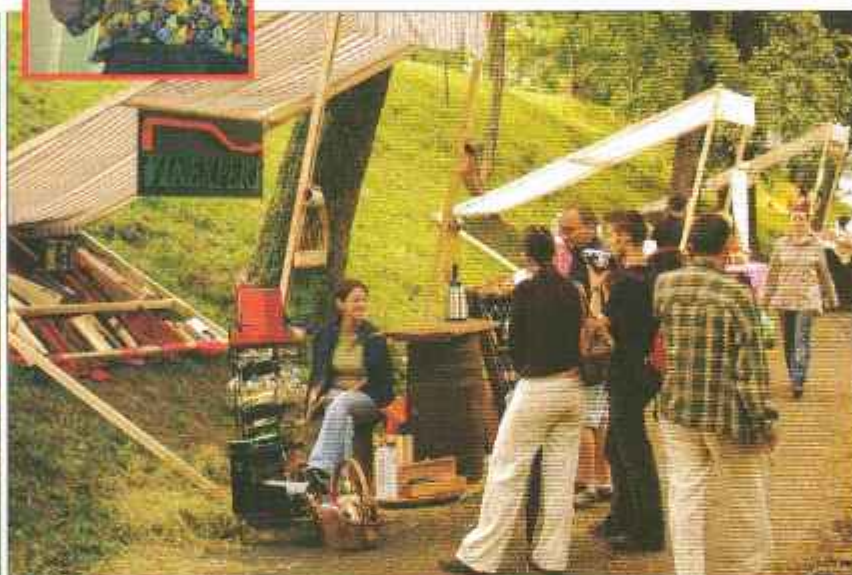
„Am adus o injurie vinului, combinându-l cu apă, dar prefer să țin lumea aproape, chiar și așa, decât să se ducă masiv spre bere.

Am folosit un cupaj tradițional, 80% *Fetească regală*, 20% *Muscot Ottonel*, la trei părți de vin una de apă și dioxid de carbon. L-am îmbuteliat la sticle de jumătate, în Republica Moldova, costă cel mult cât o bere. Și e, de departe, mai sănătos. S-a vândut ca pâinea caldă. De aici am înțeles că o stradă a vinului s-ar potrivi numai bine cu Festivalul medieval de la Sibiu. În secolele XVII – XVIII, aici se afla țara vinului. Nu erai de luat în seamă în Europa, nici la curțile regale, nici de bancheri, dacă nu aveai vinul sașilor pe masă”. Socoteala de la *Presă de vin*, însă, nu s-a potrivit cu aceea de la festival. Degustările cu public, rețetele culinare pe bază de vin ori seriile tradiționale dedicate marilor regiuni viticole românești au fost mult sub eticheta anunțată, din motive de organizare. Nici un banner care să anunțe locația și evenimentul, nici un microfon ca

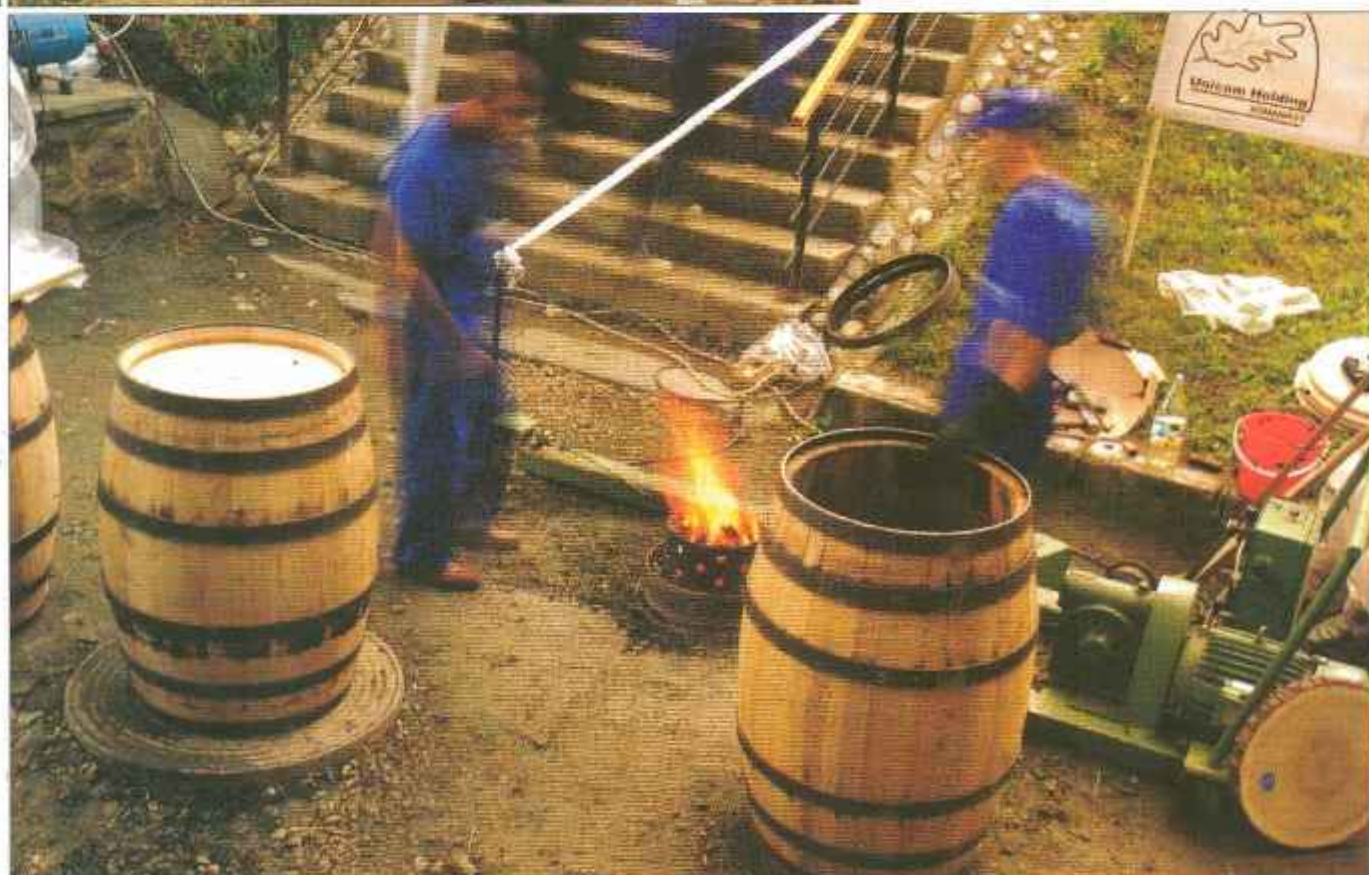
să se și audă ce povestesc vinarii despre produsele lor. Ce s-o mai lungim, că nici apă de spălat paharele nu era! Chiar și așa, însă, *Strada vinului* a punctat niște „zone fierbinți” de pe harta podgoriilor românești. Bucuria că a renăscut Lechința, de pildă, după o tranziție destul de grea. „Și asta e o podgorie ardelenască de excepție”, susține Cosmin Zidurean. „*Feteasca albă* nu se face nicăieri atât de frumos ca aici. Ca fapt divers, Hrușciiov a semnat retragerea Armatei Roșii din România după o beție cu vin de Lechința”. Apoi parfumul Cramelor *Halewood*, cel mai puternic exportator pe piața Angliei. Ca să nu mai vorbim de Cotnari, singura podgorie cu același sortiment de vin de peste 600 de ani. Și singura care câștigă concursuri cu sticle luate din magazin, de pe raft. Jidveii a dus greul festivalului, ca sponsor principal, sprijinindu-se, ce-i drept, și pe Murfatlar. Și ce-i cu asta, o să întrebați? Păi, e de bine, susțin vinarii. Că s-a creat un fel de pact, în sensul că producătorii mari au început „să-i crească” pe cei mici. Să se adune, adică, în ideea de a construi din vin un brand de țară. Care cică dă bine în Europa. Mai ales dacă este asociat cu o capitală culturală. Și cu un festival medieval. Nu ne rămâne decât să sperăm că la repetiția generală de la sfârșitul lui august, de la Sibiu, europenii, destul de mulți, de altfel, nu au fost prea atenți. Altfel, s-ar putea să avem probleme. Cu același stil de organizare – bună ziua, domnule Dragoman, ce mai faceți, ne mai vedem și la anul? – n-are rost să ne mai obosem și pentru reprezentanța finală.

Interviu: **Liliana Petruș**

Foto: **Robert Hancianec**

tot un fel de butoi, dar de altă calitate. Importată din Franța, cu „gramaje” clare, că la noi se puneau mai mult după ureche. Așadar se ia lemn de stejar, după doi ani de la prelucrare. În acest timp dispar taninii grei din doagă și se dezvoltă o bacterie „perversă”, care, la anumite temperaturi, dă gusturi și arome sofisticate. De aceea este așa de importantă arderea, consumată între 160 și 240 de grade Celsius, timp de 35-45 de minute. De aici rezultă baricul, folosit în crame, pentru a da arome vinului. Dar minunea asta ține doar trei ani, după care baricul își pierde calitățile și devine un simplu butoi.

the Power of Transformation

Data In, Information Out

Pentru mai multe informații accesați www.kofax.com sau contactați partenerul autorizat din România:
Net Consulting, Str Știrbei Vodă, nr 150, sector 1, București
Tel: 021 223 27 01, 223 28 99; Fax: 021 312 41 99; E-mail: office@netconsulting.ro; Website: www.netconsulting.ro

Fabrica de sfinți

N-ar putea să spună de unde, dar știe el că Maica Domnului a fost o femeie frumoasă. De aceea se chinuie să-i pună un fel de surâs pe chip. Mai mult ca o umbră, cât să nu-i acopere suferința. Dar, în același timp, să ne sugereze și lumina născută din ea. În față, foițe de aur, pensule, culori, scrumiera plină. În spate, zeci de ochi pironiți pe mâinile lui. Mihai pictează „în direct”, zi-lumină, printre valurile de turiști curioși. Că nu înțelegi mare lucru din Grecia dacă nu zăbovești și într-o fabrică de icoane. Unde sacral a devenit o afacere profitabilă. Și locuri de muncă pentru români.

Când o icoană
își alege locul
de mănăstire

In drum spre Meteora, toate autocarele cu turiști poposesc la Zervopouos – workshop of byzantine icons. După dimensiuni, o fabrică în toată regula. Cu un atelier „atașat” magazinului de prezentare. Astfel încât să poți vedea cum se face o icoană. De la suportul de lemn până la bațul final.

Un spectacol de calitate, inventat de niște greci care se pricep să facă turism. Și din piatră seacă. Intri în hol, așadar. Te preiau niște fete drăguțe. În orice limbă dorești. Românește, cu atât mai bine. Claudia e de-a noastră, de la Oradea. A găsit un anunț într-un ziar și s-a prezentat la concurs. L-a luat fără probleme, fiindcă știe mai multe limbi străine: engleză, spaniolă, italiană, maghiară. Acum este ghidul de bază al magazinului de prezentare. După tradiționalul rahat cu fistic, apă, cafea și vin roșu, toate din partea casei, plus bilete de tombolă, pentru că fiecărui grup i se dau niște premii,

Un pictor copleșit de procesul industrial

Claudia ne explică „procesul tehnologic” al icoanei. Aproape fiecare vorbă de-a ei este dublată de un gest în atelierul din față. În timp ce ea povestește despre cum se naște o icoană, în atelier, sub ochii noștri, chiar se întâmplă asta. Doar copacii nu se taie aici, din motive evidente: „Folosim lemn de chiparos, pentru că acest copac simbolizează eternitatea sufletului. Poate nu întâmplător, el crește de obicei în cimitire. De la furnizori, bucățile de lemn intră direct în atelierele noastre. Se prelucurează, se cioplesc, până devin suport de icoană. În paralel, pictorii se ocupă de «model». Merg în mănăstiri, sau unde se află originalul, și fac o schiță exactă a icoanei, pe o bucată de material, un fel de etamină, tratată cu ulei de oase și ceară de albine. Patronul atelierului ține foarte mult ca fiecare icoană produsă de noi să fie o reprezentare a originalului. Practic, schița trebuie să fie atât de bine făcută încât, la firul ei, pictorul doar să aplice culorile. Folosim numai tehnică bizantină, *aqua tempera*, numai culori naturale, sub formă de pulbere amestecată cu gălbenuș de ou, oțet și apă. Întotdeauna se începe de la culorile închise, până se ajunge, treptat, la cele deschise. Pentru fondul icoanei și pentru cadru, lucrăm cu foițe de aur de 18 karate, aplicate în două rânduri. Efectul este așa-zisa aură, pentru că simbolizează lumina divină. La final, ca să pară învechită, icoanei i se aplică un baft, negru în spate, diluat în față. Apoi se curăță, lăsând, totuși, niște pete, cu tentă de patinare. Și icoana e gata, trece în rafturile magazinului. Însotită, evident, de un certificat de garanție. Care atestă că e pictată, dar, totuși, doar o copie. Ceea ce înseamnă liber la export.”

Această prezentare a facerii unei icoane, dublată chiar de nașterea ei, în atelierul

deschis, are un efect uimitor asupra turiștilor. Îi apucă, așa, un chef de cumpărat icoane, încât numai dimensiunea bugetului personal îi mai poate opri. Ideea că si-au cumpărat o icoană despre care știu ei cum este făcută, că doar au văzut, îi face pe mulți vizitatori să transfere acestui capitol sume destinate, inițial, tavernei, barurilor de pe plajă sau biletelor de intrare la diverse obiective turistice. Claudia se bucură de asta, desigur, că doar e și parte din munca ei. Așa că îi lăsam pe cumpărători să-și consume febra și ne retragem în foisor, la o cafea. În scop lucrativ. După ce primește acordul conducerii, putem intra în detaliu. Fabrica, atelierul, ori cum vreți să-i ziceți, este o afacere de familie, a unui localnic, testată în urmă cu vreo 50 de ani. În timp, „familia” a tot crescut, astfel încât s-a ajuns la peste 150 de angajați, în sezon. Printre ei și vreo 15 români, mai mult sau mai puțin adaptați la condițiile de viață din Kalabaka. Ideea, la început timidă, s-a dovedit a fi exact pe gustul turiștilor. Ceea ce înseamnă că este și profitabilă. Vânzările merg bine, vizitatorii înțeleg și apreciază sinceritatea mesajului, care ar suna cam așa: „Dacă îți dorești o icoană și nu-ți permiți originalul, cumpără măcar o copie fidelă și de calitate. Dacă n-ai această dorință, nici o problemă, îți-o provocăm noi. Arătându-ți cum se face”. În magazin, raportul calitate-preț pare destul de onest. Oferta are soluții pentru chiar toate buzunarele. Poți cumpăra de la o icoană mică, simplă, de șase euro, până la o icoană reproducere după una antică, din secolul al XVII-lea, care costă opt mii de euro.

Ca fapt divers, expoziția permanentă de la *Zervopoulos* se mândrește și cu o icoană românească originală, din secolul al XVIII-lea, *Înălțarea Domnului la cer*. Tot la capitolul valori se înscriu și icoanele pictate

și sfințite de călugării din Athos. Prețul lor se negociază în mii de euro, pentru că acolo totul este lucrat manual, de la suport până la argintul din aură. Ca să nu mai vorbim de faptul că au o încărcătură spirituală specială. Cum cine le cumpără? Oamenii cu bani și... ruși. Dacă tot lucrează printre icoane, Claudia are și ea preferințele ei. Cea mai dragă îi este *Gerontisima*, adică *Maica Sfântă făcătoare de minuni*, o copie fidelă a originalului care se află în Mănăstirea Pantocrator, din Athos. Este singura icoană unde Fecioara apare fără Iisus și are o poveste fascinantă. Se spune că această icoană și-a ales mănăstirea în care să stea. Era într-un locaș în construcție, călugării se grupaseră oarecum în jurul ei. Dar, în fiecare noapte, icoana „fugea” de la locul faptei. Ziua o găseau într-un alt loc, mereu același. Într-un final, călugării au înțeles că trebuie să construiască mănăstirea acolo. Și așa s-a întâmplat.

Ioan Mihai este unul dintre pictorii „de scenă” de la *Zervopoulos*. Sigur că harul lui se simțea mai bine la București, lucrând acasă, în liniște, fără grabă. Icoanele le ducea, apoi, la *Hanul cu tei*, unde se și vindeau. Dar în România nu se poate trăi din asta. Așa că acum pictează în vâzul lumii, repede, pe un fond sonor nu tocmai adecvat. Grupurile de turiști sunt zgomotoase, cer explicații, vor să pună mâna, să vadă de aproape. Un mediu nu foarte artistic, dar acceptabil când ai o familie în grijă. Din cei 680 de euro pe care îi primește lunar, își întreține, prin corespondență, soția și una dintre fiicele rămase în țară. Cealaltă e tot aici, lucrează și ea. Au un apartament decent, închiriat de fabrică. E mai greu cu mâncarea, în nici un caz pe gustul lui: „La asta nu găsești o ciorbă nici să dai cu parul! Numai mâncare de fast-food. De gătit nu ne mai arde, că lucrăm de la nouă dimineața până seara la șapte, cu sâmbătă și duminică cu tot.”

E cam trist Mihai al nostru și cu dor de-acasă. Artistul din el nu s-a resemnat, chiar dacă e prins în tăvălugul unui proces industrial. S-ar întoarce și mâine la București, pentru un loc de muncă bine plătit. Unde să nu picteze la normă, repede și bine, o icoană în două-trei ore, ci conform stării și inspirației lui. Un lux nepermis, după cum am stabilit deja. Și îi mai lipsește, dureros, relația aceea specială dintre pictor și lucrarea lui. Într-o fabrică de icoane, nu e timp de astfel de finețuri. S-a atașat, de pildă, cât de cât, de *Maica Domnului cu Iisus în brațe*. Până să se demiterească, icoana cu pricina, în facere, era și plătită. I-au luat-o niște italieni, cu 300 de euro, direct de pe sevalet.

Int. Liliana Petruș

Foto: arhiva Zervopoulos

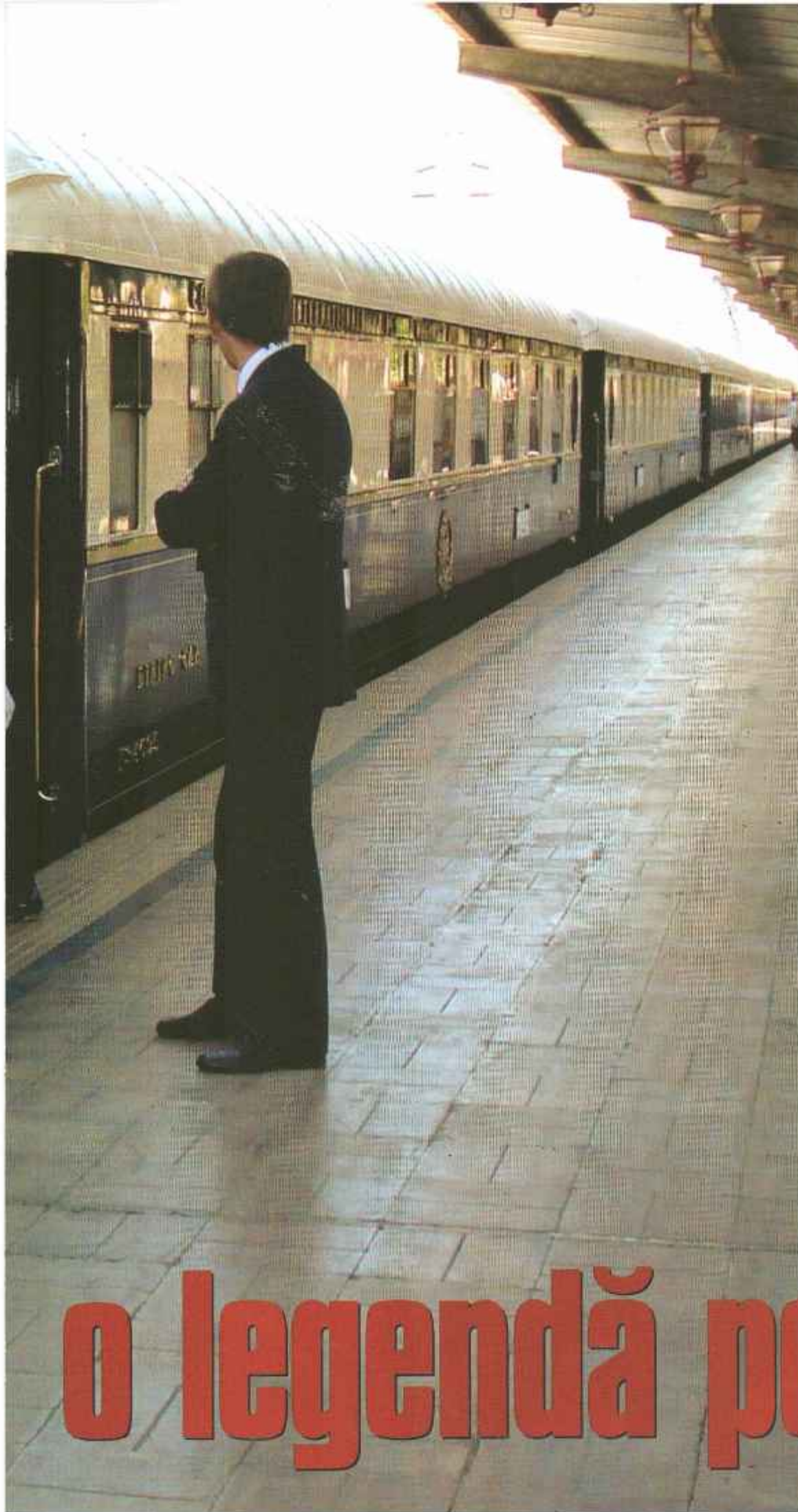
S
EUROPEENS

R₂

reportaj

După ce urci, ai impresia că intri într-o altă lume unde ești tratat ca un pașă. Cam acesta este sentimentul pe care îl încerci după ce pui piciorul pe treptele *Orient Express*-ului. O singură dată pe an, el face un drum până la Istanbul și trece prin București. În rest, traseul său obișnuit este Veneția-Calais. Înăuntru găsești cam tot ce îți poți dori. Mâncăruri rafinate, vinuri franțuzești, șampanie originală, eleganță, bună dispoziție, amabilitate. Cam acestea sunt ingredientele prin care cei o sută de pasageri își transformă călătoria dintr-un vis frumos în realitate.

Orient Express,

O amintire de neuitat și o călătorie cu un tren cum nu ați mai văzut. Asta vă oferă *Orient Express*-ul. În drumul său de întoarcere spre Viena, a poposit și în Gara de Nord. Toată lumea din gară se uita curioasă spre trenul de la peronul unu, însă nu se putea apropia nimeni, deoarece intrarea pe peron era restricționată. Din fericire pentru mine, am reușit să trec de gardian datorită legitimației de jurnalist.

Cu câteva zile înainte vorbisem cu Michele Zorzi, șeful vagonului restaurant, pentru a-i cere permisiunea să realizez un reportaj. Chiar dacă atunci el era la Istanbul, mi-a răspuns foarte amabil că mă așteaptă duminică dimineață la București înainte de plecarea spre Budapesta.

Odată ajunsă în dreptul vagonului restaurant, l-am căutat. Într-o franceză impecabilă mi-a spus că e foarte fericit să mă vadă. Apoi m-a prezentat unuia dintre chelneri, Michele Caimotto, care a fost ghidul meu peț de aproape 30 de minute prin toate vagoanele. Michele are în jur de 25 de ani, este dintr-o suburbie a Veneției și face parte din staff cam de la începutul anului. Este un ospătar cu experiență, însă înainte de a lucra, efectiv, aici, a fost într-o perioadă de training timp de o lună. A mers cu trenul doar pentru a vedea și a învăța cum se servește și care este protocolul. Asta se întâmpla în toamna anului trecut. Apoi a luat lecții de franceză, deoarece a fi vorbitor de franceză și engleză este o cerință de bază pentru angajare.

Vorbind când în franceză, când în engleză, Michele îmi povestește despre fiecare vagon în care ajungem. Prima dată am fost la bucătărie unde abia începuse pregătirea *brunch*-ului din acea dimineață. „Toți bucătarii sunt francezi, deoarece se gătesc doar preparate din bucătăria franceză. Însă ei știu să pregătească și meniuri din regiunile străbătute, ceea ce chiar fac din când în când. Anul acesta, în timp ce au traversat România, călătorii au avut șansa de a gusta țuică la aperitiv”, îmi spune Michele. Tot de la el aflu că personalul provine din mai multe țări: toți bucătarii sunt francezi, toți chelnerii sunt italieni, iar toți cei care se ocupă de curățenie provin din China sau Cambodgia.

o legendă pe șine

**„Doar”
șase mii
de euro
călătoria**

**Ușor
cu pianul...
în tren**

**Misterul
e cea mai bună
reclamă**

**Covorul magic,
și corul militar**

După bucătărie, ajungem la cabinele călătorilor care sunt mereu în număr de o sută, doar atât. Canapeaua este tapitată cu un material floral, iar pe spetează este o dantelă lucrată manual. Așa arată fiecare cabină. Cine dorește poate să își ia un suit, adică o cabină dublă, dar asta înseamnă un cost în plus adăugat la cel de bază. O călătorie costă 6.000 de euro, însă dacă clientul dorește un suit sau vrea să mănânce și alte preparate față de ceea ce e în meniul standard al zilei, plătește mai mult, adică în jur de 7.000 de euro.

În fiecare gară unde oprește trenul, călătorii stau măcar o noapte la hotel de lux, asta și pentru că ei nu pot face baie în tren. Un alt motiv este pentru a le da posibilitatea de a vizita câte ceva în fiecare oras.

Ajungem în vagoanele unde se servește masa, numite deloc întâmplător *Steaua Nordului*, *Côte d'Azur* sau *Vagon Oriental*. Aici luxul este la el acasă. În fiecare zi se schimbă florile, fețele de masă sunt de un alb impecabil, toate gastele sunt din cristal francez, toate tacămurile sunt din argint, peste tot sunt oglinzi pe pereți iar servirea este excelentă. În vagonul oriental te impresionează picturile manuale pe lemn care înfățișează motive specifice chinezești, în cel numit *Côte d'Azur* îți iau ochii aplicațiile din cristal *Lalique* de pe pereți în timp ce în

Steaua Nordului ți se taie răsuflarea când vezi atâtea sobrietate. Peste tot, fiecare lucru are locul său precis, nimic nu este în dezaord cu celelalte piese, domnește bunul gust, luxul și armonia.

Cel mai mult mi-a plăcut barul unde există un pian imens cu coadă la care un pianist profesionist cântă în fiecare seară bucăți clasice sau jazz. Am întrebat dacă el nu se mișcă în timpul mersului. „Nici măcar un centimentru”, mi s-a răspuns. Este fixat în podea astfel încât să stea înțepenit în acel loc. Aici se pot servi cele mai fine cognacuri franceze, dar și șampanie de la mama ei din Champagne, *liqueur* sau *Cocktails Petillants*.

Călătorii din *Orient Express* au la dispoziție două mici magazine de unde pot achiziționa inele, brățări, brichete, brelocuri, eșarfe, portofele, casetute sau chiar cartea Agathe Christie, *Crima din Orient Express*, având inscripționate însemnele acestui faimos tren. Prețurile sunt confidențiale, căci ghidul meu ocolește răspunsurile la acest capitol, însă dacă sunt interesată îmi spune că îl poate chema pe cel care se ocupă de vânzări. Nu este cazul, așa că trecem mai departe.

În timp ce vizitez mai remarc încă două grupuri care au venit tot pentru a vedea acest tren de legendă. Michele îmi spune că,

în fiecare gară unde oprește, primesc vizitatori care vor să admire cu ochii lor aceste minunății. „Mulți dintre cei care călătoresc cu acest tren se decid să facă o astfel de călătorie datorită renumelui și misterului în care este învăluit. Unii cred că noi facem parte dintr-o legendă și au impresia că suntem ireali. Ne pun să le scriem câte ceva în jurnalul lor de călătorie pentru a avea o amintire de la noi”, mi se confesează Michele. De altfel, trebuie să spun că tot personalul din tren a fost extrem de amabil. Chiar dacă aveam deja un ghid, toți cei care se aflau în vagon, în momentul în care ajungeam acolo, răspundeau cu plăcere la întrebările mele.

În acea dimineață de dinaintea plecării spre Budapesta se organiza o prezentare a zonelor ce urmau să fie străbătute, iar pregătirile erau în toi. A trebuit să închei vizita mea cu un sfert de oră înainte de plecarea trenului, pentru că veneau oaspeții, iar ghidul meu avea o grămadă de lucruri de făcut. Totuși, a avut amabilitatea de a mă conduce până la ieșire unde ne-am luat rămas bun. Am mers să îl salut și pe Michele Zorzi care, alături de alte persoane din staff, îi așteptau pe călători la capătul peronului. Pasagerii erau invitați să se îndrepte către cabinele lor călcând mai întâi pe un covoraș rotund cu însemnele *Orient Express*. Nu era covorul roșu, însă era la fel de impresionant.

Înainte de fluierul care anunța plecarea, un cor militar a cântat pentru călători. Înutil de spus că în capătul peronului întâi se adunaseră o mulțime de curioși care au fost ținuti la distanță de câțiva jandarmi. M-am uitat lung după tren până ce a dispărut chiar și ultimul vagon, am oftat și am plecat acasă. Eram fericită, vizitasem *Orient Express*-ul, aveam o grămadă de lucruri de povestit și o amintire pe care o voi păstra mereu: un trandafir primit de la Michele Rocca, șeful însoțitorilor de vagon, care a oferit tuturor doamnelor ce au vizitat trenul câte o roză.

text și foto: **Raluca Șeinoiu**

Revelion 2006

CIPRU

Amathus Beach

Hotel 5* de lux

de la **663** euro

pachet 4 nopti cazare
in camera twin deluxe cu vedere interioara
si MIC DEJUN/persoana

Lordos Beach

Hotel 4*

de la **514** euro

pachet 4 nopti cazare
in camera twin cu vedere laterala
la mare si MIC DEJUN/persoana

Pachetul include:

- transport cu avionul cursa regulata
Bucuresti - Larnaca si retur, compania TAROM;
- 4 nopti cazare in regimul de masa specificat;
- transfer aeroport - hotel - aeroport;
- asistenta turistica in limba romana.

Reindragosteste-te! Reindragosteste-te de vacanta...

ButterflyTourism

Str. Barbu Delavrancea nr.23
sector 1, Bucuresti
Tel: 223 78 03; 223 78 86
Fax: 223 03 69
office@butterfly.ro
www.butterfly.ro

PrestigeTours

Strada George Enescu nr.31
Bucuresti
Tel: 319 77 94/95/96/97; 312 60 95
Fax: 319 77 93
office@prestigetours.ro
www.prestigetours.ro

Cocktail Holidays

Piata Amzei 7-9, sector 1, Bucuresti,
Tel.: 317 84 55/56/57/58/59;
0723.60.72.92; 0740.08.80.99;
0788.13.52.63, 0722.204.813
e-mail: office@promptservice.ro
www.promptservice.ro

Vietnam, pământ ro

Dacă mi-ar fi spus cineva că Vietnamul e pământ românesc, aş fi râs cu lacrimi. O pot face şi acum. Timpul nu e trecut. Dar că există cinci mii de vietnamezi care vorbesc foarte bine limba română, deşi, unii, n-au mai fost în România de peste 35 de ani, ei bine, asta mi s-ar fi părut greu de crezut. Şi totuşi aşa e. România se bucură, în Vietnam, de acelaşi bonus de imagine pe care îl are Franţa în România.

Vietnamezii care au studiat în România, în vremea comunismului, îşi aduc aminte cu mare dragoste, efectiv, de România. O fac, deopotrivă, din considerente sentimentale, dar şi unele cât se poate de obiective. Unora li s-a părut că au găsit paradisul aici, în dulcele târg al leşilor. Veniţi, în 1969 (şi asta e povestea chiar relatată, cu gura lui, de un fost student vietnamez), pe când ţara lor se afla în timp de război, restrişte, inaniţie, studenţii vietnamezi au găsit casă şi masă. Au trecut direct de la bolul de orez la supă de pui sau ciorba de burtă, iar lucrul acesta li s-a părut a fi un miracol. Şi, pentru ei, chiar era.

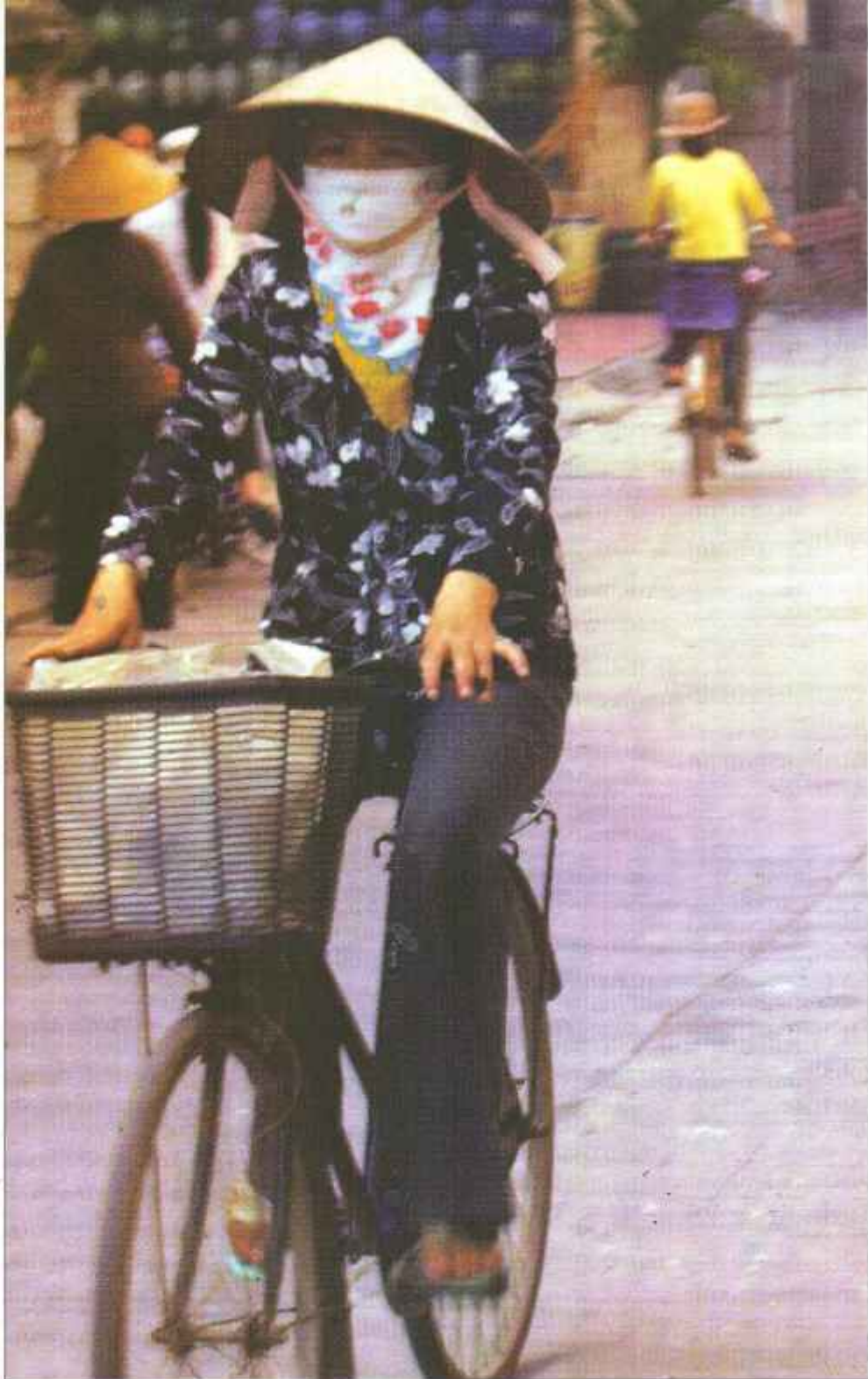
Imânesc

Intri. Nu zici nimic, mai întâi faci. Și nu faci nimic altceva decât ce ți s-a spus. Iei pachetul și îl deschizi. Nu spui nimic. Mai ales nu spui nimic. Înăuntrul pachetului este un șervețel. Umed. De obicei, un șervețel umed. Alb. De obicei alb. Îl iei și îți ștergi mâinile de el. Nu spui nimic. Nu încă. Doar îți ștergi mâinile. Mâinile ți se umezesc. Stai așa o jumătate de minut sau un minut, în fața interlocutorului tău potențial, îți ștergi mâinile. Abia apoi începi să vorbești. Dai binețe și spui pentru ce ești acolo.

Ce e toată chestia asta? Păi, o mostră de protocol orientat. Așa povestea prietenul meu G.H., că aflase de la un alt prieten al său, Mircea, că trebuie să procedezi în Orientul Extrem.

Dar să decolăm, pentru că încă n-am decolat. Viza mea de Vietnam, valabilă pentru 15 zile, intra în vigoare la miezul nopții, în ziua următoare. Ajungeam cu patru sau cinci ore înaintea intrării în vigoare a vizei. Ce noroc, mi-am zis, atunci când mi-am luat bilețul, de *Air France*, că, altfel, fără zborul lor, n-aș fi avut cum să ajung la timp în Vietnam. La Otopeni, urc bagajele pe cântar. Am 25 de kilograme în afara bagajelor de mână, înfine (un rucsac cu câteva schimburi, cărți, periuță de dinți și obiecte de toaletă). După mine, vor pleca, a doua zi dimineață, ceilalți membri ai delegației, adică prietenii mei (mari scriitori români încă în viața lor personală&romantată): Nichita Danilov, Horia Gârbea, Ion Mureșan. La ieșirea din țară, surpriză. Adică nu, ce spun eu: de-a dreptul belea. Ofiterul *Air France*st dixit: sunteți pasager clandestin. Or, eu nu sunt. Am viză, chiar dacă intră în vigoare mai târziu. Urmează interminabile și penibile parlamentări, timp de două ore încheiate, pe ceas, apoi reușesc să mă sui în avionul suprarealist. Abreviat, drum de trei ore până la Paris, apoi cale de 14 (!) până la Hanoi. Cu genunchii strânsi, pe un scaun de avion, drumul cel lung se transformă într-o tortură îndulcită doar de gândul că voi trăi o aventură pe care puțini români o mai degustă: să ajungi într-o țară aflată, cumva, măcar geografic, la antipodii României.

Ajuns pe aeroportul capitalei vietnameze, n-am nici o problemă să intru în țară. Ospitalier, polițistul de frontieră, în ciuda *delay*-ului de viză, mă îndeamnă: *Welcome to Hanoi!* Cum trec de ghișeu, un anunț la megafon mă informează că sunt căutat la biroul aeroportului. Acolo sunt informat că sunt singurul pasager cărui a s-au pierdut bagajele. Încă o dată, trăiască *Air France*! La ghișeu, două fete cu ochi oblici și păr negru uns, țeșelat ca un bivol, mă informează: Vi s-au pierdut bagajele. NOI BAI! Cum nu-i bai, sar eu. NOI BAI e numele aeroportului, stați liniștiți. Stau. Bagajele mele sosesc a doua zi, pe o ploaie musonică, abia împinse (geamantan greu, negru, uriaș) de două fete în pelerine de ploaie, ude până la piele (și ce piele...) care abia de se văd de sub încălțătură. Urc bagajul în cameră și mă întorc cu un pachet de țigări (*Kent*, marfă străină) și un săpun românesc. Degeaba, prea târziu, fetele plecaseră,

dispăruseră în ceața interminabilei și zgomotoasei ploii musonice.

Hotelul la care sunt cazat se numește HO GUOM. Se citește *ho gam*. Hâm! Mă plimb prin oraș. Așa aflu că prăvăliile pe care scrie CHO sau CHO-CHO vând specialități. Un fel de corbă de burță în variantă vietnameză. Carne de câine. Lucru neobișnuit pentru un european. CHO, de altfel, înseamnă câine. Aflu că și pisicile se mănâncă. Se jupoaie, pur și simplu. E singurul loc unde aveam să văd pisici în lanțuri. Și lanțurile sunt cu zale mari, din cele cu care se înfășoară la gât câinii.

Ospitalitatea vietnameză, însă, e reală.

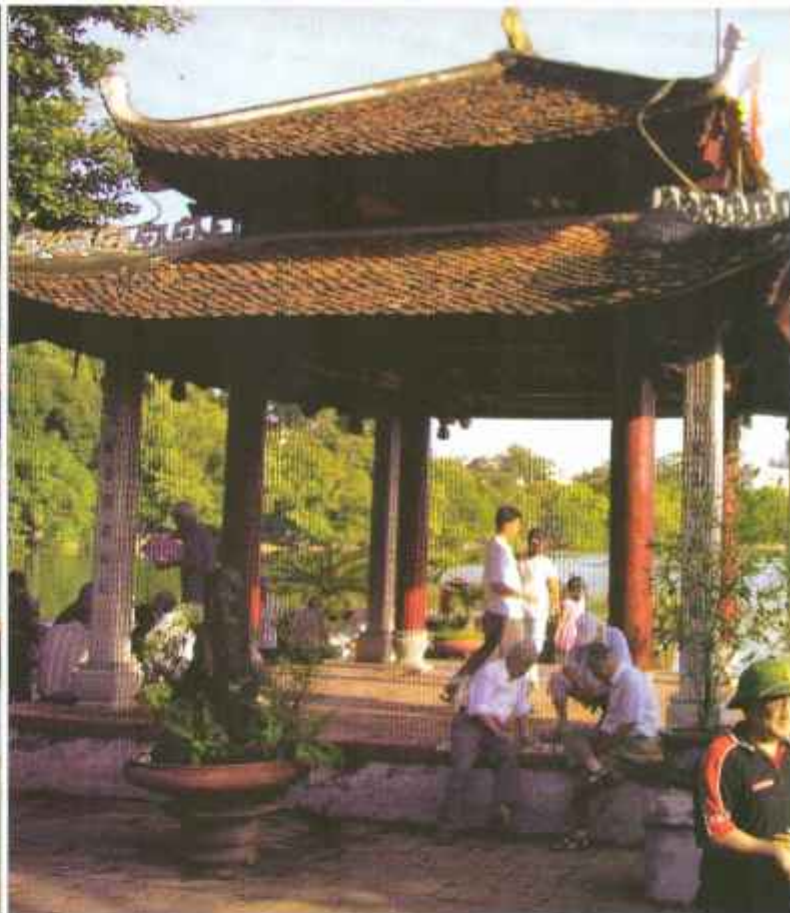
Aveam să fac cunoștință directă cu ea, în zilele următoare.

Cât stau pe o terasă, la o bere (mă costă 8.000 de dongi, exact jumătate de dolar, dongul e moneda națională, dolarul este cea mai folosită valută în zonă), n-am ce face și privesc pe pereti. Pe polițioare se odihnesc câteva borcane, mai mici sau mai mari, unele aproape de dimensiunea celor de murături, în care sălășluiesc șerpi, cobre. Bănuiesc că lichidul dinăuntru se bea. Oricum, auzisem că are puternice însușiri afrodisiace și de tratare a potenței masculine, pentru cine are nevoie să și-o ridice în slăvi. Pe mine mă interesează doar ca acvariu.

Fata mării,
ce-ai vrea tu?

Nu, nam.
Voi aveți?

Urmează
explozia

Mă întorc la hotel. Dorm bușean până a doua zi. Încerc să mă integrez fusului orar. Călătoria m-a sleit de puteri. M-a omorât, pur și simplu. Paisprezece ore, cu genunchii la gură, între alte două scaune, neputând să îl deranjezi întotdeauna pe cel de alături, care doarme, nici măcar pentru a merge la toaletă. N-am reușit să dorm, pe avion, decât vreo două ore. Maximum.

Primul lucru care m-a izbit, în curtea hotelului, coborând din mașina cu aer condiționat care mă condusese până la hotel, a fost căldura. O pală de arșită umedă, ca și cum cineva ți-ar fi ars gâtul cu un șemoiog de paie.

Am dormit gol. Am băut apă de la frigider. Puțin a lipsit să țin pun gâtul în pioane. Cu aerul condiționat deschis. Asudând, ca un bivoli (animal local, ulterior văzut deseori, în carne și oase), între așternuturi.

A doua zi dimineată, după un somn agitat, dar binecuvântat, mă trezesc din nou la viață, iar natura se reinventează: soarele a urcat de o șulită pe cer. Fereastra mea dă în curtea interioară a hotelului, de altfel unuți cu o fațadă splendidă. În fiecare zi aveam să mă uit pe geam și să văd - ce? Casa omului, căci acolo îmi dă privirea. Adică fierturi pe o lampă cu gaz. Niște fote/femei zdrăgănesc oalele. Un prieten îmi spune că deșteptarea aici, prin tradiție, se întâmplă la cinci. Vietnamezii sunt foarte muncitori. Tot el îmi completează că seara târziu vin mașinile de poliție din care polițaii strigă: „Nu vă e rușine, nu v-ați culcat nici la ora asta, locuitori ai Hanoiului?”. Așa aflu că hanoiiezii (hanoiștii?) sunt *workaholics*. Muncesc ca disperatii, iar dacă s-ar putea, ar munci și noaptea, numai ca să câștige un banuț.

Pentru zece mii de dongi ar face orice - sau aproape orice. Sunt o populație de 85-100 de milioane de suflete, iar concurența e enormă, chiar disperată. Salariul mediu e 50 de dolari, dar aflu, cu stupeoare, că un director de gazetă poate câștiga și 4.000 de dolari. Suprafața, cea a României și încă o jumătate în plus.

O fază pe care am trăit-o avea să îmi rămână în minte. Eram pe un lac, cu o barcă. Am cerut un suc fetei care vindea dintr-o barcă alăturată, undeva în dreapta. Imediat, o tipă din spate, care observase rugămintea mea, a pornit din spate, cu un handicap de vreo două lungimi de barcă, a remontat și mi-a dat sucul, *sufându-i* comanda tipei din dreapta mea. O extraordinară luptă pentru

supraviețuire.

Pe stradă, câteva tipuri de dughene. Este cea a vânzătorului cu o mică tonetă în față, care livrează apă minerală, baterii pentru aparatul de fotografiat, sucuri la cutie, bere asjderea. Mai e galeria de artă care, de multe ori, nu e decât un sărman butic de reproduceri. Prăvălia de mătăsuri, *if it's your silk day. Or you are in the silk mood*. Mai e și cea a celor care servesc mâncare. Și, desigur, mai e și berăria, un fel de mic birt, crăsmă mică, de Europa sau de Ferentari.

Cel mai grozav lucru este că, dacă ajungi în Vietnam - și ești român, ești orbit de imaginea României în lume. Aici, în primul rând, ești european. Dar, mai cu seamă, român. Românii au o bună faimă, sunt prezentabili. Studenții vietnamezi care și-au făcut studiile în România îți strâng mâna și, după primul pahar de vodcă de orez, încep să îți cânte „A doua tinerețe o trăiești/Alături de femeia ce-o iubești/Ca florile de mai/ O, flori de mai/Mamă! Sunt ochii tăi frumoși/Anii tăi luminoși!” sau „Fata mării, ce-ai vrea tu? Fotbaliștii îți dă mămica, nu, nu, nu, mămico nu/Toată ziua minge-minge/Noaptea nici nu mă atinge, Fata mării ce-ai vrea-tu? Inginer îți dă mămica, Da, da, da, mămico, da/Inginerul e de mine/Are bani, iubește bine...” Melodiile lui Dan Spătaru, în gura lor, capătă o cu totul altă sonoritate.

Știi cum se spune, în vietnameză, la „bărbați”? NAM! Dar la femei? NU. Adică, la vietnamezi, bărbații n-au, iar femeile, ca orice femei care se respectă, se fandosec și

spun NU! Iar bărbații, și ei ce să facă, de fapt sunt doar niște băieți săraci. Fetele vietnameze preferă să plece cu un bărbat străin, dar lucrul este, adesea, și de înțeles: există un dezechilibru între populația masculină și cea feminină. Adică sunt mai multe femei, Vietnamul fiind sub zodia Pecioarei. Dincolo, în extremitatea sudică a „marelui vecin de la nord”, China, se nască mai mulți bărbați. Deci, deja vorbele sunt făcute. Așa că, pentru a echilibra lucrurile, vietnamezii „exportă” femei – cel puțin după câte am auzit în capitala lor, Hanoi. Fetele vietnameze se duc după vecinii chinezi, să-și caute rostul și să se așeze la casa lor. Și încă alte minunate lucruri ar fi de scris, cu acul în colțul ochiului, despre Vietnam: mitul femeii-copil, scene din Tai-Pan, romanul lui James Clavell, orezăriile, pagodele, Delta Mekong-ului, dansul păpușilor pe apă, ritu-

În Vietnam, pe masa ambasadorului Marin Buhoarcă, se adună teancuri de dosare cu cererile vietnamezilor de a studia în România. Și acum mai sunt câteva zeci care studiază în centrele din București, Iași, Cluj, Timișoara. Sunt și câțiva studenți români (patru!) care studiază în Vietnam. Acum zece ani, conform

World Almanach, produsul intern brut se situa, în Vietnam, în jurul cifrei de 2.200 de dolari (pe an). De atunci, cu siguranță a mai crescut. Aceeași sursă precizează că speranța medie de viață la bărbați se cifra la 63 de ani. Sursele locale dau, acum, ca reală, cifra de 72. Creșterea mi se pare neverosimilă. Cu ce m-am întors din Vietnam, în afară de toate acestea impresii: cu o tabacheră de argint, cu câteva casete din lemn de piper (făcute cadon!), câteva CD-uri cu muzică vietnameză, ceva cărți, ceva reviste. Și cu un cadou minunat făcut de prietenii mei/noștri vietnamezi: o păpușă sculptată, tradițională, dintre cele care dansează pe apă. Pentru mine, această păpușă este Vietnamul. Uneori râde, alteori plânge. E ca împăratul din poveste, care cu un ochi râdea în hohote, iar cu altul lăcrima, a aducere aminte.

ajuri de trecere, viața pe stradă, Baia Dragonilor, Amantul, Orașul Ceramicii, Podul Amar, Tam Dao, Hanoiul... Dar pe toate acestea le veți vedea, pe rând, defilând în numerele următoare, pentru că fiecare subiect are povestea lui, pentru noi atât de exotică.

La plecarea din Hanoi, mă înființez la aeroport și așez bagajele pe cântar. *Air France* mă determină/obligă să arunc cinci kilograme de bagaje și cadouri, printre care ziare și reviste vietnameze date de prietenii vietnamezi. N-am de ales. Deși mi-au rătat bagajele (am actele doveditoare!) și nu mi-au dat nici o despăgubire, probabil s-au gândit acum să mă „despăgubească”, făcându-mă să arunc tocmai din lucrurile pe care mi le făcuseră cadou scriitorii vietnamezi. Dar asta nu e tot. Ajung în aeroportul *Charles de Gaulle-Roissy*. Aventura continuă. Avionul întârzie decolarea timp de trei ore. În terminalul 2 sunt niște bagaje suspecte. Două genți mari, negre. Suntem evacuați, într-un spațiu de aproximativ 80 de metri pătrați, pasagerii curselor de București și Varșovia, câteva sute de oameni. Așteptăm acolo cu suflul la gură. La un moment dat o stewardesă ne anunță: „Acum va urma o explozie. Astupați-vă urechile!” Toată lumea e terifiată. Am așteptat două ore deja, cu inima în batistă, prizonieri, practic, ai spațiului de preîmbărcare. Urmează explozia.

Mihail Gălbățanu

Expresia japoneză a modei Kimono

„Mi-o imaginez pe Shonagon, hoțul profesionist, ascunzându-se în colțul ei de istorie, privindu-mă cum alunec înăuntru și în afara unor camere întunecate, furând câte puțin din viața oamenilor. Sper că râde din spatele mânecilor lungi de mătase ale kimonoului ei”.

Este greu într-adevăr să ți-o imaginezi pe Lady Sei Shonagon, acea doamnă de la o curte imperială de acum multe secole, dintr-un alt capăt al lumii, care, ca să-i mai treacă timpul, din câteva mișcări fine de pensulă, compunea pe un pergament scump, făcut parcă pentru altceva decât pentru lucruri serioase, primul eseu modern dintotdeauna și de oriunde, faimoasa *Makura no Soshi* – *The Pillow Book* (Cartea de câpățâi). Este și mai greu să ți-o imaginezi pe Doamna Sei Shonagon altfel decât într-un kimono. Pare o simplă îmbrăcăminte, dar în spatele a ce s-ar mai ascunde, cel puțin în imaginația lui Ruth Ozeki, celebra romancieră contemporană americană, surâsul subtil și rafinat al primei eseiste a lumii? Estetica niponă este intim îngemănată cu aparent banala îmbrăcăminte și aproape tot ce este japonez are o valență estetică. Roland Barthes vedea în Japonia un „Imperiu al semnelor”, o civilizație a formei cu valoare de simbol. Kimono este fără îndoială unul dintre semnele civilizației japoneze, extrem de important în formațiunea sa.

Nu înaintăm prea mult în timp, ci

rămânem deocamdată în epoca Heian. Este vremea la care o altă doamnă de la curte, Lady Murasaki Shikibu, compune, tot ca rezultat aparent al unui timp liber de invidiat, primul roman modern, *Genji Monogatari*.

Tokyo noului mileniu, ultramodern și plin de smog. Este a treia zi după Anul Nou – *shogatsu* – și kimonourile n-au dispărut încă de pe stradă. Mai ales femeile tinere – dar nu numai – poartă cu o cochetărie plină de importanță vechea robă, inclusiv aici în această sală a Muzeului Goto. Iar de jur-împrejurul sălii, pe pereți, se desfășoară imaginea atâtor alte kimonouri, într-un cu totul alt stil, dintr-o altă epocă. Este un *emaki-mono* din secolul al XII-lea ce ilustrează *Povestea lui Genji*. O altă inovație japoneză, *emaki-mono*, adevărate desene animate *avant-la-lettre*, suflă role (suluri) de hârtie pictate în stilul Yamato-e. Rolă *emaki* este un mijloc excelent de a reprezenta mișcarea și acțiunea prin succesiunea continuă a scenelor. Astfel, obținem un efect asemănător unei benzi de film. *Emaki-mono* ilustrează de obicei texte – *Kotoba-gaki* – aici atât de lungă *Povestea lui Genji*, cu multiplele sale personaje, toate înfățișate în numeroasele lor rânduri de kimono, tipice epocii Heian.

Așadar, din nou kimono-uri pe acest antic *enaki-mono*, kimono-uri peste kimono-uri care amintesc enigmaticele păpuși rusești și ne sugerează caracterul subtil, disimulat al civilizației japoneze. De cele mai multe ori, personajele din *Genji Monogatari* vorbesc unele cu altele din spatele paravanelor, evantaiei sau mânecilor largi ale kimono-urilor. Dar *Genji Monogatari* este și un roman erotic, plin de scene în care personajele își scot unul altuia, treptat, erotic, un alt și un alt kimono, mască după mască, aparențele dispărând de-abia într-un mult așteptat și îndelung pregătit final.

Schimbător odată cu timpul, cu moda vremii, kimonoul rămâne o constantă a civilizației japoneze. Un alt cântier tokyot, un alt muzeu. Ueno, Muzeul Național Japonez. O altă epocă, un alt gen estetic inovator: *ukiyo-e*, „ilustrate ale lumii plutitoare”, faimoasele stampe japoneze care i-au influențat atât de mult pe impresionisti, contribuind la schimbarea iremediabilă a picturii occidentale. În fața noastră, câteva *ukiyo-e* din epoca Edo ale lui Kitagawa Utamaro (1754-1806), cel mai de seamă reprezentant al *bijin-ga* – pictura frumuseții feminine. Chipurile misterioase, stilizate ale geishelor care și-au lăsat puternic amprenta asupra portretisticii lui Modigliani, ne fascinează peste timp prin transparența câte unei eșarfe întinse delicat în fața ochilor lor, între ele și noi. Trupurile de manechin, deși etern fixate în stampele maestrului, dansează parcă unduindu-și faldurile acelorasi vechi kimono-uri care, acum, ne informează cu precizie asupra lumii plutitoare – moda epocii Edo.

Acelasi kimono, un alt timp: epoca Meiji. Influența a funcționat de data aceasta invers, Japonia a început să se occidentalizeze, iar artistul, Kuroda Seiki (1886-1924), a adoptat spiritul picturii franceze *plein air* și și-a însușit un alt gen de culori, cele pastelate și tofodată vii. O tânără femeie ne ignoră cu grație, adâncită în exclusivitatea ei gânduri, dintr-un semiprofil suav și prețios. Silueta, acoperită și totodată împodobită de un kimono bleu ciel se desenează pe fundalul lacului de un alt albastru. Este de fapt o *yukata* – kimono de vară – foarte asemănătoare celor care se pot vedea astăzi în Japonia.

Vechiul Zîpangu a devenit una dintre cele mai mari puteri economice ale lumii, vechiul Edo a devenit Tokyo, poate cea mai modernă metropolă de pe glob, oraș tentacular oriental și tot-

odată occidentalizat, tradițional și pervers de cosmopolit, eficient și surprinzător, în care inevitabil vei fi complet *lost in translation*. Sei Shonagon și Murasaki Shikibu au intrat în istorie, alți autori scriind acum în spiritul timpului. În paginile cărților lor, aceleași siluete înveșmântate în noile vechi kimono-uri. „Într-un târziu obosi, și atunci se întoarse, își legă la brâu poalele yukata-ului și începu să alerge la vale. Și așa cum fugea stârnea roșuri într-un fel de fluturi galbeni.” Sună cunoscut și totodată extrem oriental? – Yasunari Kawabata: *Țara Zăpezilor*. Este o scriere pentru care autorul (1899-1972) a primit Premiul Nobel pentru Literatură în 1968. În paginile ei, un *bijin-ga* literar, același ideal imuabil al frumuseții feminine japoneze:

„Nasul ei fin, puțin în vânt, îi dădea un aer de însingurare, dar buzele pline palpitau întruna, dând impresia că se nișcă chiar și când tăcea (...) Colțurile ochilor nu erau nici ridicate, nici coborâte spre tâmplă; se deseneau parcă arând un scop anume, într-o linie perfect dreaptă, ceea ce le dădea un aer amuzant. Sprâncenele scurte și groase se arcuiau cu grație, înducând linia severă a ochilor. Trăsăturile feței rotunde, ușor bombate, n-aveau nimic deosebit, dar tenul îi era transparent ca porțelanul sub norul de pudră trandafirică aplicat până la rădăcina gâtului plâpând.” Toată această descriere nu ar avea sens fără prezența implicită a kimono-ului care, cum se vede atât de bine la Utamaro, acoperă tot trupul pentru a face din gâtul ce se iveau de sub mătasea de cea mai bună calitate, mai ales din ceafă, centrul senzual prin

excelență. Povestea de altfel continuă cu un *inuendo* tipic nippon:

„Vai de mine, au apărut iar musculițele!”

Și fata se ridică să le alunge cu mănecile kimonoului.”

Iar scenele erotice din *Yuki Guni* se desfășoară cu același aport încărcat de eleganță al veșmântului: „Într-un târziu îi desfăcu ușor kimonoul la piept și își strecură mâna sub el.” – Greu să-ți imaginezi aici o bluză în loc!

Kimono, expresia peste timp a modei japoneze, accesoriu *sine-qua-non* al frumuseții feminine, este astăzi prețuit ca adevărat obiect de artă, în țara de origine, dar și aiurea. După atâtea muzee și literatură este vremea pentru a șaptea artă. O carte la modă, o ecranizare la modă, Premiul Oscar pentru costume, evident: *Memoriile unei geishă*, poveste despre dragoste, putere și atracție, absolut de neimaginat fără prezența estetică și simbolică a kimonoului. „O geishă este o operă de artă în mișcare”, spune la un moment dat eroina. O geishă, ca și orice persoană elegantă, poartă un kimono ca pe o operă de artă, pentru a deveni la rândul său o operă de artă. Acum, imediat după Anul Nou, orașul haotic este

punctat de opere de artă. Kimonourile cu motive preponderent florale colorează aerul cenușiu.

Dar, destul cu kimonourile deocamdată căci moda japoneză nu a rămas la ele. O vizită la *Mitsukoshi*, cel mai vechi supermagazin tokyoit, ne-o demonstrează. În buticuri cochete, designurile lui Kenzo ne înveselesc cu motivele lor florale care, ca și vechile kimonouri, sunt expresia în modă a sentimentului japonez de intimitate cu natura. Mai încolo, magazinul *Jesse Miyake* surprinde prin acel rafinament al fondurilor uni negre, albe sau bleumarin și materialele sale atât de caracteristic gofrate. O pancartă ne anunță prezența în supermagazin a unei expoziții Miyake. Nu putem s-o ratăm.

BODYWORKS scrie la intrare și, alături, un citat din maestru: „Folosesc corpul omenesc ca pe o temă”. Este ultimul lucru clar pe care îl aflăm de la creatorul en vogue, căci, odată intrați în sala propriu-zisă, ne afundăm într-o lume a misterului ridicat la rang de estetică. Veșmintele inedite care ar putea fi sugerate cel mai bine în cuvinte ca fiind o sinteză între spiritul Thierry Mugler și cel al străvechilor kimonouri sunt expuse pe câteva zeci de manechine din silicon negru, mai

mari decât modelul natural, care, agățate de tavan sau dispuse în posturi stranii, creează iluzia de a înota într-un bazin cu apă neagră, această din urmă culoare fiind sugerată de lightingul insinuant. Vrajă a formei, estetică la modul extrem, creațiile Miyake sunt, ca și kimonourile, expresia covârșitoare artistică a modei japoneze, devenită astăzi parte integrantă a spiritului eleganței internaționale.

Dar, destul cu atâtă eleganță. Este timpul să simțim ritmul străzilor tinere tokyote. Un alt cartier, Shibuya, un alt magazin, 109 – *Ichimaru-kyu* – exuberanța coloristică și de design a modei tinerilor și, cu câteva străzi mai încolo, cartierul lor prin excelență: Harajuku. Nuanțele sumbre de negru și gri, combinate cu explozia de culori vii, de paiete somptuoase pe veșminte în stil grunge ne asaltează din toate părțile. Harajuku, Tokyo, 2006: ritmul modei este tot mai alert și amețitor. Dar, oricât am fi de încântați și copleșiți, un lucru pare mai clar ca niciodată. Nici un capriciu al timpului nu va atenua vreodată frumusețea imuabilă a unei opere de artă, expresie a unei mode rafinate datând de secole: kimonoul japonez.

Art. Claudia Golea

Produse de creditare pentru IMM-uri

EXIMBANK oferă finanțări, asigurări și garanții, în numele și din contul statului, întreprinderilor mici, mijlocii și exportatorilor care doresc să facă afaceri în țară și în străinătate. Dobânzile sunt cele mai scăzute de pe piața bancară românească, iar produsele sunt în concordanță cu cerințele Uniunii Europene.

Microgaranția este un instrument de natura ajutorului de stat sub pragul de minim. Este elaborat pentru a facilita accesul IMM-urilor la creditele pentru susținerea și dezvoltarea activității, precum și a altor agenți economici pentru finanțarea activității din domenii ca: infrastructură, dezvoltare regională, utilități publice, cercetare - dezvoltare, protecția mediului, ocuparea și formarea personalului. Produsul este o garanție în numele și din contul statului, în favoarea băncii comerciale de la care s-a împrumutat agentul economic pe o perioadă de până la șapte ani. Instrumentul de garantare completează garanțiile oferite de agentul economic și acoperă până la 80% din valoarea principalului, fără să depășească însă 400.000 de lei.

Compensația de dobândă este un produs conceput pentru diminuarea cheltuielilor cu dobânda la credite în lei obținute de IMM-uri pentru dezvoltarea activității. Acest instrument reduce cu până la 50%

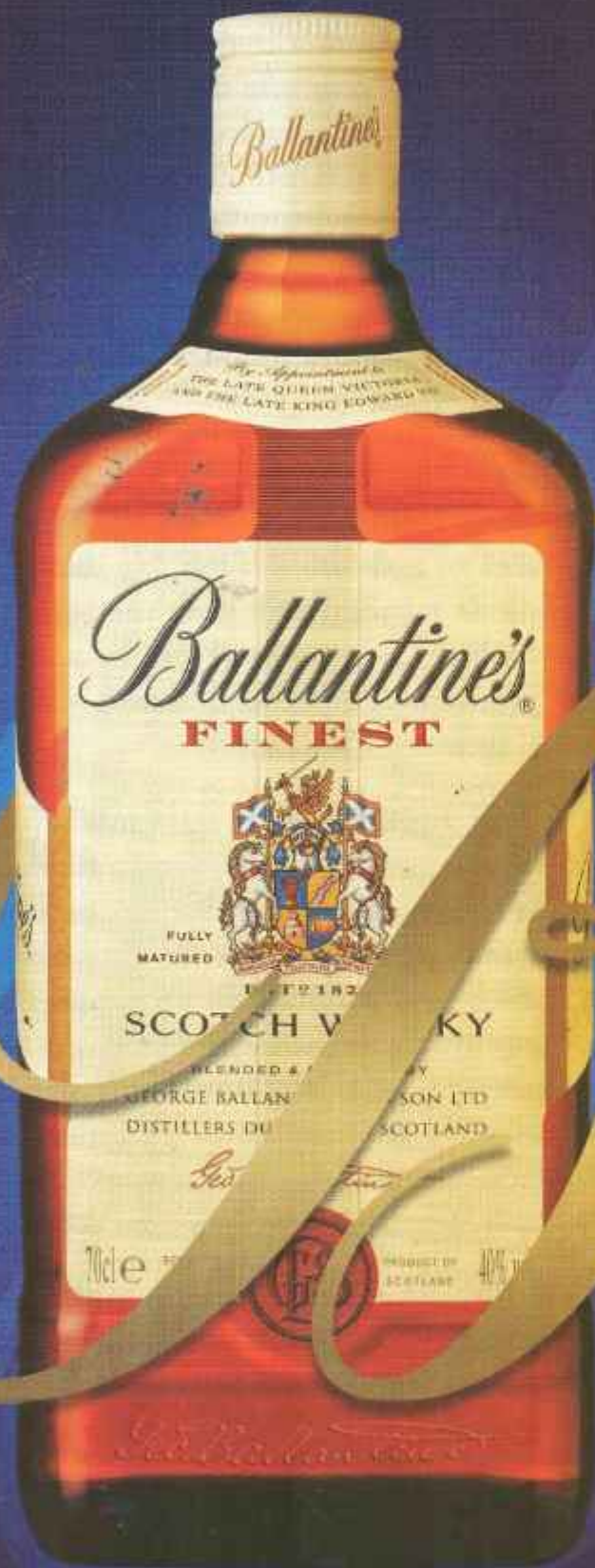
dobânda plătită la credit de către un agent economic. Singura condiție este ca valoarea compensației să se încadreze sub pragul de minim pentru ajutorul de stat, adică 400.000 de mii de lei, cumulată pe o perioadă de trei ani. Pot aplica pentru acest produs firmele care au contractat un credit începând cu ianuarie 2006. Dosarele trebuie depuse în fiecare trimestru, iar plata sumelor nu va depăși o lună.

Cele două produse se aplică la creditele în lei și se acordă în lei. Pentru a beneficia de aceste produse, companiile trebuie să desfășoare o activitate rentabilă și să nu aibă datorii la stat. Nu sunt eligibile a beneficia de microgaranție și de compensația de dobândă creditele în lei utilizate pentru activități de export, producție de armament, comerț, tranzacții imobiliare și agricultură primară.

Garanția de export pentru mărfuri generale este un produs proiectat pentru a ușura accesul exportatorilor la scrisorile de garanție bancară necesare în derularea tranzacțiilor internaționale. Este emisă în numele și din contul statului. Este un produs flexibil și susține exporturile din Strategia Națională de Export. Poate acoperi până la 80% din valoarea garanțiilor bancare și se oferă în completarea garanțiilor reale solicitate exportatorilor de către băncile comerciale. Se poate acorda pe o perioadă de maxim doi ani.

Eximbank este un partener al băncilor comerciale și nu un concurent al acestora. În luna aprilie banca a semnat Acordul de Parteneriat cu BRD - Société Générale pentru distribuirea produselor de susținere a exporturilor. Prin produsele sale, Eximbank a susținut în 2005 exporturi în valoare de 1,943 miliarde de lei. Această sumă reprezintă aproximativ 10% din totalul exporturilor efectuate.

Informații despre oferta completă de produse și servicii se pot obține în toate sucursalele EXIMBANK precum și pe site-ul: www.eximbank.ro.

TH

Antiques

E SCOTCH

Un strălucit **matematician,** **vicecampion** regional la fotbal

Adrian Iuga s-a născut pe 10 decembrie 1984 la Paltin, în Vrancea, unde părinții lui erau asistenți medicali la dispensar. Paradoxal, a crescut la țară ca la oraș: locuiau în singurul bloc din sat și nu aveau pământ, deci nici animale – în afară de păsări și iepuri.

Revine la Paltin în clasa a cincea, la sfârșitul căreia mama îl duce la Eugen Alexandrov, profesor de matematică de la Vidra, care îl învață să gândească matematic și algoritmic. Drept care într-a

Adi, adăugând: „Moderatorul mi-a spus că imaginea clasică a matematicianului este aceea a unei persoane mai degrabă ursuze, care în timpul liber joacă șah. Nu mi se potrivește! Nu am mai jucat șah de mic, în schimb sunt bun la fotbal – echipa liceului, cu mine în teren, a luat locul 2 pe Moldova, fiind învinși de un liceu din Galați la care jucau numai juniori de la Oțeluș!”

Prin intermediul emisiunii, face cunoștință cu familia Maticiuc, care decide să nu se limiteze la o donație, ci să-l și susțină financiar pe timpul studiilor.

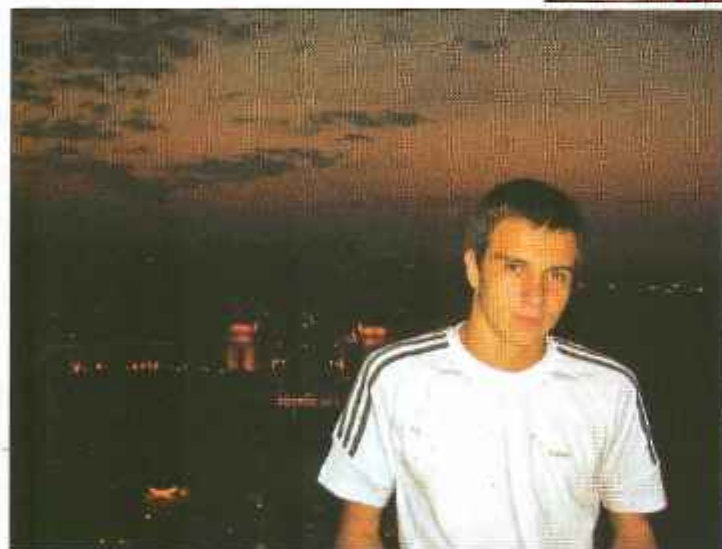
Urmează un an la Matematică, în București, după care câștigă un concurs pentru o bursă de studii la Paris. Doi ani la Liceul *Louis le Grand*, față-n față cu Sorbona, la doi pași de Pantheon și la cinci minute de Notre Dame, în celebrul Cartier Latin.

Apoi încă un concurs, în urma căruia este primit la *École Normale Supérieure (ENS)*, secția matematică-fizică (în sistemul francez, după liceu există facultăți ca la noi și, separat, școli de ingineri pentru care poți da examen la sfârșitul a doi ani de facultate obișnuită).

Ca să ne lămurim despre ce vorbim. Nu există Premiul Nobel pentru matematică. Echivalentul este *Premiul Fields*, decernat o dată la patru ani la câte doi matematicieni mai tineri de 40 de ani. Or, cei mai mulți dintre ei sunt francezi și au absolvit *ENS*! Nu există altă națiune care să aibă la fel de mulți premiați, nici măcar pe aproape. Din cei 40 de absolvenți anuali ai *ENS*, unii intră în politică, alții lucrează prin bănci sau alte firme, iar cei mai buni din punct de vedere matematic ajung profesori universitari, care fac cercetare și predau prin toate colțurile lumii.

Noua școală a lui Adrian este doar la 500 de metri de cea veche, pe Rue d'Ulm, tot în Cartierul Latin. Ce va urma? Păi, conform regulii: ori politician, ori bancher, ori – mai degrabă – *Premiul Fields*. Nu trebuie decât să avem puțină răbdare.

Text: Tudor Călin Zorojanu

Părinții mi-au spus că eram cuminte în general, dar nu puteam să mă abțin de la fotbal – nu conta cu ce eram încălțat sau eram încălțat sau îmbrăcat! Tatăl meu m-a învățat să adun numerele naturale pe când aveam trei-patru ani, iar pe la cinci-șase ani – ce înseamnă înmulțirea”.

Soarta îl lovește la nouă ani: în urma unui accident, tatăl moare, iar mama va rămâne aproape un an prin spitale. Adi este dus la bunici, în Soveja, unde învățătorul Ion Singurel îl intuiește înclinația spre matematică. „Tot de la el am învățat să joc tenis de masă și, fără a fi lipsit de modestie, sunt destul de bun...”

„Concursul de intrare, pe care l-am dat în vara asta, a fost foarte greu. O săptămână au durat probele scrise, unde au fost eliminați majoritatea și am rămas doar trei pe loc pentru probele orale, care au durat tot cam o săptămână. Am dat examen la mate, fizică-chimie, engleză, filosofie și... spaniolă”.

Șaptea se mută la Colegiul Național Unirea din Focșani, cel mai bun liceu de mate-info din județ, la rugămintea celui care avea să-i fie profesor, diriginte și un fel de al doilea tată până în clasa a XII-a, Dan Popoiu.

În tot acest timp, concursuri județene, interjudețene, naționale și internaționale de matematică. „Nu cred că are rost să fac o enumerare...”, zice.

În clasa a XII-a este invitat la emisiunea *Seara bună* la *TVR1*, prin care erau ajutați financiar olimpicii. „Eu am fost ales pe motive sociale, alții având performanțe mai mari ca mine”, spune

**Un service gândit
pentru mașina ta!**

**De la noi pleci cu mașina
pe care ți-o dorești!**

CITYCENTER
e altceva!!!

VÂNZĂRI SERVICE

Calea Dorobanților 31-33, sector 1, București
Tel./Fax: 021.210.36.76; 021.210.66.24; 021.212.27.01
e-mail: cc1@city-center.ro

Piața Presei Libere nr.1, sector 1, București
Tel.: 021.224.01.81; 021.224.47.38; 021.225.00.86
e-mail: vanzari@city-center.ro / office@rdsnet.ro

DAEWOO
AUTOMOBILE ROMÂNIA

Telefonul clientului: 0251.544.187
Asistență tehnică rutieră 24h: 0251.596.767; 0725.511.611
www.daewooauto.ro

Cea mai bună garanție oferită de un producător român de autoturisme

CREIERE CARE NE COAF

Think tank

- un big bang. De idei.

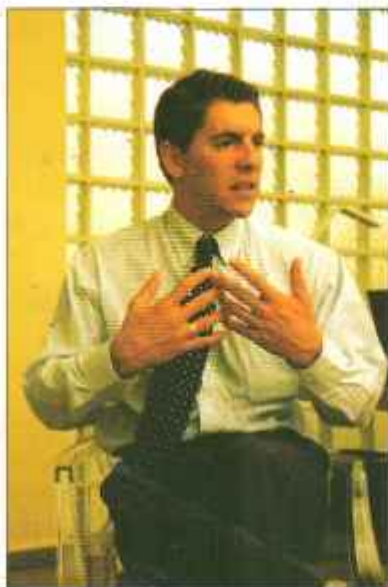
Organizează conferințe și dezbateri pe teme actuale din zona economică, politică, culturală, socială etc. Primesc fonduri de la sponsori pentru a face cercetări în diferite domenii și a descoperi soluții la problemele societății. Sunt organizații neguvernamentale, non-profit. Pe scurt, sunt think tanks (think = a gândi, tank = tanc, rezervor în lb. engleză), iar după Revoluție, au apărut și în România. Nume precum Societatea Academică Românească (SAR), Institutul European din România, Romanian Think Tank, Freedom House ș.a. vă spun ceva? Ei bine, ele sunt think tank-uri. Asemenea instituții pot mișca societatea într-o direcție sau alta pentru a promova anumite concepte și idei.

Puțină istorie think tank

Think tank sună ca big bang, și poate într-adevăr să schimbe lumea, nu prin forțe fizice, ci prin amestecul și dezbaterile de idei. Cel mai ușor pentru a defini în română conceptul think tank ar fi să spunem că această noțiune înseamnă de fapt un grup consultativ de experți. Definită în anii de început în american slang ca brain boxes, apoi ca salonul în care se discută strategiile militare, think tank are în spate o istorie care pare să fi început, după unii, în 1884, odată cu înființarea Fabian Society of Britain. Tot printre primele think tank-uri se numără și The Brookings Institution fondată în SUA, în 1916, și RAND Corporation în 1945, organizație având rol consultativ în plan militar. Dar data

implementării puterice a noțiunii de think tank este anul 1950, totuși, până în 1970 nu existau decât câteva think tank-uri în întreaga lume și de obicei aveau rol de consultanță militară, după '70 numărul think tank-urilor a explodat. Mai mici sau mai mari, think tank-urile au început să lupte pentru diverse idei din domenii variate: politică, economie, viață socială, sănătate,

Sunt guvernanții români receptivi la propunerile think tank-urilor?
„Depinde de interesul pe care îl au. Dacă sunt în favoarea lor sunt receptivi, dacă nu, mai puțin!”, răspunde Radu Florescu.

știință etc. Astfel că avem astăzi un întreg șir de asemenea instituții care contribuie la dezvoltarea și implementarea ideilor în politică, media, marketing, relații publice ș.a.m.d. Center of Strategic and International Studies, Institute for Homeland Security Studies, Heritage Foundation în SUA, Central for European Reform, Policy Exchange în Marea Britanie, Konrad Adenauer Stiftung în Germania, Fundación para el Analisis y los Estudios Sociales în Spania sunt doar vârful icebergului numit think tank pe mapamond. Fiecare regiune are un specific al ei și, drept urmare, pentru anumite idei militează think tank-urile americane, pentru altele cele europene și altă viziune au think tank-urile chinezești, de pildă. În România, după '89, când societatea s-a deschis dezbaterilor publice de idei, think tank-ul și-a făcut și el simțită prezența, deși la ora actuală, pentru mulți români, noțiunea rămâne necunoscută. Este cunoscut mai degrabă numele instituției decât conceptul care stă la baza acesteia. Printre think tank-urile românești se numără: Societatea Academică Românească, înființată în 1995 și (poate) cel mai important think-tank de la noi (SAR, al cărei președinte este Alina Mungiu Pippidi), Institutul European din România, Romanian Think Tank etc.

De obicei, think tank-urile sprijină studiile pe anumite domenii și încurajează

descoperirea unor soluții la problemele din aceste domenii facilitând interacțiunea dintre oameni de știință și intelectuali în vederea atingerii anumitor țeluri. Organizațiile think tank se focalizează cu precădere pe politicile guvernamentale și își propun să le îmbunătățească prin oferirea de alternative. În 2003 directorul general al Saatchi&Saatchi, Radu Florescu, împreună cu alți doi prieteni de origine româno-americană: economistul Matel Păun, respectiv avocatul Dan Vișolu, s-au hotărât să înființeze Romanian Think Tank. „Discutam mereu între noi despre problemele României și, până la urmă, ne-am decis că, dacă dorim să facem ceva pentru țara noastră, este util să punem bazele unei instituții care să modifice prin idei ceva în lumea politică, economică și media de aici. Am înființat fundația urmărind trei scopuri: să contribuim la dezvoltarea pieței economice, să dezvoltăm dialogul politic, să îmbunătățim dialogul social, dezbătând subiecte de actualitate în România. Astfel,

Mihail Gălățanu

RTT are în vedere, în domeniul politic: întărirea statului de drept, reforma justiției și a aplicării legii, măsurile anticorupție; în zona economică suntem interesați de: mediul de investiții și afaceri, bugetul statului, taxe și politici de creștere economică, disciplină fiscală ș.a.; în sectorul comunicării: libertatea presei, dezvoltarea și întărirea societății civile etc. De ultimul dintre aceste domenii mă ocup eu, de partea legislativă răspunde Dan Vișoiu, iar lui Matei Păun îi revine zona economică", explică Radu Florescu.

Lobby e un verb, think tank e altceva!

„Ideea unui think tank este aceea de a schimba ceva într-o anumită zonă a societății și apoi să faci schimbarea și într-un grup mai mare. E un concept vechi în SUA. Think înseamnă a gândi, tank e un fel de tanc, cutie unde se amestecă, sper, ideile și lucrurile bune. Lobby e un verb, think tank e altceva! E un substantiv și reprezintă mai mult decât un business, introduci fonduri, dar câștigi prin promovarea ideilor, iar dacă acestea sunt bine primite de oameni, atunci ți-ai atins țelul!” RTT nu este o organizație mare, fondurile sunt nerambursabile și provin din zona privată, în speță chiar de la fondatorii săi. „Nu am acceptat niciodată bani pe filieră politică, ne-au susținut ambasade ale SUA, Franța, Canada, Olanda, Marea Britanie. Din SUA am primit un grand, un fond constând într-o anumită sumă, modestă, dar care reprezintă recunoașterea meritelor RTT. Într-adevăr, în acești ani am organizat conferințe și dezbateri publice pe diverse teme. De pildă, flat tax (impozitul pe venit cu cotă unică) noi l-am propus pentru prima oară liberalilor înainte de alegerile din 2004 și am susținut mai multe conferințe pe acest subiect cu ambasade, sociologi, oameni politici. Propunerea noastră a avut până la urmă ecou și s-a dovedit că flat tax contribuie la dezvoltarea țării, iar bugetul țării crește. Am organizat mai multe discuții pe tema dezvoltării orașului București. Încercăm întotdeauna să analizăm subiectele fierbinți ale societății și alegem o temă de discuție, așa vom face și anul viitor când sperăm să organizăm mai multe dezbateri. Singurul meu regret este că nu am timp suficient să mă ocup mai mult de RTT”, mai spune Radu Florescu, directorul Saatchi&Saatchi.

Text: **Alice-Claudia Gherman**

Foto: **Robert Hancianec**

Cea mai bună revistă

95 de ani de FLACĂRA

Adică, totuși, cea mai serioasă. Cea mai consecventă. Cea mai longevivă (dintre cele neliterare propriu-zis). Cu tradiția cea mai mare. O revistă solidă. Mergând, chiar, până la sobrietate. Exportând tradiție. Exportând istorie. O revistă care a făcut istorie. Asta e FLACĂRA – și, cu predilecție, FLACĂRA NOUĂ pe care v-o pregătim. Destinată. Cu vederi deschise, liberale, fără a fi ea însăși aservită liberalismului. O revistă modernă, capabilă să vorbească despre obsesiile românilor, despre angostări, despre sex, despre manipulare psihologică, o revistă de ținută înaltă, de elită chiar – fără a fi elitistă. FLACĂRA pe care o vizez eu este nu o publicație încrâncenată, nu o publicație arondată politic, însă puternic implicată în politic. Având rubrici economice foarte consistente. Cu o rețetă de life-style originală. Cu un repertoriu consistent de vedete. Cel mai serios lunar din România. Unul de „interes general”, așa cum îl numesc cataloagele în care presa e porționată pe secțiuni, precum cataifurile/baclavalele. Nu o revistă care să spargă cerul cu tirajul ei, dar una care să CONTEZE din toate punctele de vedere. Foarte deschisă către cititori și foarte ofertantă advertiserilor. Cu formate foarte friendly/flexible, care să atragă pe cei care vor să transmită un mesaj select, rafinat, pentru un public cât de cât instruit. PUBLICUL NOSTRU ARE CONȘTIINȚĂ, așa năzuiesc să sune un posibil slogan al revistei pe care o conduc. De doi ani și jumătate. Timp în care, zic eu, revista s-a așezat. Are, deja, partizanii ei, suporterii ei, are deja un ecou în noul format editorial pe care îl pregătim. Are un corp de corespondenți străini cum nu are nici o altă revistă din România. Are „des grands reportages”. Are surlu. Vrem să aibă și anvergură pe măsură. Are un public-țintă echilibrat, bărbați și femei, pe o (foarte) ușoară dominantă masculină. Are o ținută grafică apreciată – doi dintre cei mai buni fotoreporteri din presa română sunt la noi. Precum și cel mai bun reporter din presa scrisă. Deci, nu o revistă doar pentru bărbați sau doar pentru femei, cum sunt aproape toate lunarele din presa românească. O revistă care are, astăzi, poate, cei mai prestigioși advertiseri din presa scrisă, secțiunea lunare. Am pornit cu ei și, mai ales, cu cei care au fost/sunt de la început, angajamentul nostru este foarte serios, sub toate formele. La FLACĂRA – dacă nu credeți, convingeți-vă – advertiserii nu vin pentru un singur număr. Ci pentru trei-patru ani, dacă nu zece – sau pentru o viață. Unul dintre cei mai statornici parteneri ai noștri, o bancă, este alături de FLACĂRA, ca advertiser, de paisprezece sau cinsprezece ani. La fel, avem o societate de asigurări care ne e partener încă din anii 1930... pe când FLACĂRA avea doar nouăsprezece ani de existență. În FLACĂRA au semnat cele mai importante personalități ale României din ultima sută de ani. Să nu uităm că primul număr al revistei se deschide cu un editorial semnat de cel care avea să devină primul-ministru al României: I. G. Duca. Ce revistă din România se mai poate mândri cu un asemenea debut fulminant? Primul număr, apărut în urmă cu 95 de ani, conținea semnăturile lui Șt. O. Iosif, Atta Troll, Petre Lucușteanu, avea pe prima pagină un portret al lui Barbu Ștefănescu Delavrancea. Desene de Iser. Primul articol despre Titanic apărea, în presa noastră, la FLACĂRA Ce vrea să fie FLACĂRA? Vrea să fie și PARIS MATCH, și FOCUS, și TIME, și PEOPLE, și PANORAMA, și NEWSWEEK, și LE NOUVEL OBSERVATEUR sau L'ÉVÉNEMENT DE JEUDI... Dar, mai întâi, FLACĂRA. Care, de-a lungul timpului, are cea mai bună echipă editorială din presa românească ever, atât pe lumea asta, cât și pe lumea cealaltă. Pentru că, din când în când, ziaristii ei nu se duc să moară, ci să lucreze la FLACĂRA de pe lumea cealaltă.

THE SCOTCH

Tudor Călin Zorojanu

Scurtă recapitulare

Începutul anilor '90: în redacția *României libere* se descoperă doi foști colaboratori ai Securității, Sorin Roșca Stănescu și Florin Gabriel Mărculescu. Trecutul în sine nu este așa deranjant – mai ales că nu era vorba de turnători, ci de legături cu zona antitero a Securității – cât faptul că oamenii tăcuseră mâlc după decembrie 1989. Vorbim despre un loc din care mai mulți – Petre Mihai Băcanu, Tia Șerbănescu, Mihai Creangă – au serseră serios de-a face cu sinistra instituție. Drept care cei doi sunt invitați să plece din redacție.

Cam în același timp, situație similară la *Cațavencu* (actuala *Academie*), avându-l într-un jenant prim-plan pe Felix Anton Rizea, silit și el să plece.

Vreme de câțiva ani, nu prea mai vine vorba de foști colaboratori. Abia spre sfârșitul deceniului – și al mileniului – se agită apele în jurul lui Francisc Baranyi, ministru al Sănătății. Omul înțelege să facă un pas înapoi până la limpezirea situației, demisionează și își va proba nevinovăția, dar... nu mai scrie nimeni despre asta și nimeni nui poate da înapoi cariera politică.

Tot pe-atunci, Constantin Ticu Dumitrescu, care se luptă de mult pentru deconspirarea Securității, ajunge să intre în dizgrația propriului partid – care, în premieră națională, îl suspendă pentru un an – mai ales după ce lasă să se înțeleagă că anumiți colegi, printre care Ionescu Galbeni, nu prea ar avea grabă cu deschiderea dosarelor...

După adoptarea în fine a „Legii Ticu” și înființarea CNSAS, primele nume de informatori care apar (din puținele dosare cedate de către SRI

noli instituții) sunt șocante: Dan Amedeo Lăzărescu și Mircea Ionescu Quintus. Cel de-al doilea dă CNSAS în judecată și câștigă – dar pe viciu de procedură, nu pe fond.

Revenirea PSD la putere în 2000 blochează firava primăvară a arhivelor pentru alți patru ani. Abia în 2005, ajuns la Cotroceni, Traian Băsescu anunță că se schimbă kalimera și promite transferul de la SRI la CNSAS a peste un milion de dosare, ceea ce se și întâmplă în primăvara anului viitor.

Și atunci începe nebunia. Pe de o parte, Consiliul are în sfârșit obiectul muncii. Pe de alta, speriați că scade prețul dosarelor scoase pe sub mână, manipulatorii lor încep să le arunce în valuri pe piață. În fine, intuiind – foarte târziu – că le vine rândul, unii dintre cei cu musca pe căciulă își bagă capetele sub patrafirul mărturisirilor publice.

Ziașiți, politicieni, intelectuali, fete bisericești, oameni de afaceri – nu lipsește nimeni la apel...

Doina Cornea anunță că Eugen Uricaru a fost turnător. *Evenimentul zilei* descoperă că l-a turnat, între alții, pe Nicolae Steinhardt.

Emil Constantinescu încearcă „trei dintr-o lovitură”: Băsescu, Năstase și Stolojan – obsedați totuși mai mult de primul, ca și prietenul său Mugur Ciuvică.

Un rector din provincie îl denunță pe ministrul Educației, Mihail Hărdău.

Lavinia Șandru o denunță pe Mona Muscă.

Toată lumea îl denunță pe Dan Voiculescu.

Ilie Merce se denunță singur.

Cozmin Gușă zice că Ioan Talpeș și Teodor Meleșcanu au fost ofițeri.

Ofițerul Doru Lungu zice că l-a racolat personal pe Marian Opreșan.

România liberă publică lista turnătorilor din presă. Nu lipsesc nume cunoscute, precum Geo Raetchi, Aurel Neagu, Romeo Vilara, Dan Pătrașcu, Adrian Dohotaru.

Evenimentul zilei zice că Mircea Coșea și Șerban Mihăilescu au fost ofițeri acoperiți.

Pedepsind-o cu excomunicarea pe Mona Muscă, PNL își aduce brusc aminte de Ioan Ghișe, care credea că și-a lămurit de mult situația.

La rândul ei, presa își aduce brusc aminte de Silviu Ionescu, care exact din cauza asta n-a fost prefect decât pentru câteva zile. Și de Mitropolitul Banatului, Nicolae Comeanu, care încă din 1990 a recunoscut că – deși nu a făcut rău nimănui – a trebuit să colaboreze cu Securitatea.

Carol Sebastian mărturisește. Îi urmează Dan Ciachir, apoi Sorin Antohi.

IPS Teodosie, Arhiepiscopul Tomisului, reafirmă că a colaborat doar „în probleme majore ale statului”. Știți bancul: „Nevastă-mea se ocupă de problemele minore, eu de alea majore. Ea: copiii, gătitul, spălatul, curățenia, cumpărăturile; eu: poluarea, dezarmarea nucleară, gaura din stratul de ozon...”

Ludovic Orban recunoaște că tatăl lui a fost ofițer de Securitate.

Preotul Iustin Marchiș recunoaște că a dat niște note, dar nu informative și nu despre români (!).

Între timp, apar primele voci care atrag atenția că trebuie săpat și în arhivele PCR.

Hai ca-nceput.

One man show

E drept, Traian Băsescu ne avertizase că va fi un președinte-jucător. Dar a uitat să precizeze că va juca pe toate posturile deodată. Drept care, zile și chiar săptămâni de-a rândul, mai toate talk-show-urile l-au fost dedicate. Omul a primit dedicațiile și le-a răspuns în direct și la o oră de vârf: despre muncitorul Vulpe, care absolut întâmplător e frate cu un ziarist; despre sepepistul care de fapt era cârciumar; despre ministrul Apărării, obligat să se apere; despre celebrul dosar care nu există; despre și mai celebrul viitor partid care nu se va înființa; despre învătăturile lui Neagoe Basarab către fiii săi pediști și frații lor pesediști etc. El centrează, ei dă cu capul.

D-ale gurii

Am trăit, lată, s-o auzim și pe asta: inflație negativă! Ptui, drace, ce-o mai fi și asta!? Cică s-au ieftinit alimentele! Cu 0,8%, dar oricât. Sigur trebuie să fi scăzut prețul la caviar și atunci, știți: dacă io mănânc cinci găini și patru prieteni – nici una, în medie înghițim câte o galinacee. Oricum, e o premieră care trebuie salutată ca atare. Să ne fie de bine! Pe când o corupție sau o birocrație negativă?

presă și clasa politică. În schimb, când CSAT a decis că nu, nu ne ducem, suntem prea mici și am fost și bolnavi – nimeni n-a mai avut nimic de comentat. După cum s-a tăcut mâlc la anunțul că ne retragem o parte din efectivele militare din Irak. Del, interesant e numai când e ceva nasol.

Între țipete și mâlc

Când președintele a zis că România ar putea participa la o forță de pace în Liban, dacă o fi cazul, a explodat toată

Plecări și linșaje

Dan Ioan Popescu a auzit că Partidul vrea să-l schimbe de la președinția unei comisii parlamentare. Că le cam strică imaginea. Cum cea mai bună apărare e atacul, a demisionat cu totul din PSD. Uite-așa, na! Să vedem ce facetți fără mine! Că Partidul nu mai e unul democratic. Ca pe vremea lui Năstase sau a lui Iliescu – se subînțelege. Tare, nu? La rândul ei, Rodica Stănoiu a fost – țineți-vă bine – „aproape linșată fizic și mediatic” la CNSAS. Linșată parțial, a demisionat total, și ea, din PSD. Nasol.

Pi buni!?

„Republica Moldova nu se va uni niciodată cu România. Nici Moldova, nici o parte a ei nu va intra niciodată în componența României”. Nu e o profeție a lui Nostradamus, nici un text semnat de majoritatea locuitorilor dintre Prut și Nistru – ci o declarație a președintelui Voronin. Da' de unde o știți ce-o să facă Moldova peste o mie de ani? Sau numai peste câțiva, când n-o mai fi dumnealui președinte? Evident, nici o legătură între declarație și întâlnirea din imagine.

la terasa, na terasa

Mitică Dragomir a vrut să-și tragă o terasă. Pe lac. Herăstrău. Cică primăria de sector l-ar fi zis că nu e pe pământul ei, ci pe apa Capitalei. Drept care a făcut contract cu ăia. Mai puțin autorizația de construcție. Dar a construit-o. Sub ochii Sectorului și ai Municipality, care n-au zis nici „păs”. Decât când a fost gata. Capitala a zis Sectorului: io am dreptul să dărâm pontonul dă sub terasă, da' întâi dărâmați voi terasa. Zis și făcut. Sectorul n-avea competență de construcție, dar avea de demolat! Cine e de vină în nebunia asta? Toți: Dragomir, Chiliman și Videanu – în ce ordine doriți dv.

Bazil Ștefan

O pace a învinșilor, de ce nu?

Septembrie ne-a adus încă o încercare occidentală de a reporni motorul ruginit al procesului de pace din Orientul Mijlociu. Premierul britanic Toni Blair și-a făcut brusc apariția în zonă, purtând convorbiri cu omologul său israelian, Ehud Olmert, și cu președintele Autorității Palestiniene, Mahmud Abbas. Scurt timp după această vizită s-a anunțat că Olmert și Abbas sunt dispuși să poarte convorbiri directe și că Abbas și premierul său, Ismail Hanieh (Hamas), au convenit să constituie un guvern de uniune națională bazat pe propunerea din 2002, de la Beirut, a Ligii Arabe, care oferă Israelului pace deplină în schimbul retragerii statului evreu în interiorul granițelor dinaintea războiului din 1967. Iată, deci, trei muște doborâte dintr-o singură lovitură. Îndeosebi luarea drept platformă a menționatelor propuneri ale Ligii Arabe prezintă marele avantaj că ar conține recunoașterea implicită a Israelului, refuzată până acum de mișcarea Hamas, îndepărtându-se astfel unul dintre marile obstacole din calea reluării procesului de pace. Așadar, după ani lungi în care acest proces a stagnat total, ba a fost dat binișor și înapoi de numeroase evoluții defavorabile, ca recentul război din Liban, cele trei breșe obținute de Toni Blair sunt reconfortante. Nu

în ultimul rând deoarece inițiativa sa prezintă, grație relației speciale anglo-americane oficiale, dublată acum și de cea personală dintre premierul britanic și George W. Bush, și avantajul unei implicări directe, la nevoie, a Americii în negocieri.

Cu toate acestea, mai e mult până departe: suntem abia în faza pregătirilor pentru start și mulți experți în materie se scaldă în scepticism, unii aducând drept prim argument poziția politică slabă a protagoniștilor acestei noi tentative de relansare. Revista americană Time, de pildă, vedea în aceștia „un veritabil cârd de rațe paralitice”. Prin această expresie, foarte plastică, în spațiul anglofon sunt desemnați politicienii aflați la apusul carierei, finalul mandatului sau într-un vizibil și ireversibil declin de popularitate. Or, în această privință Time are dreptate. Toni Blair, spre exemplu, își lansa această inițiativă la foarte scurt timp după ce fusese forțat de propriul său partid să-și anunțe renunțarea la funcție cel mai târziu anul viitor, unii somându-l să fixeze de pe acum și ziua retragerii! De cealaltă parte, Ehud Olmert își îngrijea, metaforic vorbind, rănile de imagine foarte dureroase cu care s-a ales din războiul, destul de neconcludent, ca să folosim un eufemism, împotriva bazelor Hezbollah din

Liban. Iar Mahmud Abbas nu numai că este talonat de un guvern dominat de Hamas, o grupare ostilă și lui, și păcii cu Israelul, dar nu are un control deplin nici măcar asupra Fatah, propria sa organizație. De fapt, nici Ismail Hanieh nu controlează deplin Hamasul, fie și numai din cauza împrăștierei neobișnuite a membrilor acesteia, în teritoriile palestiniene și în Israel, dar în bună parte și în Liban sau Siria.

Scepticismul specialiștilor în problemele acestei teribile de încălcite zone de conflict este în mare măsură îndreptățit. Pe de altă parte, însă, el rezultă și din faptul că în lumea în care trăim s-a încetățenit ideea că la pace nu pot ajunge decât liderii politici cu mare autoritate, foarte tari pe poziții, de preferință și victorioși în războaie. Ne-am obișnuit cu „pacea învingătorilor”, impusă de câștigătorii războaielor, de regulă în condițiile dictate de aceștia, convenabile lor. Poate tocmai de aceea acest soi de „pace a învingătorilor” nu a fost, adeseori, decât preambulul unui nou conflict. De ce n-am spera, însă, în Orientul Mijlociu, la o pace a celor slabi sau perdantți. Ia o „pace a învinșilor”, care ar putea fi mai autentică și mai durabilă? ■

10+2 pentru Europa

La Timișoara toamna se numără... festivalurile și expozițiile, cel de-al IV-lea Festival Internațional MitOst aducând la Centrul Cultural German o expoziție-eveniment – *Zehn Neue in Europa* – ce a strâns pe simeze caricaturi din cele 10 țări care au fost primite în Uniunea Europeană în 2004. După ce a fost prezentată cu succes în Germania și Polonia, cei Zece pentru Europa au venit și la Timișoara, organizatorii – Dieter și Gisela Burkamp – invitând și doi caricaturiști din România și Bulgaria (Florian Doru Crihană și Rumen Dragostinov), în perspectiva aderării celor două țări la U.E. La vernisaj, criticul de artă Gisela Burkamp a accentuat faptul că umorul est-european domină la această oră Saloanele de caricatură din Europa, artiștii din Est câștigând premii după premii. Așadar, putem spune cu certitudine că, prin caricatură, românii au intrat în Europa. Cu politica mai așteptăm! (Aurel Ștefan Alexandrescu)

Consoană și vocală. Două semne fundamentale sub care s-a conceput expoziția în cadrul H'art Gallery din București. Din lanțuri zincate s-au născut forme inedite fiindcă numai astfel se poate pătrunde moliciunea metalului. „În Mit Technik, Gili mai ridică un nivel al edificiului proiectului personal. În aceeași logică, el reduce limbajul la cele două sunete primare: consoana și vocala, adică C și O. O este sunetul mamă, iar C este spargerea gurală a primului. Ele pot forma legături, iar înălțuirea lor produce... restul”, spune Dan Popescu, managerul H'art Gallery. (A.G.)

Oglinda cărților

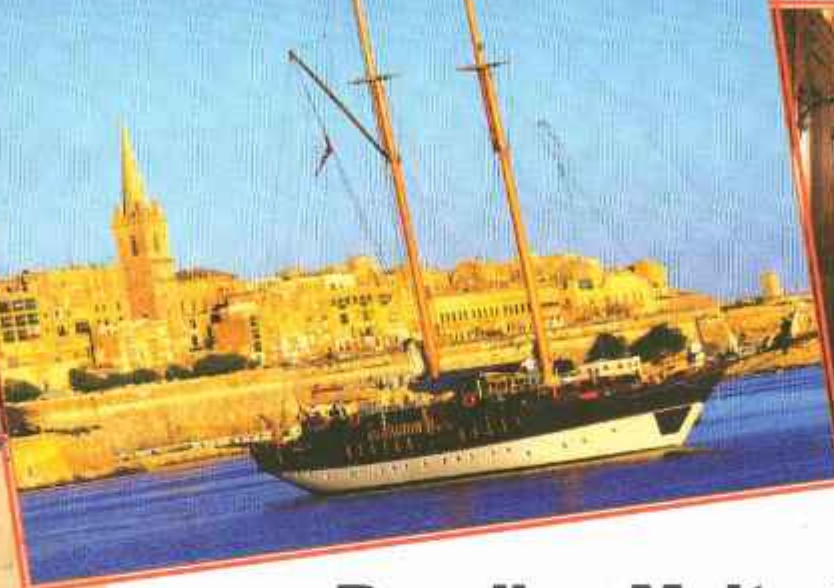
Vânătorii de furtuni, Editura Tritonic. Vați fi putut închipui așa ceva? Există tot felul de vânători: de tornade, de erupții. De ce n-ar fi și de furtuni? **Michael Ridpath, Eroare fatală, Editura Nemira.** Thriller ingenios, în serie, în care acțiunea gravitează în jurul ringului bursier. Ceea ce mă face să îmi aduc aminte vorba lui George Anon: până și autorii de thriller au început să se specializeze. Într-unul specializării lor... Până unde să meargă diviziunea muncii la scriitori? **Frank Herbert, Efectul Lazar, Ed. Nemira.** Cred că e singura carte care m-a ocolit până acum din seria Dune. Celelalte cărți ale seriei, ca și aceasta, dau măsura ingeniozității lui Herbert. **Florica Madritsch Marin, Și morții sunt fructe, Editura Universal Daisi.** Poemele unei fete paide care nu amenința prin nimic să devină o mare poetă, ceea ce pare, acum, iminent. Poezia Floricăi, sub spațiu filogerman, s-a universalizat, atât ca anvergură, temă, obsesii, voce impersonală. **Marin Mincu, Cum mi-am înscenat un accident de mașină, Editura Vinea.** Deși mândru ca un cocoș de pe o ulece obținească (lucru care îl face multora greu accesibil), Marin Mincu are șansa extraordinară de a merge pe urmele unui ilustrator confrate mai vârstnic: Gheorghe Griguroiu. Cu poezia și cu, bineînțeles, critica în fiecare din mâini. Deși, personal, îl prefer pe critic, poemele sunt atât de concise, elocvente, prozastice, încât remarcii numai deocădată aparțin unei conștiințe artistice. **Ștefania Ploeanu, Cum stau eu aici pe terasă și contabilizez obscenitatea istoriei, Editura Vinea.** Doamna Ștefania e mai mult inimă. Iar asta se vede în poeme. Oricât de mult și-ar urmări ambiția de cerebralizare, de aici și un poem despre inima care pipăie, inima care aude, vede – și se sperie... **Horia Gârbea, Crimele din Elsinore, Editura Cartea Românească.** Dau un regat pentru o crimă, pare a zice Horia, cu condiția să fie memorabilă. Horia are umor, regie, scripire. Cândva, am spus că e un autor care scrie cu IQ-ul din dotare. M-am înșelat. Scrie și cu multă savoare. **Ion Criveanu, Liviu Scarlat, Economia serviciilor.** Iată, în

sfârșit, o lucrare serioasă despre sectorul serviciilor. Atât de neglijat la noi. Și, în Statele Unite, fiind primul, poate, al economiei americane, cu o pondere salutară. Lucrare cu atât mai interesantă cu cât oamenii care o semnează au ceva-ceva legătură cu lumea serviciilor despre care vorbesc. **Politica Internațională, Marea Neagră.** O revistă cum nu avem multe. Nu pentru că se ocupă cu aprofundarea studiului relațiilor internaționale. Ci, mai degrabă, pentru calitatea ei și, deopotrivă, pentru calitatea semnăturilor dinăuntrul poveștii: Zoe Petre, Teodor Meleșcanu, Sandra Pralong, Marius Oprea, Catherine Durandin, Emil Constantinescu. **Nichita Danilov, Capete de rând, Ed. Paralela '45.** O carte melancolic-minunată, în stilul celor pe care le comite Nichita. Memorabil portretul lui Mihail Ursachi și, deopotrivă, paginile rezervate celui alt Nichita, Stănescu. **Ion Mureșan, Cartea pierdută, Ed. Aletheia.** Poetul Muri își dezvoltă, de unul singur, paradisul eidetic. O viziune nu doar personală, ci și personalizată. Cu mult basm înăuntru. Pe alocuri, averse de poem în proză. **Dr. Florian Tucă, Prof. Teodor Petre, Preot Vasile Nicolae, Biserica din Gruia de Ilfov, la vârsta centenară.** La capitolul monografii, am primit în redacție o carte despre o biserică. Despre cea din Gruia. Dar ce e o carte? Alceva decât o biserică? Atunci ce e o biserică? Probabil, același lucru ca și o carte. Atunci, ce poate fi mai paradoxal decât o biserică potrivită ca să încapă într-o carte? **Born in Utopia, An anthology of Modern and Contemporary Romanian Poetry, edited by Carmen Firan and Paul Doru Mugur, with Edward Foster, Ed. Talisman (U.S.).** 65 de poeți români din toate timpurile, traduși în engleză, în Statele Unite. **Gheorghe Bacalbașa, Căprioara de ghips, Ed. Istru.** Povești, portrete, schițe, umor de la un epigramist redutabil, scriitor, doctor de suflute. **Adina Dabija, Stare nediferențiată, Ed. Brumar.** O carte de poezie cum rar întâiești azi. Adică foarte, foarte bună. Cu o prezentare de Andrei Codrescu. (Iude Mihail Gălițanu)

Malta

MALTA
travel

Revelion Malta 2007

- o aventura pe taramul Cavalerilor -

234 euro = avion + cazare

Exotism in insula de miere

Va invitam sa petreceti un revelion cald (aprox 18 grade C si FARA zapada si ger). Sa explorati impreuna cu MALTA TRAVEL un taram al legendelor, unde magia prinde viata in acest colt de Mediterana, unde soarele si bucuria de viata sunt prezente permanent. Este randul dumneavoastra sa va lasati sedusi de acest imens muzeu in aer liber si sa participati la o fascinanta calatorie in timp, ce incepe cu una din cele mai vechi civilizatii, inca de acum 7000 de ani. Aventura continua in patria Cavalerilor Ioaniti unde forturi, palate, catedrale si biserici se imbina perfect cu imaginea secolului 21. Ca si cum geniul arhitectural maltez nu ar fi fost de ajuns pentru a va impresiona pe deplin, natura desavarseste un spectacol desprins parca din sufletul celor mai indraznete fantezii ale dumneavoastra. Acolo unde infinitul cerului se impreuneaza cu adancul de azur al marii, Fereastru Albastru ne provoaca sa cunoastem o alta lume. Minunatiile acestea le puteti savura prin participare la excursiile organizate: Turul Insulei Gozo; Turul Vallatta, Mosta si Mdina; Templele Megalitice si Grotta Albastra. Ca o completare, va invitam sa descoperiti - intr-o excursie de o zi - Sicilia.

Str. Pitar Mos nr. 29, et. 1 ap. 23, sect. 1
Bucuresti (in spatele cinematografului Patria)

Telefon: 021-318.59.92; 021-318.59.93

Mobil: 0722.626.903

e-mail: maltaid@malta.ro

www.malta.ro

STUDIO 2*:

234 € Avion + cazare fara mic dejun

BELLA VISTA 3*:

407 € Avion + cazare cu demipensiune

OFERTA
SPECIALA

SOLANA/PERGOLA 4*:

413 € Avion + cazare cu mic dejun bufet

OFERTA
SPECIALA

VIVALDI 4*:

521 € Avion + cazare cu mic dejun bufet suedez

INTERCONTINENTAL 5*:

549 € Avion + cazare cu mic dejun bufet suedez

HILTON 5*:

645 € Avion + cazare cu mic dejun bufet suedez

PLECAREA ARE LOC DIN BUCURESTI / CLUJ - 28, 29 DECEMBRIE 2006
PRETURILE SUNT VALABILE PENTRU REZERVARI FACUTE IN LUNA OCTOMBRIE

Pretul pe pachet include:

- 6 ZILE /5 NOPTI CAZARE CU TIPUL DE MASA SPECIFICAT
- BILET DE AVION CURSA CHARTER BUCURESTI / CLUJ - MALTA - BUCURESTI / CLUJ
- TRANSFER AEROPORT - HOTEL SI RETUR
- ASISTENTA TURISTICA

Nu sunt incluse:

- TAXELE DE AEROPORT
- ASIGURARE MEDICALA OBLIGATORIE
- ASIGURARE STORNO RECOMANDATA - 1.5 % DIN TARIFUL PACHETULUI TURISTIC
- APA SI BAUTURILE LA MESE

A comandat cineva mașină chinezească?

Venit tocmai din China, *Hover CUV* a dovedit în testul realizat de *Flacăra* că este un automobil interesant pentru piața auto românească.

Bine dotat, lipsit de pretenții și cu un preț fără egal, are totuși câteva curențe peste care este mai dificil de trecut.

Povestea automobilelor chinezești este una ce sperie Europa de mai mulți ani. A ajuns aproape o legendă faptul că în China se produc automobile la jumătate de preț față de cele de la noi. La fel de bine cunoscută este însă și incapacitatea acestora de a se conforma normelor de poluare și siguranță impuse pe piețele din Uniunea Europeană. Cu toate acestea, o invazie a mașinilor chinezești este iminentă și lumea auto se întreabă doar care va fi momentul de început.

În 2005, *Jiangling Landwind*, un 4x4 de două tone, era văzut ca primul exponent al acestui val. Cu prețuri ce sfidau orice concurență, chiar și pe cea coreeană, marele *Landwind* nu părea să se teamă de nici un obstacol. ADAC, Automobil Clubul German, l-a testat însă la impact și gigantul a obținut zero stele. Cel mai slab rezultat din istoria de 20 de ani a prestigioasei organizații. Invazia fusese oprită.

La doar un an distanță, își face apariția *Hover CUV*, un 4x4 produs de Great Wall Motor

Company (GWM), cea mai importantă companie integral privată din industria auto chineză. GWM susține că a învățat din experiența compatrioților și *Hover* se va ridica la standardele actuale de siguranță. Mașina a fost testată la impact în China și se așteaptă să obțină rezultate bune și la EuroNCAP spre sfârșitul acestui an.

Hover CUV stă bine și la standardele de poluare datorită motorului Euro III de 2,4 litri produs de Mitsubishi.

După testul realizat atât pe șosea cât și pe teren accidentat ne place să credem că acesta este genul de mașină pe care ar fi produs-o și *Aro* dacă avea o altă soartă. Dacă vreți, păstrând proporțiile, un fel de *Logan 4x4* produs la Câmpulung.

Hover CUV este o mașină arătoasă. Cu elemente de design în care se regăsesc multe influențe ale producătorilor japonezi, acest 4x4 atrage imediat atenția prin caracterul său masiv, dar și prin culorile vii, bine alese. La fel, calitatea caroseriei și a îmbinărilor nu dezamăgește și nu este cu nimic mai prejos decât concurența.

O altă poveste se poate spune însă despre interior. Aici, în ciuda ambiantei bine garnisită cu piele (finisarea Super Luxury), este greu să nu rămâi dezamăgit. Butoanele sunt mari și dure la atingere, manetele pentru lumini și ștergătoare au joc, iar plasticul de pe bord sau volan este specific mașinilor din anii '90. La fel sunt și cadranele de pe bord – pur informative, lipsite de

orice estetică. Instalația audio cu magazie pentru șase CD-uri se bucură de un ecran color mare, desprins parcă de pe o combină muzicală de acum zece ani.

Pornit la drum, realizezi că te afli într-un 4x4 veritabil așa cum se făceau ele odată. Fără răutate, pur și simplu mașina se simte greoaie. Schimbătorul de viteze opune un pic de rezistență la intrarea în treapta a treia, iar pedalele se apasă ceva mai greu decât la mașinile zilelor noastre. Nimic cu care să nu te obișnuiești după doar câteva ore. Frânarea, în ciuda faptului că se face cu patru discuri, cu ABS și cu EBD, nu îți oferă o senzație de siguranță perfectă. Nu am putut măsura performanțele și cred că impresia vine tot din pedala ce trebuie apăsată cu mai multă forță pentru a opri cele 1,83 tone ale mașinii.

Odată ce te-ai obișnuit cu neajunsurile sale, *Hover CUV* este un automobil în care te simți bine. Senzația de superioritate pe care ți-o oferă orice automobil înalt și masiv apare și aici. Pielea de la interior miroase bine, scaunele se mișcă la o apăsare de buton, climatizarea funcționează fără probleme, iar geamurile și oglinzile se acționează electric. Pentru un plus de confort sau de lumină ai la dispoziție o trapă, tot electrică.

Spațiul este generos – în fond mașina are 4,6 metri lungime și 1,8 metri lățime – iar portbagajul are 500 de litri și poate fi extins până la 900.

Motorul japonez de 2,4 litri dezvoltă 134 de cai putere și de aceea nu avem de-a face cu un automobil foarte sprinten. Se descurcă bine în oraș sau pe șosea, dar este un motor clasic pentru un automobil de acest tip și pentru teren accidentat. Puterea este suficientă pentru o viteză maximă de 160 km/h, dar și pentru rampe cu un unghi de 40 de grade.

De altfel în teren accidentat am apreciat cel mai mult acest automobil chinezesc.

Puterea este transmisă trenului de rulare prin intermediul unei cutii de viteze manuală cu cinci trepte. Cuplul maxim disponibil la 2.500 de rotații este de 214 Nm. Avantajul lui Hover este

transmisia sa. În mod normal, poate fi utilizat 4x2, adică tracțiune spate, dar pentru condiții dificile de drum poate fi cuplat sistemul 4x4, acesta dispunând de reductor, foarte util în depășirea obstacolelor mai dificile. Trecerea din 4x2 în 4x4 se face manual, prin intermediul unei manete, cu vehiculul staționat.

Noi am încercat să-l opunem cât mai multor obstacole naturale și de fiecare dată am fost surprinși de siguranța sa în teren accidentat. Este mașina ideală pentru a te duce la cabana din vârf de munte. La fel de bine s-a comportat și atunci când a dat piept cu unele drumuri aflate „în curs de modernizare”. Gardă înaltă nu ne-a

dat nici o emoție.

La începutul articolului îl comparăm cu un Logan și asta pentru că cele două mașini reprezintă două compromisuri. Sunt departe de a fi perfecte, dar își fac treaba pentru care au fost construite la un preț fără concurență.

Modelul condus de noi, în echiparea de top Super Luxury, are un preț fără taxe de aproape 18.000 de euro și este garantat trei ani sau 100.000 de km. Nu costă puțin, dar la aceleași dotări, nici chiar concurența coreeană de la Kia sau Hyundai nu poate oferi o mașină mai ieftină de 20.000 de euro.

Text și foto: Mugurel Mărgărit

Logan de 105 cai putere

Dacia a lansat un nou motor pentru gama Logan și odată cu acesta și un facelift minor care să reimprospăteze automobilul produs la Pitești. Reunite sub denumirea de Noua Colecție Logan, schimbările se leagă de nuanțe de vopsea noi, materiale interioare inedite și câteva detalii de design. Capota portbagajului a fost redesenată și dispune de un buton de deschidere exterioară, iar blocurile optice spate integrează stopuri tip „cristal”. În partea din față, grila calandrelui este vopsită în întregime în culoarea caroseriei.

Versiunea vârf de gamă Prestige, cu o prezentare exterioară specifică, este dotată în exclusivitate cu motorizarea 1,6 l 16 v. Dezvoltând o putere de 105 CP (77 kW) la 5.750 rot/min, motorul de origine Renault conferă Logan performanțe inedite. Accelerația de la 0 la 100 km/h se face în 10,2 s și viteza maximă este de 183 km/h.

Prestige se distinge de restul gamei și prin câteva detalii de design. Atât bara de protecție față cât și cea spate sunt vopsite integral în culoarea caroseriei, la fel ca pînărele portierelor și bandourile de protecție laterală. Retrovizoarele exterioare au o formă nouă și sunt la rândul lor vopsite în culoarea caroseriei. Această versiune beneficiază de jante din aliaj specifice.

Interiorul a fost și el particularizat. Cadraneele pentru turaj și viteză sunt albe, aera-toarele și manerale de la uși au o culoare ce imită aluminiul, iar volanul și schimbătorul de viteze sunt îmbrăcate în piele.

Logan Prestige are un preț de 9.900 de euro și o garanție de 18 luni.

Sidi Bou Said, orașul alb-albastru

Una dintre cele mai seducătoare destinații tunisiene, Sidi Bou Said, orașelul andaluz cu buildinguri albe și ferestre albastre de pe malul Mediteranei, își păstrează șarmul indiferent de numărul turiștilor gălăgioși care se plimbă pe străduțele sale.

Ca să guști mai bine atmosfera lui andaluzo-tunisiană, te sfătuiesc să mergi mai întâi în Tunis și Cartagina. O să descoperi o capitală nici africană, nici foarte arăbească, dar nici europeană. Tunisul e, de fapt, un mix din toate cele trei culturi, un oraș foarte funcțional și curat, o combinație simpatcă de nou și vechi. Nu este o destinație turistică propriu-zisă, deși majoritatea celor care merg pe litoralul tunisian trag o fugă pe acolo, pentru a face cumpărături în medina din centru și pentru a vizita Cartagina. Probabil, o să te surprindă curătenia sau faptul că nu există cerșetori. Și mulțimea de localnici îmbrăcați cu veșminte moderne. În funcție de preferințele tale, poți vizita muzeul Bardo, care are o colecție splendidă de mozaicuri. Mai ai la îndemână dragăuța grădina zoologică din partea de nord a

orașului (foarte bine întreținută și cu mult mai multe animale decât te-ai aștepta la intrare). Dar, mai mult decât orice, ar fi cu adevărat incitant să-ți petreci timpul în suuq (cuvântul arăbesc pentru piață, medina fiind cuvântul arăbesc pentru oraș). Plimbă-te pe lângă standurile de legume și fructe, intră în piața cu pește și carne și finalizează-ți incursiunea în universul tunisienilor într-o cafeenea, cum ar fi M'Rabet, deja o instituție în medina din Tunis. Interiorul său nu s-a schimbat de cel puțin câteva sute de ani. Cafeneaua este construită pe mormintele a trei sfinți, iar restaurantul de deasupra este considerat unul dintre cele mai exclusiviste locuri din Tunis. Dacă te nimerеști acolo după-amiaza sau seara, așteaptă-te să primești, împreună cu mâncarea, ceva dansatoare din buric și muzică live.

Mai ai de văzut dealul Byrsa, unde, pe lângă vestigiile romane, se păstrează rămășițe ale Cartaginei feniciene (deși se spune că a fost în întregime distrusă de romani, săpăturile arheologice recente au scos la iveală câteva cartiere punice). În vârf ai parte de o priveliște minunată a golfului Tunis, iar undeva în stânga se vede palatul prezidențial. După ce te plimbi prin cartierul modern de azi, unde se găsesc reședințele unora dintre cei mai bogați tunisieni, după ce vizitezi orașul roman, băile, amfiteatrul și vechiul port, e cazul să te îndrepti către Sidi Bou Said. Seducătorul orașel are doar o stradă principală, urcând către vârful dealului unde se găsesc niște cafeene fantastice, atât prin locație, cât și prin priveliștea minunată asupra golfului Tunis și a marinei din Sidi Bou Said. Totul este foarte bine întreținut și asortat.

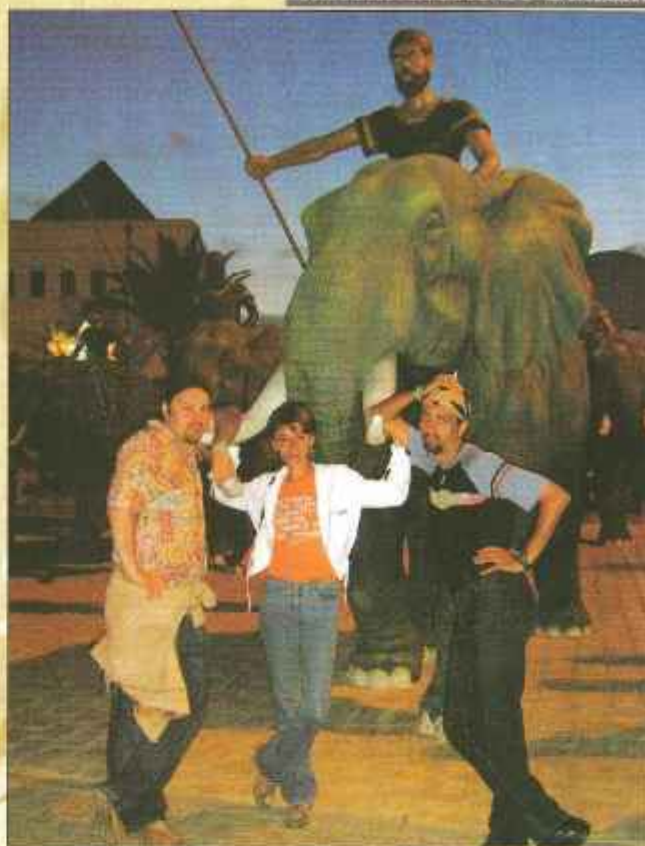
Casele sunt văruițe în alb, iar porțile, ușile și ferestrele sunt vopsite cu aceeași nuanță pură de albastru. În afară de buturiile cu obiecte tradiționale tunisiene, o să vezi și câțiva vânzători ambulanți, care te vor îmbia să cumperi dulciuri (am mâncat niște gogoși demențiale, după ce am stat la o coadă destul de măricică) sau diverse obiecte făcute de mână. Ei au înțeles foarte clar că la succesul micilor lor „afaceri” contribuie menținerea atmosferei de oraș blue, fără griji.

La Sidi Bou Said cel mai potrivit lucru pe care poți să-l faci este să te relaxezi la una dintre cafenelele drăguțe din vârful dealului. Scările, care coboară către plajă din muntele-gazdă a orașului, trec printr-o vegetație luxuriantă. Marina este destul de aglomerată cu vase opulente de croazieră tunisiene și cu yachuri europene, iar plaja este locul favorit al băiețaiilor amatori de aventuri. Deși pare rupt din filmă, Sidi Bou Said este încă locuit, ceea ce contribuie și mai mult la farmecul său. Localnicii au poveștile lor cu arbore genealogic îndepărtat, dar mulți muncesc în Tunis sau au

contacte destul de puternice și peste graniță.

Totul în Sidi Bou Said se concentrează, cum am mai spus, în zona străzii Rue Habib Thameur, care urcă printre casele albe cu detalii albastre și flori parfumate. În zona turistică, acolo unde magazinele „absorb” un număr atât de mare de oameni că este chiar înghesulală. Identitatea unică a orașului pare să se piardă. Pentru că toată lumea este atentă la ce chilipuri mai poate cumpăra. Dar asta nu durează mult. În vârf, strada se lățește, transformându-se într-un scuar fără nume. Pe lângă cafenelele aflate puțin mai jos, pe drumul către mare, există câteva taverna și restaurante cu terase prietenoase și mâncăruri tradiționale. Toată lumea se oprește, la un moment dat, la Café Sidi Chaabane, care are o terasă largă în trepte și care oferă cea mai splendidă priveliște a golfului Tunis. Acolo poți să bei cel mai bun suc de căpsuni din lume, cealuri de mentă și cealuri cu flori de portocal.

text și foto: Ciprian Enău

Infoagenții

Tunisiana Travel

www.tunisiana.ro, 021 311.32.92

Marhaba Club 3* – 299 euro (octombrie)/466 euro (Crăciun)/515 euro (Revelion)

Pachetul include: Transport cu avionul, transfer aeroport – hotel – aeroport, 8 nopți cazare cu demipensiune, asistență turistică
Houls Palace 4* – 303 euro (octombrie)/490 euro (Crăciun)/540 euro (Revelion)

Pachetul include: Transport cu avionul, transfer aeroport – hotel – aeroport, 8 nopți cazare cu demipensiune, asistență turistică

Cocktail Holidays

www.promptservice.ro, 021 317.84.55

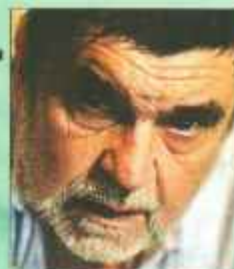
Le Royal 5* – 569 euro (octombrie)/795 euro (Crăciun)/845 euro (Revelion)

Pachetul include: Transport cu avionul, transfer aeroport – hotel – aeroport, 8 nopți cazare cu demipensiune, asistență turistică

by
oriflame

natural swedish cosmetics

Horia Pătrașcu

Surprize la Palatul Regal

Palais Royal - Franța, 2005 - 103 minute

Distribuit de: **GLOB COM MEDIA**

Cinematografia Franței **republicane** comite, iată, o „comedie” plină de ironii la adresa **monarhiilor europene...**! Autoare **TOTALĂ** - adică scenariu, regie și interpretă principală în rolul **Annelle** - doamna **Valérie Lemercier**. Folosind în distribuție chiar nume ilustre: veterani ai ecranului, precum **Catherine Deneuve** sau **Michel Aumont**. Ba chiar, fi-

mul este nu doar amuzant cât și remarcabil prin umor, dialoguri scriitoare sau scene șoc explozive (precum „accidentul lui Pavarotti!” etc.).

Într-o Europă relativ târziu occidentalizată, copleșită și încă amețită de democrația importată de peste Ocean, desigur că poți ataca public orice instituție - **chiar și regalitatea!** Ca „desuetă”, „derizorie” - sau cum vrei tu! - cu

condiția **să ai argumente!** Or, iată care sunt argumentele doamnei Valérie (extrase dintr-un prelung interviu): „Există totuși zece monarhii în Europa, ceea ce nu este puțin! Ne-am inspirat din reportajele de televiziune (...), dar mai ales din fotografiile găsite în revistele și publicațiile consacrate capetelor încoronate (...) de asemenea, din monarhia engleză, mai precis, din viața Dianei, de imaginea ei...” (etc.).

Ei bine, asta e prea de tot! Regizoarea interpretează rolul **Annelle** (adică ex-Diana!), iar filmările au fost executate **la Londra** - nu există deci nici un dubiu că succesul filmului a mizat pe moartea tragică și controversată a uneia dintre cele mai îndrăgite personaje ale lumii moderne...! A face un film, declarat împotriva monarhiei - folosind, drept personaj principal, o femeie care, practic, a fost „devorată” de aceasta - este nu doar o „găseală comercială” impardonabilă, cât o **blasfemie ordinară!**

Așadar, îi transmit prin eter doamnei Lemercier un sincer „**Bravo!**”, pentru calitățile evidente ale peliculei în cauză - precum și un la fel de sincer „**Hai sictir!**”, pentru maniera în care a abordat un astfel de subiect. ■

Garfield - 2

După succesul primei serii realizate în 2004, creatorul benzilor desenate **Garfield** (**Jim Davis**), împreună cu fosta echipă, revin pe ecrane cu acest **Garfield - 2** ce continuă aventurile năbădăosului motan, scoțându-l însă din casa izolată a stăpânilor și mutând acțiunea în capitala Angliei (sco-

Garfield - 2, SUA, 2006 - 78 de minute

Distribuit de: **INTERCOMFILM DISTRIBUTION**

iață-l pe simpaticul Garfield „moștenitor prezumtiv” al unui imens palat - cu condiția să fie în viață! (vă închipuiți la ce aventuri și umăriri duce asta - prilej ca „animăluțele”, împreună cu eroul, să străbată cele mai renumite locații ale Londrei: Trafalgar Square, Palatul Buckingham, Big Ben, Westminster Abby etc.).

Vocea eroului îi aparține celebrului actor **Bil Murray**.

Și chiar dacă acțiunea lăncezește uneori din pricina excesului de încurcături - multe previzibile! - filmul merită a fi văzut, poate și datorită umorului sec, distrugător, cu care e privit „snobismul” tipic celor ajunși la vârf **NU** prin calitățile lor - dar, **mai ales**, datorită unor performanțe tehnice, **absolut uluitoare**. În a amesteca în fiecare cadru, mai în toate secvențele, actori-reali, adică vii, cu personaje animate de o veridicitate aproape incredibilă, dusă de la privirea ochilor până la ultimul fir de păr al blănței lor...! (efecte speciale: **Chris Bailey**). ■

naristul **A. Sokolov** povestește un fapt trăit: „La moartea lor, un cuplu de bătrâni care locuiau alături de mine au lăsat moștenire casa servitoarei, cu condiția ca aceasta să aibă grijă de călnele lor”. Drept pentru care,

Doamna din apă

Lady in the Water - SUA, 2006 - 110 minute
Distribuit de: INTERCOMFILM DISTRIBUTION

Un film **bizar** și totodată **provocator** prin profesionalismul întregii echipe a realizatorilor, dar și prin stupefianta lipsă de logică a unui subiect aiur...!? Un soi de amestec, smucit, între un **thriller intelectual**, un **horror pueril**, un **SF de integrame**, sau un **basm-modern-dai-la-ntors...**

Scenaristul, producătorul și regizorul **M. Night Shyamalan** (care se pare că a câștigat două miliarde de dolari din **numai** câteva filme anterioare și vânzări pe DVD!) mărturisește că *Doamna din apă* s-a născut dintr-una din poveștile orale pe care le rostia în fiecare seară pentru a-și adormi cele două fiice ale sale... (lucru meritoriu: aceste

„povești de adormit copii! – n.a.), iată și subiectul acesteia, ultima:

Cleveland Heep, un fel de patron-administrator al unui cămin-hotel circular înalt și cu piscină în centrul terasei de la sol (admirabil interpretat de către un mare actor: **Paul Giamatti**!), se trezește cu o **narfă** (citește „nimfă”, deci mai mult goală), ivită din apele piscinei, rănită de către un **scrunt** (un animal-bestie formidabil și de temut), a cărui menire e de a împiedica o pe „narfă” să revină în spațiul sideral denumit „Lumea albastră”, și de unde dânsa a căzut, accidental, în piscina în

by
oriflame

natural swedish cosmetics

cauză... firește, numitul Cleveland (ajutat de pensionarii hotelului) va reuși să o salveze pe semi-nudă, ea îndreptându-se în final către ceruri, purtată de un vultur imens... (cam asta ar fi **pe scurt!** – n.a.). Sperăm că, după o astfel de poveste cu monștrificele lui Shyamalan au adormit în liniște...!

Pentru că, totuși – și dincolo de „valoarea sau impactul” acestui film cel puțin scrântit (nici nu are generic, începe direct cu vânătoarea unui păianjen – după câteva minute, spectatorii, derutați, încep să strige către cabina de proiectie – genericul apare abia la sfârșit!) – mă simt dator să reproduc o afirmație a regizorului: „Problema cu noi, când creștem, este că uităm că totul este posibil; astfel, lucrurile pe care noi le credeam posibile au trebuit să devină povești. Și, după aceea, am devenit atât de cinici încât aceste povești au devenit povestiri pentru copii. Astfel încât lucruri care odată erau adevărate sunt acum degnitate ca povești pentru copii.”

Halucinantă formulare! Adică: **măi, să fie...!?!**

Ăla micu'

Little Man, SUA, 2006 - 102 minute
Distribuit de: INTERCOMFILM DISTRIBUTION

Îmboldiți, sub amenințare, de o (firește!) „anumită Mafie”, doi hoți profesioniști – o namilă și un pitic (ambii trecuți bine de prima tinerețe și măsurând 1,80 și, respectiv, 0,80 m) fură un celebru „Diamant al Reginei”; dintr-o eroare, piatra prețioasă ajunge în casa unor tineri înșurați... iar pentru a o recupera, piticul, cu față de smochină ieșită de la dezalcoolizare, este transformat într-un... „bebeluș”, îmbrăcat ca atare și lăsat pe treptele casei... apoi adoptat de către cei doi (n.a. – pentru deplina lămurire, trebuie să menționăm că trupului unui copil i-a fost atașat – prin mijloace electronice – CAPUL interpretului **Marlon Wayans**, care e și co-scenarist-producător: sinistru rezultat îl puteți admira în cadrul alăturat).

Urmează o înșiruire haotică de scene pretins-comice, cum ar fi: scăpându-se pe el, „Bebeluşul” – după ce umple încăperea cu duhoare – este spălat și reînfașat (prilej cu care l se admiră, cu entuziasm, imensul organ reproductiv aflat între „piciorușele” sale); același „Bebeluş” trage vânturi, sonor (într-un limbaj mai elevat: se bese, micuțul!)... vomită spectaculos... bea de stinge... conduce mașina fără a fi văzut, la volan, de către poliție... ba chiar, adormit peste noapte la pieptul tinerei soții, o... (CENZURAT!)... pe aceasta, privind apoi satisfăcut în ochii nedumeriți ai soțului (care, parcă-parcă, ar bănuia ceva...!?). Și etc. și etc.

Acest film total illogic și mai ales dizgrațios... (am spus FILM?! Pe dracu' – este un **JEG CINE-MATOGRIFICI**)... a fost programat, de către conducerea ultimelor cinci săli neprivatizate din Ca-

pitală, taman la cel mai mare: **la Cinematograful PATRIA!?!** Este FOARTE MARE grădina lui Dumnezeu.

Vizionare plăcută!

Muguri de plop pentru sinuzită

Sinusurile, niște cavități care conțin aer, sunt situate în oasele feței din apropierea nasului. Rolul lor cel mai important este de a încălzi, umezi și filtra aerul inhalat. Au, de asemenea, rol de „cutie de rezonanță” pentru vibrațiile corzilor vocale. Sinuzita este inflamația mucoasei care acoperă aceste sinusuri și poate fi acută sau cronică.

Sinuzita se manifestă cu simptome nazale, oculare și ale urechii mijocilor. Semnele cele mai frecvente sunt febra, tusea, nasul înfundat și scurgerea secrețiilor în gât. Mai pot apărea secreții nazale purulente, uneori amestecate cu sânge, dureri de cap, de gât și de urechi. Simptomele sunt variabile, apar izolat sau în combinație, funcție de severitatea inflamației. Pentru a preveni cronicizarea, trebuie să consultați medicul imediat ce aveți de-a face cu astfel de semne ale bolii.

Există două feluri de sinuzită: acută și cronică. Prima se datorează, în cele mai multe cazuri, unei infecții bacteriene, care apare de obicei ca o complicație în urma unei infecții respiratorii virale. Sinuzita cronică poate fi urmarea unor infecții bac-

teriene repetitive, dar, de cele mai multe ori, este o boală inflamatorie cronică a căilor respiratorii superioare, asemănătoare astmului.

Tratamentul infecțiilor sinusale necesită, de regulă, o terapie combinată. În afară de antibiotice, medicina clasică folosește și decongestive, fluidifiante, imunostimulatoare și antiinflamatoare. Fitoterapia are soluții mai puțin traumatizante pentru organism, respectiv pastile și siropuri din plante. Varianta propusă de Laboratoarele Elidor pentru tratarea sinuzitei este de lungă durată, dar foarte eficientă: *Bronhoplant*; *Sirop de muguri de plop, muguri de brad și propolis*; *Sirop de muguri de plop, muguri de pin și propolis*. Ca simptomatice, dă rezultate bune *Salireum Plus*, însoțit de *Echinaceea și propolis*, pentru creșterea imunității. În fine, medicul Sorin Godeanu recomandă și treișase comprimate de *Carofort Plus* pe zi, pentru ameliorarea stării generale a pacientului cu sinuzită. ■

Ați întrebat, vă răspundem

Mioara Zare, București

După o perioadă cam agitată din viața mea, cu multe probleme de familie și de serviciu, am fost diagnosticată cu *Zona Zoster*. Vă rog să-mi recomandați un tratament, dacă Laboratoarele Elidor au așa ceva. Vă mai rog și să-mi spuneți dacă această boală este sau nu contagioasă, pentru că am auzit ambele variante.

Răspuns

Boala este contagioasă doar în anumite perioade ale evoluției sale. După apariția erupției, contagiozitatea dispare. Pentru tratament vă recomandăm *Infralpid U*, șase comprimate pe zi, *Depurex*, trei comprimate pe zi, și *Carofort plus*, trei comprimate pe zi.

Viorica Melțiș, Buzău

Mama mea, în vârstă de 65 de ani, are niște noduli foarte mari, pe sub piele, doar pe brațe. Nu o dor și nu-i provoacă nici un fel de probleme, ca și când n-ar exista. Medicul de familie ne-a spus că sunt de la reumatism. Ne puteți ajuta cu un tratament?

Răspuns

Nodulii pe care îi descrieți par să fie niște lipoame subcutanate apărute în urma unei boli metabolice. Nu cred că provin din afecțiuni reumatice, pentru că altfel ar dura. Vă sfătuiesc să faceți un bilanț metabolic, la Institutul de nutriție și boli metabolice, și de-abia după aceea putem stabili tratamentul corect.

Medicul Sorin Godeanu răspunde întrebărilor dumneavoastră legate de tratamentul cu produse din plante. Scrieți-ne ce probleme de sănătate aveți și „fitoterapeutul de serviciu” vă va recomanda tratamentul adecvat. Scrisorile vor fi

expediate pe adresa redacției *Flacăra*, cu mențiunea „pentru pagina de sănătate”.

Vasile Tudor, București

Vă rog să-mi spuneți dacă există un tratament pe bază de plante pentru circulație periferică proastă și de unde îl pot cumpăra?

Răspuns

Circulația periferică deficitară poate fi venoasă sau arterială. Vă pot recomanda tratamentul adecvat numai după ce efectuați investigațiile necesare stabilirii unui diagnostic corect (oscilometrie, *Doppler* etc.). ■

pagina realizată de Liliana Petruș, Janel Octavian Tîbăr

Mohammad Abu-Baker este singurul medic din România care tratează boala varicoasă prin metode absolut originale, brevetate ca invenții și premiate de foruri internaționale de prestigiu, între care amintim *Colegiul American de Flebologie*. La Clinica *Tul-Karem*, din București, bd. Nicolae Bălcescu, nr. 32-34, tel. 312.45.79 sau 315.83.78, puteți beneficia de „cea mai rapidă și eficientă metodă de tratare a bolii varicoase”, după cum susțin brevetele de invenție expuse în cabinetul medicului. Operația de varice nu doare, se face cu laser, sub anestezie locală ecoghidată. La doar câteva minute după intervenție, cu piciorul bandajat și strâns în ciorap medicinal, pacientul își vede de drum.

Întrebare concurs: Care este adresa Clinicii Tul-Karem?

Premiul oferit: O operație de varice gratuită în valoare de 500-1.000 de euro, funcție de stadiul bolii varicoase

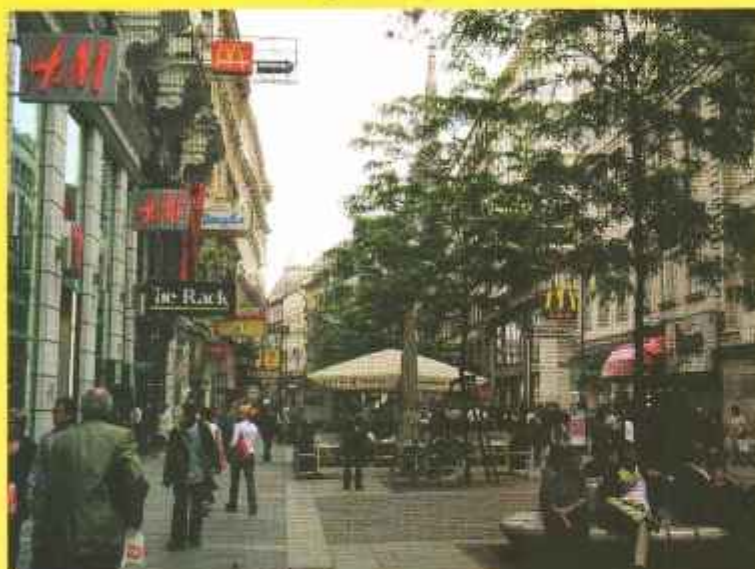
Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 20.10.2006

TUL-KAREM
CLINICA

VIENA

Preturi incepand de la
40 euro/pers/zi

Tariful include:
cazare hotel 3*+ mic dejun

FAROS - MAYAK

Adresa: Bd. Corneliu Coposu, nr.7, bl. 104, sc.1, ap.2, sector 3, Bucuresti

Tel.: 021 326 62 48; 021 327 61 21; Fax: 021 327 61 22

Mobil: 0723 376371; 0743 880599

E-mail: travel@faros-mayak.ro

Giulia e super drăguță! E o scumpică și se poartă bine cu fanii! E sociabilă, cool, funny. Cam așa scriu fanii despre ea. Dar cine e până la urmă Giulia? Păi, Giulia e o bomboană de fată potrivită pentru emisiunea *Kiss My Way*, de la *Kiss FM*! Giulia, simpatică în *Kiss Adventure*, mai ales dacă emisiunea este filmată în Ibiza, pe tărâmul piraților. Giulia, bruneta care te învață cum e când *Prinzi aripi* dacă ești îndrăgostit pe albumul *Fluturi*, cea mai nouă producție a sa. Un pic cam vorbăreată, nițel șugubeată, dar în special dornică de aventuri și sporturi extreme: parapantă, *scooba diving*, karting. În rest, o tânără deschisă vieții și proaspetei sale cariere în radio.

Giulia:

„Nu mă tem de paparazzi!”

Giulia, ex-Candy, și-a lăsat fanii să cam aștepte noul album – *Fluturi*. Însă, într-un final, miracolul s-a întâmplat, albumul a apărut și single-ul *Prinzi aripi* a urcat rapid în topuri, iar pentru această

toamnă, cântăreața promite un nou videoclip la piesa *Onunde m-aș afla*. Până atunci, însă, munca de DJ la radio *Kiss FM* și cea din televiziune îi ocupă tot timpul. „La *Kiss FM* mi-e foarte ușor, cred că m-am născut să fac radio, la acest capitol nu sunt deloc modestă. Asta îmi dă foarte multe satisfacții, după cum enormă bucurie îmi aduce și faptul că pot cânta melodii compuse de mine, iar dacă mai au și succes, cu atât mai bine. Eu colaborez cu o echipă și mă implic foarte mult atunci când lucrăm la o piesă.” Dar, tocmai cariera și, implicit, absența timpului liber reprezintă cauza pentru care nu bat clopotele de nuntă pentru Giulia și prietenul ei, Costin Manea. „Am fost plecată în Ibiza spre a filma pentru emisiunea de la *Prima TV* – *Kiss Adventure*. Abia m-am întors și sunt tot în focuri, de luni până joi sunt ocupată cu emisiunea de la radio, iar în două săptămâni sper să încep seria concertelor în țară. Căsătorie? Nu avem asta în plan, nu am timp pentru așa ceva. Sigur va veni și acest eveniment la un moment dat, dar deocamdată noi ne canalizăm energia către carierele noastre. Ah, da, ne-am propus ca în maximum doi ani să avem un copil, e programat, dar de nuntă încă nu ne-am făcut nici un fel de gânduri”, susține Giulia. Și cum ar avea vreme de așa un lucru când munca o răpește mai toată ziua până și de lângă prieten? „Timp pentru Costin există undeva după ora zece, seara, Costin e fotbalist, are și el deplasări, altfel spus, cam fiecare dintre noi are deplasări, deci nu ne vedem prea des. În concluzie, e foarte bine! (râde), e mai bine dacă te vezi mai rar. Ce ar fi să stăm împreună 24 din 24 de ore? Ar fi culmea!” În Ibiza a fost foarte frumos, mai ales că a putut merge două săptămâni și cu prietenul, asta după filmări. „Ibiza e insula care nu doarme niciodată, dar acest lucru nu înseamnă doar să-ți petreci nopțile în cluburi, ci are și foarte multe locuri de vizitat. Acum cred că

mă pot considera ghidul ibizei. Am stat o lună acolo, asta cu tot cu filmări, și mi-a plăcut foarte mult. Numeroase întâmplări hazlii au avut loc cu prilejul filmărilor. Cea mai tare fază a fost aceea în care am făcut scufundări pentru a ascunde comoara, de fapt patru monede. În clipa în care m-am aflat la șapte metri adâncime, nu mi-a mai stat capul la ceea ce trebuia să fac. Operatorul și producătorul principal, Vlad Sterescu, îmi făcea semne disperate să ascund monedele, iar eu stăteam și mă uitam la el fără să înțeleg nimic, timp de vreo două minute, într-un final le-am ascuns printre alge. Cred că de aici mi se trage gustul pentru scooba diving. De altfel, vara asta am vrut să sar și cu parapanta, dar încă nu mi s-a îndeplinit visul, oricum, până la urmă voi reuși. Sunt extrem de ambițioasă și, când îmi pun ceva în cap, de obicei îmi reușește. În orice caz, am de gând să-mi iau licența în kiting și să particip la cursele de acest gen", promite Giulia.

În schimb, DJ-ul Kiss FM ne asigură că e minunat să prinzi aripi, vorba cântecului: *Simt dragostea/ Baby, nu știu, e ceva ciudat/ Parcă am fluturi în stomac/ Spune-mi, baby, dacă e așa/ Prind aripi... Simt dragostea!* „Da, e foarte, foarte frumos să prinzi aripi. În clipa când am scris versurile la această melodie chiar mă afluam într-o stare din aceasta. De altfel, *prind aripi* de vreo cinci ani de când sunt alături de Costin. Cred că mi-e mult mai ușor să scriu versuri și muzică alături de el.” Prima dată când s-a îndrăgostit, Giulia era în clasa a VI-a. De altfel, Giulia întotdeauna s-a avut bine cu băieții de când era mică, fiind băietoasă și preferând mai degrabă compania lor. Vremea a trecut și ceasul inimii a început să bată pentru Costin Manea, adică pe când avea, așa, vreo 17 ani. L-a întâlnit dintr-o greșeală. De telefon. „Costin a greșit numărul de telefon. A sunat cu gândul de a o întâlni pe fosta mea colegă de trupă și când colo a dat de mine. Era un tip cu foarte mult tupeu, nici eu nu eram mai prejos, și mi-am zis: ia, să văd cine e băiatul ăsta care își dă atât de multă importanță! Acum felul nostru de viață s-a mai schimbat, ne-am mai potolit”, declară

răzând Giulia. De cinci ani împreună și paparazzi nu prea au reușit să descopere nimic în viața celor doi. Care e cheia misterului? „Cred că am ajuns să ne cunoaștem foarte bine unul pe celălalt, știu foarte bine, fiecare, ce anume nu-i place celuilalt. De certat ne-am mai certat, dar niciodată definitiv. Eu sunt foarte înțelegătoare, iar Costin la fel. Și asta nu pentru că umez cursurile unei facultăți de psihologie! Deși, dacă stau și mă gândesc bine... Costin e cobaiul meu! Am glumit! Chiar vorbeam cu iubitul meu, uite, în cinci ani de zile, presa nu a scris niciodată absolut nimic despre vreunul dintre noi. Asta înseamnă ori că suntem foarte cuminți, ori că ne descurcăm foarte bine. Mă rog, eu sunt cumințe, el poate că se descurcă foarte bine!”, râde complice Giulia. Deși susține că îi plac bărbații spanioli pentru că o atrage la ei „acei ceva latin” pe care totuși bărații români nu par să îl aibă, autoarea albumului *Fluturi* crede că „Noi, româncele, nu avem bărbați urâți, găsești din toate câte puțin la ei”. Cât despre calitățile și defectele lui Costin... „Pot să încep cu ceea ce nu-mi place? Glumesc! Nu pot face o listă cu aspectele care îmi plac și cele care nu sunt pe gustul meu. Având în vedere că suntem împreună de atât de mult timp înseamnă că a avut el oarece calități și le mai are în continuare, iar dacă a avut defecte sau le mai are, ori i le-am acceptat, ori i le-am îndreptat. În ceea ce privește calitățile și defectele mele, să zicem că e la fel, mă rog! Sunt ambițioasă, perfecționistă, că doar sunt Scorpion, preterul meu e Gemeni. Am fost superstițioasă, nu mai sunt. Defecte: uneori sunt delăsătoare, alteori vorbesc foarte mult și aceasta poate fi un defect, după cum și faptul că sunt sufletistă se poate transforma într-un defect”, adaugă, aci glumind, aci pe un ton malțos, aci serios Giulia.

Text: Alice-Claudia Gherman

Foto: Robert Hancianec, arhiva

Muzică: Giulia adoră muzica rock contrar aparențelor și stilului de

muzică adop-

tat de ea. Ascultă cu plăcere: *Holograf*, *Dirrecția 5* sau *Vama Veche*, iar dintre artiștii străini îi place foarte mult Robbie Williams.

Cărți: *Toamna patriarhului* de Gabriel-Garcia Marquez este romanul său preferat.

Filmul preferat: *Serendipity*.

Parfum: *Cheap&Chic* by Moschino.

Mașina preferată: *Smart Fortwo*.

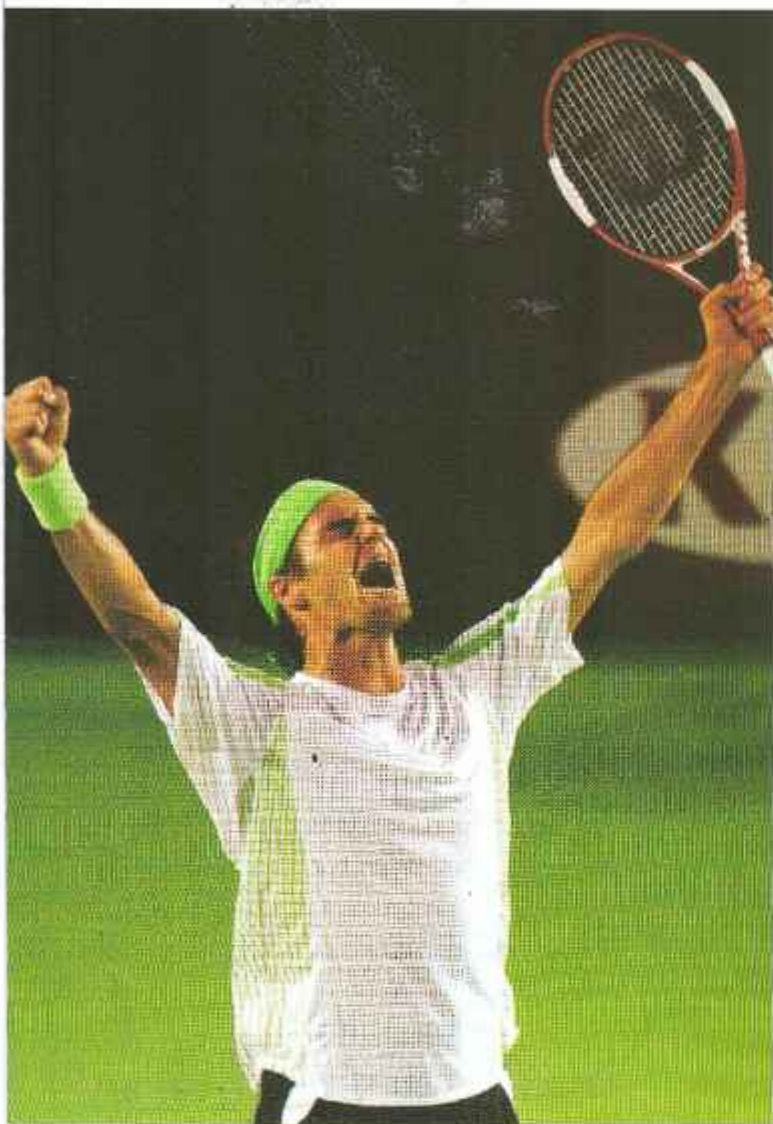
Giulia are doi câței – Snoopy și Erika, o chinchilla – Baby Gil și o pisică – Ozy, de la Ozzy Osbourne, al cărei fan este.

Federer, mereu No1

Talentat, șarmant, perfecționist și... bogat, cam așa ar putea fi caracterizat Roger Federer în câteva cuvinte. A început să joace tenis de la opt ani, iar acum este numărul unu mondial de peste doi ani, fără întrerupere. La conferințele de presă vorbește fluent în franceză, engleză și germană, iar în teren are mai mult un joc agresiv. În afara arenei se preocupă de activitățile

fundației care îi poartă numele, iar în timpul liber se relaxează jucând cărți și tenis de masă.

Game, match, Federer! Această replică se tot aude, pentru că actualul lider ATP este mereu în formă și câștigă partidă după partidă. Din februarie 2004 a devenit lider al clasamentului mondial al tenismenilor profesioniști și nu mai vrea să părăsească primul loc. Este jucătorul care a stat cel mai mult în această poziție fără întrerupere, după Jimmy Connors și Ivan Lendl, care au mai fost no.1 în clasamentul ATP, dar pentru un timp mai scurt.

În 2004, Roger Federer a fost singurul tenisman, după Mats Wilander în 1998, care a câștigat trei turnee importante în același an. Între 2003 și 2006, și-a înscris în palmares opt turnee de Grand Slam la simplu și este deja considerat de specialiști cel mai mare jucător de tenis al tuturor timpurilor.

Roger s-a născut la 8 august 1981, într-o mică suburbie a orașului Basel, din Elveția. Părinții săi, Robert și Lynette Federer, s-au întâlnit în timpul unei călătorii

de business a tatălui în Africa de Sud. În prezent, mama lui lucrează pentru Fundația Roger Federer, în timp ce soțul ei și sora lui Roger, Diana, au rămas în afara afacerilor familiei.

Roger a început să joace tenis la vârsta de opt ani. În 1998 a fost ultimul an în care a jucat în circuitul de juniori, câștigând turneul de la Wimbledon și Orange Bowl, prestigioasa distincție oferită la sfârșitul anului celui mai bun jucător tânăr. A intrat în circuitul ATP din iulie 1998, iar la sfârșitul anului următor a terminat în primii 100 de jucători ai lumii. A fost anul când s-a alăturat echipei elvețiene de Cupa Davis alături de care avea să câștige multe meciuri în anii următori.

La Jocurile Olimpice de la Sydney s-a clasat abia pe locul patru, pierzând medalia de bronz în fața francezului Arnaud di Pasquale. Primul turneu ATP l-a câștigat în februarie 2001, la Milano. A fost debutul unei serii întregi de victorii care s-a finalizat, în acel an, cu poziționarea sa pe locul 13 în clasamentul tenismenilor profesioniști. Poate fi considerat un an bun pentru Federer care a reușit să îi învingă pe doi foști număr unu ai lumii, Evgheni

Din nou, Number One la US Open

● Roger Federer a câștigat pentru a treia oară consecutiv titlul la US Open după o finală de patru seturi cu Andy Roddick. Campion en titre și lider mondial, Roger Federer a început tare și a câștigat primul set cu 6-2. Aflat la a șasea finală consecutivă la un turneu de mare șlem, elvețianul a cedat runda secundă cu 6-4, însă a revenit și s-a impus în următoarele două seturi, primul la tie break iar cel de-al doilea într-o manieră categorică, cedând un singur game. ● Cu titlul de la US Open din acest an, Federer ajunge la cota de 9 victorii în turnee de Grand Slam și urcă pe locul șase în ierarhia tenismenilor cu cele mai multe titluri de mare șlem în palmares, clasament condus de Pete Sampras cu 14 victorii finale.

Regele de la Wimbledon

Celebritatea îi ajută pe copiii defavorizați

Kafelnikov și Marat Safin. Totuși, decesul fostului antrenor, australianul Peter Carter, într-un accident rutier, a constituit o mare pierdere pentru elvețian.

Cel mai bun an din cariera sa a fost 2004 când a câștigat trei turnee de Grand Slam din patru. Atunci și-a înscris în palmares prima victorie la Australian Open. Forma sa excepțională a fost confirmată de decernarea distincției *Laureus World Sportsman of the Year* la începutul lui 2005. Talentul și determinarea sa l-au ajutat să aibă aceste rezultate, în ciuda faptului că în 2004 nu a avut un antrenor personal. De pregătirea sa s-au ocupat antrenorul de fitness, psihoterapeutul și o echipă managerială compusă din părinții săi, prietena și câțiva amici.

În 2005, sub îndrumarea fostului tenisman Tony Roche, Federer a reușit să își apere pentru a treia oară titlul de la Wimbledon. De altfel, elvețianul a rămas până în acest an neînvins pe iarbă londoneză. La ediția din această vară, Roger a reușit să își ia revanșa în fața lui Rafael Nadal, cel care l-a învins la *Roland Garros* în patru seturi. Deși a câștigat la *Australian Open*, *Indian Wells*, *Miami Masters* și *Wimbledon*, până acum nu a reușit să se impună niciodată pe zgura de la Paris. A reușit să egaleze performanța lui Pete Sampras, care a fost neînvins la turneul englez din 1997 până în 2000, dar mai are

până îl va ajunge pe Bjorn Borg, care și-a adjudecat cinci trofee la rând. În 2006, Federer a fost învins doar de patru ori, printre cele mai importante înfrângeri fiind cea din fața spaniolului Nadal. Până acum a câștigat peste 24 de milioane de dolari, fiind unul dintre cei mai bine plătiți jucători din toate timpurile.

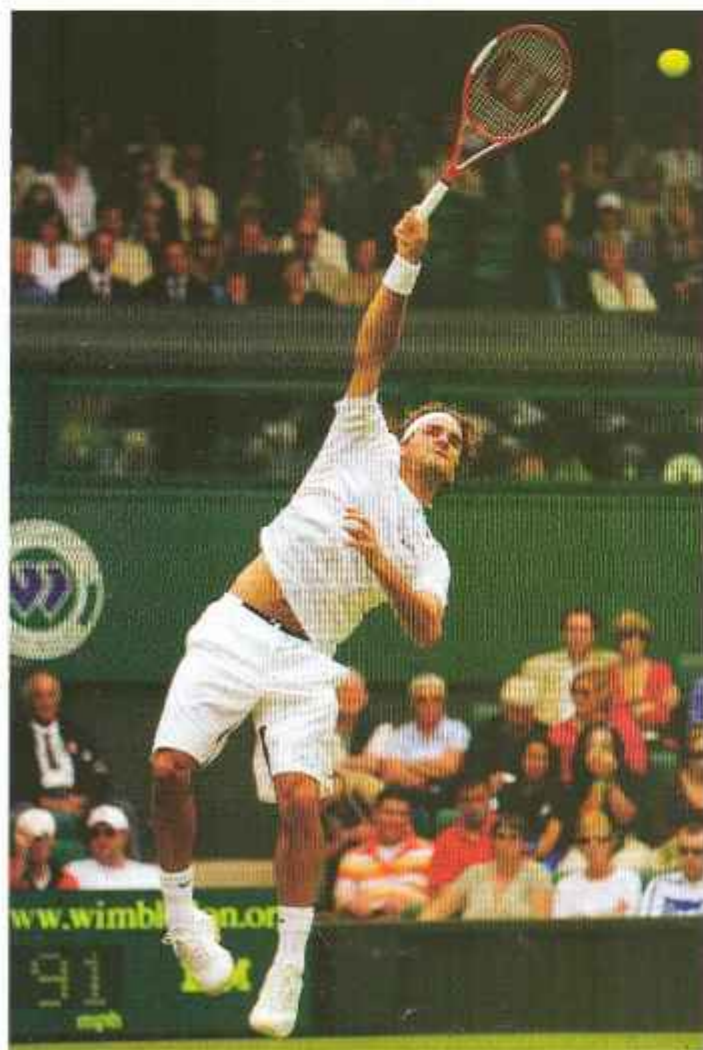
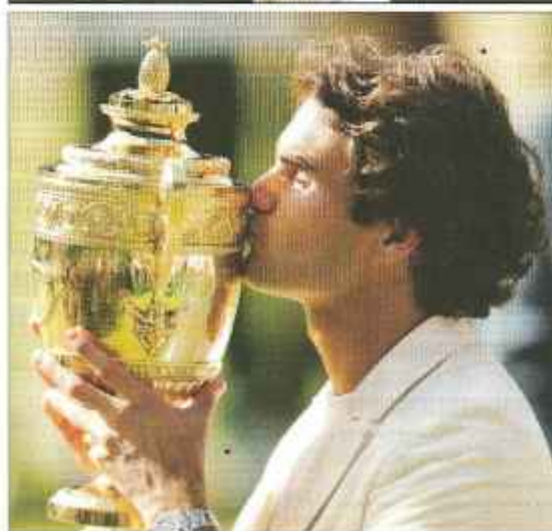
Stilul său de joc este unul foarte relaxat, fără scăpări tehnice vizibile. Chiar dacă pare foarte relaxat, de multe ori jocul său este unul destul de agresiv. Este mai degrabă tentat să atace decât să jode pasiv sau defensiv, deși se poate apăra foarte bine dacă situația o cere. Cea mai puternică lovitură este cea de dreapta, însă în ultima perioadă și-a îmbunătățit și reverul. Deocamdată punctul său slab este lipsa de încredere în propriile forțe, lucru pe care l-a mărturisit la o conferință de presă în timpul ultimului turneu de la Wimbledon.

Prietena lui, Miroslava Vavrinec (Mirka), de care s-a îndrăgostit în timpul Olimpiadei din 2000 de la Sydney, îl însoțește la fiecare competiție la care participă. Ea s-a retras din competiții în 2002 după ce a suferit o accidentare la picior și, în prezent, se ocupă și de *Fundatia Roger Federer*. Aceasta a luat ființă în decembrie 2003 și are două scopuri precise: să ajute copiii defavorizați și să promoveze sportul în rândul tinerilor, cu precădere sportul alb. „Am avut mai demult dorința de a înființa o fundație care să îi ajute pe tineri și să le susțină ideile. Este extraordinar să vezi că acum dorința mea a devenit realitate”, a spus Roger la lansarea oficială a proiectului. Aceasta nu este singura activitate caritabilă în care Roger este implicat. La începutul lunii aprilie, anul acesta, el a fost numit *Ambasador al Bunăvoinței* de către UNICEF. Doamna Ann M. Veneman, director executiv a UNICEF, a explicat motivul alegerii făcute de organizația pe care o conduce: „Talentul nu este singura trăsătură care îl individualizează pe Roger Federer. Am dorit să îl numim *Ambasador al Bunăvoinței* datorită poveștii sale și angajamentului său de a-și folosi renumele în scopuri caritabile”.

Publicul din România a avut șansa de a-l vedea pe Federer în înfruntarea dintre România și Elveția din cadrul *Cupei Davis* din 2004. Atunci Andrei Pavel, favoritul publicului bucureștean, a luptat să îl învingă, însă n-a avut nici o șansă în fața jucătorului elvețian.

Talentul și fama îl vor ajuta pe Federer să meargă mai departe în carieră și ne putem aștepta de la el la tot felul de surprize.

Text: **Raluca Șeinoiu**
Foto: **arhivă**

Grupul Perla-Majestic a demarat, la Năvodari,

„Primul complex *all inclusive* din România“

**Interviu
cu Artem Zisan,
director Hotel
Majestic-
Olimp,
și Dinel Saizu,
director
general Hotel
Phoenixia**

▼ Pentru început, vă rugăm să ne spuneți care este capacitatea totală de cazare a Hotelului Majestic-Olimp?

– **Artem Zisan:** Are o capacitate totală de 219 camere, iar gradul de ocupare este de 90-98%.

– **Ce îmbunătățiri veți aduce în viitorul apropiat condițiilor oferite turiștilor și care sunt următorii pași în atingerea acestui obiectiv?**

– **A.Z.:** În primul rând, dorim să îmbunătățim serviciile și baza de agrement. Mai exact, încercăm să rezolvăm problema plajelor, de altfel, problema litoralului românesc. Acest lucru presupune mai multe toaiețe pe plajă, o atenție sporită acordată curățeniei, mai multe locuri de joacă pentru copii, lucruri care, în general, nu prea există pe litoralul autohton.

„La Majestic-Olimp suntem mult mai atenți la cerințele clienților noștri“

– **În ceea ce privește plaja, este ea deja cotată, în ce stadiu se află?**

– **A.Z.:** Momentan, nu se află în nici un stadiu, întrucât nu a participat nimeni la licitație, nu a luat nimeni nimic, deocamdată. Plaja a rămas în grija Apelor Române și o administrează fiecare cum poate, din acest motiv există numeroase probleme, iar mulți turiști nici nu merg pe plajă, ci apelează la

piscina din interior și atât.

– **La capitolul „interior“ există vreun plan, o modificare în acest sens? Cred că orice turist se bucură să afle că se întâmplă ceva nou!**

– **A.Z.:** Anul viitor vom închide piscina, există acest concept de a închide piscinele, fiindcă vremea fiind din ce în ce mai dificilă – zilele frumoase altemează cu cele mohorâte – iar apa este mai tot timpul rece, se va apela la această variantă cu piscină acoperită, închisă.

– **În ceea ce privește serviciile în interior?**

– **A.Z.:** Trebuie să vedem ce servicii mai putem aduce în plus ca să le concurăm pe cele existente pe plajele din Bulgaria.

– **Sunteți parte a Grupului Perla-Majestic, grup ce deține mai multe locații. Se mai extinde grupul la mare, există o strategie în acest sens?**

– **Dinel Saizu:** Da, în momentul de față avem un concept de cinci hoteluri – blocuri de apartamente care vor fi destinate hotelurilor – în Năvodari, unde noi deja mai avem o locație, după cum mai avem și în Mamaia (Hotelul Perla și Hotelul Majestic) ori în Jupiter (Hotel Majestic). Așadar, acum sunt în construcție la Năvodari cinci blocuri noi și gândim pentru ele un sistem *all inclusive* astfel încât să devină un concept așa cum există în multe cluburi din Turcia. Mai există în România ideea de *all inclusive*, pe ici, pe colo, dar la noi vrem ca *all inclusive* să fie în adevăratul sens al cuvântului. Peste tot în lume s-a văzut că sunt turiști care preferă sistemul *all inclusive*, la cel mai înalt grad de lux, iar patronii noștri au luat hotărârea să investească într-un asemenea sistem. Lucrările au început în această primăvară și sperăm ca anul viitor să fie finalizate. Un concept *all inclusive* trebuie să ofere foarte multe turistului: spațiu amplu unde să se desfășoare, o porțiune de plajă în administrația hotelului, existența unor servicii derulate atât în interior, cât și în exterior, deținerea unui sistem de control adecvat, terenuri de sport, baruri în aer liber și în interior, piscină în aer liber și piscină închisă. Aici, la Olimp, nici nu putem avea *all inclusive*, ținând cont că nu există deschidere la mare, iar între restaurantul nostru și plajă este un culoar de trecere folosit de către turiștii altor hoteluri, ori noi nu putem controla toate acestea.

– **Prin ce și de ce anume este superioară oferta Perla-Majestic din Mamaia?**

– **D.S.:** Acolo se află și primul hotel construit de către grup, mă refer la Hotel Majestic, de aceea i-a fost acordată o mai mare atenție, s-a investit mai mult. Hotelul are balcoane, în general celelalte hoteluri ale

noastre nu au, deci e cotaș mai bine.

– **Ce reprezintă pentru cariera dv. la acest moment prezența în cadrul Grupului Perla-Majestic?**

– **A.Z.:** Pentru noi, singurul pas important este că am venit din sistemul de stat în domeniul privat. Eu vin de exemplu de la stat, am fost director în cadrul Complexului Hotelier Amfiteatru-Belvedere Panoramic. Am venit întâi la Hotel Phoenixia, m-am trezit dintr-o dată într-un alt sistem, domeniul privat, în care există alte pretenții. E o schimbare în bine din punctul meu de vedere.

– **Care sunt diferențele între oferta Majestic-Olimp și restul hotelurilor grupului?**

– **A.Z.:** Nu avem mari diferențe, aici avem un program artistic variat, căutăm să aducem diverși artiști (cântăreți și trupe de dans), prezentări de modă, pe scurt, tot ceea ce atrage publicul în programul de seară, gradul de ocupare al teraselor și restaurantului este mare tocmai datorită acestui program de seară. E un program care nu are loc în alte hoteluri din stațiunea Olimp, doar la Ciresica mai evoluează o trupă din Chișinău.

– **Cine sunt numele răsunătoare care atrag un auditoriu numeros?**

– **A.Z.:** Maria Dragomiroiu, Gheorghe Gheorghiu, Mirabela Dauer, Adrian Enache, nume consacrate ale muzicii românești.

– **Pe o scală de la unu la zece, cum apreciați serviciile hotelului pe care-l conduceți?**

– **A.Z.:** Îi dau între șapte și opt, asta pe scala dv. de la unu la zece.

– **D.S.:** Dacă, însă, comparăm oferta noastră de servicii cu tot ceea ce oferă alte hoteluri din stațiune, atunci Majestic-Olimp merită nota maximă, celelalte hoteluri situându-se mult în urma noastră. Majestic-Olimp acordă mai multă atenție turiștilor decât o fac restul hotelurilor, iar dacă și ceilalți ar arăta considerație mai mare turiștilor, atunci stațiunile românești ar avea o altă înfățișare.

– **Doriți să transmiteți un mesaj anume pentru piață, pentru public?**

– **A.Z.:** Aveți mai multă încredere în serviciile noastre, rămâneți pe litoralul românesc, investiți-vă banii acasă. Vă așteptăm în continuare cu servicii din ce în ce mai bune.

– **D.S.:** Turiștii trebuie să înțeleagă că litoralul nu înseamnă numai lunile iulie și august, sezonul poate fi și în septembrie, chiar și în iunie.

de **Mihail Gălățanu,**

Alice-Claudia Gherman

de **Octavian Tîbăr**

Cum ne izolăm termic locuința?

Hrana și acoperișul deasupra capului au fost, sunt și vor fi întotdeauna necesități imediate și permanente ale omului. Dar nu e totul să ai un simplu acoperiș deasupra capului. Contează și calitatea, mai ales când vrem să intrăm în UE. În condițiile creșterii prețurilor combustibililor și implicit a costului încălzirii locuințelor, a apărut necesitatea economisirii resurselor energetice, problema luată în calcul atât la nivel internațional, dar și național printr-o serie de legi.

După 1999, în România s-a înregistrat o creștere rapidă a sectorului construcțiilor atât în ceea ce privește locuințele colective cât și individuale. Ca urmare, s-a mărit cererea de materiale de construcții. Cum cadrul legislativ impune izolarea termică obligatorie a locuințelor, producătorii de produse termoizolante se pot considera fericiți, afacerile lor au toate șansele să le aducă profit. Un interes însă există și pentru beneficiarii direcți ai acestor materiale care au acum posibilitatea să-și mențină o temperatură constantă în casă, fără pierderi inutile și consum de energie. Dacă doriți să vă izolați casa trebuie să luați în considerare unele aspecte legate de acest deziderat. Ionel Andreescu, directorul adjunct al fabricii gălățene SMARTPOR are câteva sfaturi: „Se pare că deviza după care se ghidează încă unii cumpărători este ală și ieftin, ori diversele grade de polistiren corespund unor utilizări precise și distincte. O deviză

Strategia de afacere a pieței adoptată de către cei de la SMARTPOR se bazează pe două aspecte importante: calitatea bună a produselor și comunicarea acestei realități către clienți, prin intermediul direct al produselor, dar și prin media.

păguboasă și un cumpărător slab informat! Noi obișnuim să punem la dispoziția clientului o serie de informații și încercăm să ținem cont de Interesul clientului. Se tot vehiculează pe piață existența a două sortimente de polistiren, unul de 10-11

kg/mc, iar cei care-l vând îl recomandă pentru izolarea la interior; celălalt tip este de 15 kg/mc pentru izolațiile exterioare. Dar eu vă spun că indiferent dacă doriți să vă izolați interiorul sau exteriorul locuinței, ideal este să vă achiziționați polistiren de tipul 15 kg/mc, chiar dacă costă cu 30% mai mult, este o investiție perfectă, fiindcă cel de 10 kg/mc îl puneți degeaba!”

SMARTPOR este o întreprindere gălățeană, născută în 2005. Fabrica produce plăci de polistiren expandat, principalul material pentru izolații termice în construcții. „Am denumit această fabrică SMARTPOR pentru că a fost inițiată de către unul dintre asociații societății SMART INDUSTRIES CONSULTING SRL. De ce POR? Fiindcă por este cel mai adecvat cuvânt care înmănușează simbolic proprietățile polistirenului expandat: ușor, mai mult aer decât materie solidă, iar aerul este un bun izolator termic. Am pornit în acest proiect cu un efort investițional de 800.000 de euro, din care capitalul propriu reprezintă circa 60%, restul fiind asigurat de credite bancare”, explică Ionel Andreescu, directorul

adjunct al SMARTPOR. Deși este prematur pentru SMARTPOR să se spună că deține o anume cotă de piață, cei de la SMARTPOR speră să ajungă peste doi ani, când deja legislația UE în materie de construcții vor funcționa și la noi, la o cotă minimă de 5%.

„Sperăm să avem printre clienții noștri cel puțin un distribuitor de materiale de construcții cu acoperire națională și cât mai mulți distribuitori regionali, însă la fel de importante pentru noi sunt și societățile de construcții, atât cele regionale cât și cele locale. În perspectiva aplicării legii reabilitării termice a blocurilor construite înainte de 1989, una dintre țintele noastre o constituie asociațiile de locatari pentru care pregătim oferte speciale. Ne-am dori o cotă de piață cât mai mare.

Text: Alice-Claudia Gherman

Foto: arhivă

- Izolația termică se face de obicei la exterior.
- Polistirenul se prinde cu adeziv rezistent la îngheț.
- După lipire, plăcile se prind de perete cu dibluri speciale din plastic.
- Se lipește cu adeziv plasa din fibră de sticlă.
- Se tencuiește normal, apoi urmează văruierea sau tencuiala acrilică (nu mai necesită var).

Grama Neamului
(traditional Romanian cuisine)

Cedar's
(traditional Lebanese cuisine)

Colosseum
(international cuisine)

Venezia
(traditional Italian cuisine)

PHOENICIA

GRAND HOTEL

89 €/room

348 Rooms
4 Restaurants

10 Conference Rooms and meetings
with a capacity of 600 places
Piano Bar, Lobby Bar, Spa Center

Services: Internet, Pay Tv, Room Services, Wake-up Call, Minibar, Laundry, National and International Phone Lines, Bell Boy, Messages Delivery

B-dul Alexandru Serbanescu nr. 87, sector 1, Bucuresti, office@phoenicia.ro; reservation@phoenicia.ro; www.phoenicia.ro; Tel/fax: 021/3000.888, 021/3000.885

Silviu's

pentru boierii de viță veche

Ne-am oprit în miezul zilei, pe terasa restaurantului *Silviu's* din București, o locație superbă într-un decor splendid. Afară, căldură mare, în interior și pe terasă, răcoare plăcută, o altă lume. Localul *Silviu's* face parte dintr-un lanț de cinci restaurante situate în București (două) și Iași (trei), și poartă numele patronului său, Silviu Lesner. Dar nu atât numele contează, cât mai ales renumele, iar din acest punct de vedere *Silviu's* e faimos. Merită să-l vizitați! De la băuturile fine și meniul internațional, la comportamentul personalului, ambianța și decorul localului, toate justifică o notă maximă.

Un meniu pentru două persoane costă între 150 și 200 RON, de luni până vineri între orele 11.00 și

Carterul Cotroceni, departe de lumea dezlanțuită a Capitalei, o oază de liniște: restaurantul *Silviu's*. O clădire veche din perioada interbelică, bine

conservată și întreținută, cu arhitectură în stil italian, dar și cu ușoare influențe gotice. Casa pictorului Zamfir Dumitrescu, amenajată și decorată sub îndrumarea designer-ului Valentina Drutu, reprezintă mai mult decât un spațiu destinat unui restaurant, este însăși poarta către lumea bună a Bucureștiului. De aceea localul este foarte căutat și apreciat de către mulți iubitori de liniște și atmosferă plăcută. Mobilierul aparținând perioadei dintre cele două războaie mondiale, decorațiunile rafinate, dar mai ales colecția de pictură semnată chiar Zamfir Dumitrescu, șemineul maiestuos și cele două oglinzi venețiene dau solemnitate și eleganță încăperilor, iar oricine îi trece pragul se simte boier de viță veche. De altfel, aici vin să servească prânzul ori cina miniștri, oameni de afaceri, actori, artiști ș.a.m.d. Restaurantul este alcătuit din două saloane despărțite de o arcadă în care pot lua masa circa 80 de persoane, iar dacă adăugați la toate aceasta și cele trei separeuri adiționale,

16.00 sunt reduceri de 20% pentru clienți fideli, iar în week-end de 50%, în același interval orar. Localul e deschis de la 11.00 până la ultima comandă.

din bucătăria italiană și internațională fac din *Silviu's* un restaurant extrem de prețuit. Iarna, șemineul aprins încălzește atmosfera, iar oglinzile venețiene reflectând imaginile din interior creează iluzia de salon în salon. În grădina superbă din spatele viei este amenajată o terasă având o capacitate de 60 de locuri, mesele și scaunele din fier forjat, cu pemuțe roșii și fețe de masă vișină putredă prelungesc starea reconfortantă

prin care *Silviu's* știe să prindă în mreje clienții. Și chiar merită să te lași atins de vrajă.

Dincolo de atmosfera deosebit de plăcută a localului, meniul realizat sub îndrumarea bucătarului-șef Marius Țifachi constituie mândria și faima restaurantului *Silviu's*. Echipa lui Țifachi, alcătuită din șapte oameni, reușește zilnic să pregătească o gamă diversificată de produse culinare, cuprinzând: salate, aperitive, gustări reci și calde, supe, ciorbe,

fructe de mare și pește, paste italienești, fripturi din carne de vită, porc, miel, pasăre. Preparatele care caracterizează cel mai bine *Silviu's* sunt cele din carne de vită, *Silviu's Veal* (mușchi de vită în sos de vin roșu, oțet balsamic, miere de albine) dar și

o rețetă nouă, *Mușchi de vită cu ciuperci de pădure* (sos de vin roșu, ciuperci de pădure, miere de albine și mentă) constituie specialitățile casei. Alături de acestea mai puteți savura: *Tagliatelle al salmone ubriaco* (paste cu soșon), *Chicken Vienna Style* (piept de pui, smântână, ciuperci, cașcaval, cartofi la cuptor), *Imperial Salad* (salată, creveți, surimi și sos cocktail) și multe alte surprize. Nu lipsesc deserturile internaționale, dintre care la loc de cinste se află *Tiramisu* și *House Forestfruit Cake* (tortul casei cu fructe de pădure, ciocolată, fondante, cremă de vanilie și alte ingrediente secret profesional). În general, bucătarii sunt extrem de atenți la rețetele pe care le pregătesc și țin cu sfințenie să păstreze secretul lor. „Munca noastră a fost aceea: de a adapta-o pentru restaurantul *Silviu's*, modul de pregătire este un secret, fiecare local dorește să-și facă un renume având la bază rețetele proprii și nu cele ale altora. Cine dorește să afle trebuie să vină la noi să mănânce!”, crede Marius Țifachi.

Interviu: **Alice-Claudia Gherman**

Foto: **Robert Hancianec**

Original Marines

family
store

Bărbați:
Tricou
Preț 88 lei
Pantaloni
Preț 96 lei
Geacă
Preț 250 lei

Băieți:
Pantaloni
Preț 128 lei
Hanorac
Preț 98 lei
Ghete sport
Preț 125 lei

Femei:
Jeans
Preț 112,50 lei
Set tricou și jachetă
Preț 50 lei

Fete:
Pantaloni
Preț 69,30 lei
Tricou
Preț 98 lei
Jachetă
Preț 135 lei

Guara

Maieu Preț 120 lei
Fustă Preț 150 lei
Sacou Preț 190 lei
Geantă Preț 150 lei
Accesorii Preț 59,90 lei

Fustă Preț 120 lei
Cămașă Preț 110 lei
Sacou Preț de la 200 la 250 lei
Fustă albă Preț de la 130 la 150 lei

Costum brodat
Preț 750 lei

Căștigătorii
concursurilor
din Flacăra
nr. 8-9/2006:

Tul-Karem
Mădălina Anica, Iuliana
Europa Travel
Bianca / Adriana / Mariana
Jude / Andrei
Laropharm
Bucur / Nicolae / Ovidiu
Cristian / Cosmin / Iulian / Marius
Peggy Sage
Simona / Cornelia / Iuliana / Iuliana
Iuliana / Rodica / Cornelia
Vera / Carmen / Gabriela
Hunedoara

Peggy Sage

Peggy Sage vă ajută să obțineți gene intens arcuite. Îndrăzniți și încercați! Cei mai misterioși binom cromatic, alb și negru, pune în evidență feminitatea chiar dacă este vorba despre machiaj. Lys și Nuit pentru oja Peggy Sage. Tulipe noire și Brillant pentru ruj. Blanc și Noir paletat pentru fardul de pleoape. Anticearcanul twist chair și twist naturel de la Peggy Sage vă ajută să obțineți un machiaj perfect.

Estompează cearcanele și reduc aspectul înestetic al pungilor de sub ochi. Ascund cu pricepere imperfecțiunile pielii din jurul ochilor și vă ajută să corectați ceea ce doriți să nu se vadă atunci când sunteți obosele. Peggy Sage este un salon destinat îngrijirii manichiurii și pedichiurii, situat în str. Argentina nr. 6, sector 1, București.

Peggy
Sage
PARIS

Intrebari concurs: Care este adresa salonului Peggy Sage?

Premii oferite: Trei premii, fiecare constând într-o bluză și un set pentru manichiură franceză.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 20.10.2006

Concurs
Peggy Sage

Oriflame, firesc prima alegere!

Culoarea părului este una dintre multe metode prin care o femeie își poate afirma personalitatea sau prin care își poate îmbunătăți starea de spirit. Oferta de vopsele pentru păr de pe piață este pe măsura cererii, lucru care nu poate decât să ne încante pe noi, femeile.

Dar ce ne facem când vedem că, la scurt timp de la aplicarea vopselei, culoarea se estompează, pierzându-și strălucirea, iar părul devine tern? Una dintre soluții ar fi aplicarea, din nou, a vopselei, dar efectele în timp ar fi dezastruoase pentru firul de păr și scalp. Pentru a veni în ajutorul nostru, Oriflame a conceput și dezvoltat o gama specială de șampoane și balsamuri care păstrează și intensifică strălucirea și culoarea părului, păstrându-i nuanța timp îndelungat. Sistemul inovator de substanțe al acestor produse face ca acestea să aibă efect și asupra părului natural, amplificând nuanța și strălucirea acestuia.

Acum, este ușor să ne bucurăm de culoarea plină de strălucire a părului nostru timp îndelungat.

Honey Blonde Shampoo

Șampon pentru păr blond

Șampon pentru păr blond, al cărui conținut special amplifică și menține nuanța părului timp îndelungat. Curăță părul fără a afecta intensitatea culorii.

Conține pigmenți naturali din lămâie și floarea soarelui. 200 ml

Honey Blonde Conditioner

Balsam pentru păr blond

Balsam hidratant pentru păr blond, cu un conținut natural bazat pe lămâie și floarea soarelui. Are un sistem unic, care menține și intensifică nuanța părului tău timp îndelungat. 200 ml

Cranberry Red Shampoo

Șampon pentru păr roșcat

Șampon pentru păr roșcat, care curăță părul fără a îndepărta culoarea. Conține extract de cireș, rădăcină de roibă și un sistem unic care păstrează intensitatea culorii timp îndelungat. 200 ml

Cranberry Red Conditioner

Balsam pentru păr roșcat

Special pentru părul roșcat, acest balsam al cărui conținut unic, natural, bazat pe cireș și rădăcină de roibă, menține strălucitoare culoarea părului tău timp îndelungat. 200 ml

Chocolate Brown Shampoo

Șampon pentru păr castaniu

Șampon pentru păr castaniu, care curăță părul profund, fără a afecta intensitatea culorii, datorită conținutului său bazat pe extracte naturale de nucă și coacăz negru. Sistem unic de intensificare și protecție a culorii timp îndelungat. 200 ml

Chocolate Brown Conditioner

Balsam pentru păr castaniu

Balsam hidratant, cu extract de nucă și coacăz negru, special pentru părul castaniu. Menține și intensifică nuanța seducătoare a părului tău. 200 ml

oriflame

natural swedish cosmetics

Concurs
adidas

Pregătește-te pentru adidas Action 3!

Controlează eficient transpirația oferind protecție 24 de ore din 24 și vă menține pielea proaspătă, protejându-vă de mirosurile neplăcute oricât de activi ați fi. Zinedine Zidane, legenda fotbalului mondial, a fost una dintre primele persoane care au experimentat noul adidas Action 3 pentru bărbați și a rămas încântat de fiecare dintre cele patru variante ale noului game adidas Action 3: *Intensive* (pentru piele normală), *Sensitive* (cu aloe vera, pentru piele sensibilă), *Fresh* (piele normală) și *Pure* (piele normală și sensibilă). Ana Ivanovic, cea mai bună tânără jucătoare de tenis a anului 2005, noua imagine a adidas Action 3 pentru femei, a încercat la rândul ei cele patru variante ale adidas Action 3 pentru femei. Rezultatul? „Action 3 mă menține în formă în orice situație. Când mă simt confortabil, sunt mai puternică, iar jocul îmi merge perfect”. Răspunde corect la următoarea întrebare și poți intra și tu în posesia unui deodorant adidas Action 3, fie că ești femeie, fie că ești bărbat:

Întrebare concurs: Cine a testat pentru prima oară noua gamă de deodorante adidas Action 3?

Premii oferite: Cinci premii constând în câte două deodorante din gama adidas Action 3 (pentru el și ea)

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 20.10.2006

Diverta

MP3 Player
Apple iPod nano,
4 GB
Preț 999,75 lei

Boxe Logitech –
putere 40 W
Preț 383,15 lei

Memorie USB –
Flash Voyager Corsair,
2 GB Preț 302,25 lei

Camăra foto digitală
Canon PowerShot A 430
Preț 548,69 lei

Produse disponibile în rețeaua magazinelor Diverta.

Cu cine îți faci pagina?

www.ArtMediaWebDesign.com

your target designer

DIN 27 SEPTEMBRIE
ÎN FIECARE MIERCURI SEARĂ, ORA 20:10

LA

URGENTĂ

FLORIN PIERSIC JR., DANIELA NANE, CLAUDIU ISTODOR, CRINA MATEI,
XING ELENA LING, CĂTĂLIN PARASCHIV, EMANUEL PĂRVU, LUMINIȚA STOIANOVICI,
IULIA LUMĂNARE, NATAȘA RAAB, MARIUS CHIVU, RADU IACOBAN, LAMIA BELIGAN,
ADRIANA TITIENI, SORIN COCIȘ, ADRIAN TITIENI, TANIA BUDI, ALEXANDRU BINDEA,

și
HORĂȚIU MĂLĂELE, VICTOR REBENGIUC,

REGIA: ANDREI ZINCĂ, IMAGINE: VIVI DRĂGAN VASILE
PRODUCĂTOR: ADELA HARNAGEA

TV R1

Cristina Vanea

Berbec (21.03. - 20.04)

Drumurile scurte vă vor favoriza, indiferent că este vorba de divertisment sau de rezolvarea unor chestiuni profesionale. Ați putea face o cheltuială de mai mari dimensiuni – pe la jumătatea lunii. Atenție, căci n-ar fi exclus să vi se tură portofelul. Sănătatea v-ar putea crea neplăceri.

Taur (21.04 - 20.05)

Capacitatea dv. de a vă mobiliza este mare, așa că ați putea să demarați activități dintre cele mai diverse. Din punct de vedere intelectual situația încă nu vă favorizează, așa că nu este cazul să luați decizii. În a doua jumătate a lunii evitați cu orice chip să vă implicați în activități riscante.

Gemeni (21.05 - 21.06)

Din punct de vedere mental nu veți fi prea eficient în această lună; mintea vă va fi cam împrăștiată, așa că puteți greși cu ușurință. La serviciu ați putea să vă implicați în activități noi, dar vă va fi foarte greu să vă descurcați. Unui dintre șefi vă va pune bețe-n roate.

Rac (22.06 - 22.07)

Din punct de vedere fizic funcționați excelent, ceea ce vă permite să vă implicați în activități dintre cele mai diverse. Ceea ce veți demara în această perioadă se va finaliza greu sau cu mare întârziere. Trebuie să aveți răbdare, altfel nu veți reuși mai nimic. Pe cât posibil, evitați călătoriile.

Leu (23.07 - 23.08)

Comunicarea cu ființa iubită va evolua chiar așa cum vă doriți. Nu ar fi exclus să faceți o impresie excelentă unei persoane de sex opus. Pe la mijlocul lunii ați putea avea o problemă legată de o călătorie. În plan financiar șansa este de partea dv.; ați putea face o investiție sau ați putea obține un plus la salariu.

Fecioară (24.08 - 22.09)

Veți dispune de o mare cantitate de energie, pe care, dacă veți ști cum să o utilizați, ați putea obține avantaje mari. Pe cât posibil, evitați să vă implicați în colaborări; cel mai bine ar fi să faceți lucrurile de unul singur, mai ales în domeniul serviciului, unde colegii nu se vor arăta prea cooperanți.

Balanță (23.09 - 23.10)

Este o bună perioadă pentru a lua legătura cu prietenii de pe alte meleaguri. De altfel, relația cu străinătatea vă favorizează în această lună. Acordați ceva mai multă atenție chestiunilor financiare, căci ați putea avea probleme serioase. Nu este o perioadă bună pentru a da sau a lua bani cu împrumut.

Scorpion (24.10 - 22.11)

În această perioadă veți fi energic și gata în orice moment să demarați ceva nou. Aveți tendința, însă, de a vă risipi în chestiuni minore care nu vă vor aduce nici un avantaj. Pentru timpul liber veți primi oferte care vă vor face mare plăcere și care vă vor da ocazia să vă relaxați.

Caracteristica lunii octombrie

Luna aceasta va fi marcată de trigonul Saturn-Pluto, conjunctură ce va favoriza finalizarea unor activități intelectuale, mai ales cele începute de mai mult timp. Călătoriile, indiferent de scopul lor, v-ar putea aduce și ele unele avantaje. Conjunctura astrală va fi tensionată mai ales spre sfârșitul lunii, când Marte va face o relație nefastă cu Saturn. Este o perioadă în care ar trebui evitate activitățile riscante și investițiile nesigure.

Săgetător (23.11 - 21.12)

Nemulțumirile pe care le aveți la serviciu se vor accentua spre sfârșitul lunii. Încercați să vă manifestați cu mai multă răbdare pentru a evita eventualele evenimente neplăcute. Aveți toate șansele de a obține un succes într-o activitate care necesită inspirație și creativitate.

Capricorn (22.12 - 20.01)

Veți avea unele neînțelegeri cu cei din familie și va fi nevoie de toate abilitățile dv. pentru a evita un conflict. Nu ar fi bine să încercați să vă impuneți punctele de vedere, căci până la urmă toate vor ieși așa cum vă doriți. În plan intelectual sunt create toate condițiile pentru o reușită.

Vărsător (21.01 - 18.02)

Se vor înregistra tot felul de probleme în ceea ce privește comunicarea dv. cu cei din jur. Dacă aveți de gând să plecați la drum, atenție, căci mijlocul de transport v-ar putea crea neplăceri mari. Pe acasă veți avea parte de discuții în contradictoriu; încercați să fiți diplomat, altfel nu veți reuși decât să vă enervați.

Pesci (19.02 - 20.03)

Chestiunile financiare vă vor crea neplăceri serioase. Mai ales în a doua jumătate a lunii ar fi de dorit să nu faceți investiții sau cheltuieli de mai mari dimensiuni. Acordați ceva mai multă atenție și sănătății, care nu va fi punctul dv. forte în această perioadă. Nu semnați acte în a doua jumătate a lunii.

2%
dintre români
gustă
muzica

sufletul simte muzica, mintea o gustă

radiofranceinternationale **rfi** | ne cunoaștem ?
romania

București 93.5fm Iași 97.9fm Craiova 94fm Cluj 91.7fm Chișinău 107.3fm

ECOLOGIC NOMIC

Natural, adică Eco!

Economic. Ecologic. Eco. Produsele Eco. Adică o gamă sortimentală variată de compoturi – din caise, piersici, cireșe, vișine, prune –, castraveci murați, ardei kapia copti și decojiți, ardei kapia marinați, roșii în bulion și pfefferoni. Majoritatea produselor din gama Eco provin din Bulgaria – țara legumelor – și sunt produse sub atenta supraveghere a firmei Unicom Ltd. Bulgaria care supraveghează întreaga activitate, plecând de la achiziționarea produselor, trecând prin procesul de producție și până la încărcarea mărfii către România.

Conceptul Eco pleacă de la ideea de economic, raportul calitate-preț satisfăcând clientul final prin oferirea unui borcan cu un conținut maxim de fructe ori legume la un preț convenabil pentru fiecare consumator conform normelor europene în vigoare. În fiecare borcan în parte se regăsește același număr de fructe și legume. Așadar, consumatorul primește din punct de vedere cantitativ și calitativ atât cât plătește, în felul acesta realizându-se un schimb optim.

Conținutul oricărui borcan Eco se poate mândri cu o serie de calități care îi atestă reputația de produs ecologic: fructele naturale, fără conținut genetic

modificat; fructele nu conțin sămburi cu excepția cireșelor și a vișinelor; piersicile și caisele sunt decojite; produsele nu conțin îndulcitori artificiali ci numai conservanți naturali; în plus, fructele sunt selectate în ideea de a oferi consumatorului produse proaspete, de calitate superioară la standarde europene.

Gama Eco este prezentă în cele mai importante rețele de magazine din România, precum hipermarketurile Cora, Kaufland, Metro, Billa, Selgros, Univers All, dar și în supermarketuri ca Mega Image, La Fourmi, General Nic, Angst, Can Serv, VP Market, Ivet, Intermacedonia, N&G, Global Aliment etc.

Eco
produs natural

Unicom Grup Impex
S.R.L.
Bd. Timișoara nr. 56,
sector 6, București
România
Tel.: +40 21 444 07 11/12;
Fax: +40 21 444 07 13
E-mail: office@davino.ro

Dragă redacție,

Mă numesc Bălan Marcela și sunt domiciliată în comuna Comena, județul Giurgiu. Lucrez de zece ani ca femeie de serviciu la blocul A 11, Aleea Lamotești nr. 2 și nu am carte de muncă. Vă rog să mi se facă și mie un document necesar a-mi dovedi vechimea în muncă și implicit să pot obține o pensie.

Vă mulțumesc mult!

Răspuns:

Cazul dumneavoastră este într-adevăr interesant, dar din păcate nu ne-ați oferit suficiente detalii legate de problemele dv. pentru a demara o anchetă. În primul rând, nu ați precizat clar locul dv. de muncă. Aleea Lamotești nr. 2, unde? În București, la Giurgiu? Apoi, nu ați oferit și alte detalii legate de cazul dv. - cine anume refuză să vă angajeze cu carte de muncă, numele administratorului blocului, de ce, în ce sector, dacă ați făcut plângere la Inspectoratul Teritorial de Muncă și care a fost răspunsul lor.

Bună ziua!

Sunt o pensionară de 64 de ani și am o suferință mare legată de varice și un ulcer varicos care nu se mai vindecă. Am găsit pe internet articolul *Invenții care vindecă - Vețe urâte și prost crescute* în numărul din aprilie 2006 al revistei dv.

Vă rog, dacă se poate, să-mi comunicați adresa Clinicii Tu-Karem din București unde înțeleg că dr. Abu-Baker rezolvă astfel de cazuri, poate reușesc și eu să scap de chinul pe care-l am.

Vă mulțumesc anticipat,
M. Popescu

Răspuns:

Bd. Nicolae Bălcescu nr. 32-34, tel. 312.45.79 sau 315.83.78

Vechi soiuri românești de viță-de-vie

Printr-o fericită coincidență, tocmai de Ziua Înălțării Sfintei Cruci, numită și *Chrisovul Viilor* (14 septembrie), când tradițional la români începea culesul viilor, a apărut lucrarea *Vechi soiuri românești de viță-de-vie*, semnată de cunoscutul oenolog dr. ing. ec. Ion M. Pușcă. Cu vocația unui „arheolog” al viticulturii, domnia sa prezintă, într-un stil romanțat, viața soiurilor autohtone, unele mai vechi de două milenii. După un cuvânt înainte gândit de academicianul Mugur Isărescu, guvernatorul BNR - de dragul vinurilor și podgoriilor românești, desigur - cartea ne propune o adevărată călătorie viticolă, prin 300 de pagini dense și fermecătoare, tipărite la Editura Tipografia Intact, în condiții de artă tipografică. Sunt menționate peste 100 de soiuri vechi, dintre care mai mult de jumătate sunt ilustrate cu imagini color, cititorul rămânând cu impresia că are în față un album al vinurilor românești. Istoriile, legende și tradițiile populare ce se împletesc în această carte dau soiurilor prezentate o identitate binemeritată. Fiind un îndreptar pentru toți iubitorii de vie și vin, lucrarea merită să fie prezentă în biblioteca personală a fiecăruia.

(L.P.)

Monografie pentru Cotnari

Adierile blânde ale toamnei și aroma primului turburel au adunat oenologii, academicienii, politicienii și presa la Combinatul de Vinificație Cotnari spre a asista la lansarea monografiei *Podgoria Cotnari*, realizată sub îndrumarea cunoscutului academician Valeriu D. Cotea supranumit „împăratul Iașului și al vinului”. Volumul a fost conceput în colaborare cu Mircea Ciubotaru, Nicolae N. Barbu, Valeriu V. Cotea, Petru G. Magazin și Constantin C. Grigorescu.

Cele peste 650 de pagini ale cărții prezintă amănunțit istoria și tradiția renumitei

podgorii moldave, fiind însoțită și de ilustrații. Și dacă Al. O. Teodoreanu spunea despre vinurile de Cotnari: *Ce-ar fi pământul fără sare/ Și bucătarul fără har./ Literatura fără sare./ Moldova fără de Cotnari?*, despre monografia *Podgoria Cotnari* se poate spune că vine să întregască din punct de vedere științific imaginea unei regiuni viticole de excepție, care se mândrește cu vinuri precum *Grasă de Cotnari*, *Tămâioasă românească*, *Frâncușă*, *Fetească albă* ori *Chateau Cotnari*. „Dacă parcurgi acest volum constăți că nu mai e nimic de adăugat. Lucrarea este rodul unei acumulări de o viață, scrisă cu rigoare, cu dragoste pentru adevăr și tradiție, dar și cu mult talent”, a declarat despre carte Ionel Stoian, membru al Academiei Române.

(A.G.)

Așa cum v-am anunțat, Laropharm a lansat pe piață două linii importante de produse, *Linea Sana* și *Linea Vita*. *Ginkgo Biloba* este un remediu natural, supliment alimentar care încetinește procesul de îmbătrânire. *Ginseng* reprezintă un supliment nutritiv care ajută la ameliorarea disfuncțiilor ușoare ale sistemului nervos central acționând eficient și asupra sistemului endocrin. *Spirulina* este recomandată în efortul intelectual și suprasolicitarea sistemului nervos central. *Bilaforte* este un produs folosit în afecțiunile bilei. *Vitamina C* se administrează profilactic și curativ în diferite probleme de hipovitaminoză C, iar *3Digest* este echivalentul *trifermentului* conținând pancreatină.

Trimiteti taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 20.10.2006

Premiile, constând în suplimente nutritive care nu au nevoie de prescripție medicală, se vor acorda prin tragere la sorți.

Laropharm

PERLA MAJESTIC GRUP

Hotel Majestic Jupiter

Pe parcursul anilor, Perla Majestic Grup a cunoscut o dezvoltare puternică, prin extinderea unei baze turistice care vizează tot litoralul românesc: Complex Majestic Mamaia, Complex Perla Mamaia, Complex Majestic Olimp, Complex Majestic Jupiter, Complex Select de 2 stele, acestora alăturându-li-se alte unități turistice: Complex Coral Beach Mamaia, Complex Mica Europa, Complex Summer Land Mamaia.

În prezent capacitatea de cazare pe care o detine Perla Majestic Grup este de 2800 de locuri, acestea făcând din Perla Majestic Grup una dintre cele mai importante baze de turism din România.

Hotel Majestic Olimp

Hotel Majestic Mamaia

Hotel Perla Mamaia

Hotel Majestic Mamaia

Tel: +40 241 831 005; Fax: +40 241 831 155

Hotel Perla Mamaia

Tel: + 40 241 831 730; Fax: + 40 241 831 731

Hotel Majestic Olimp

Tel: + 40 241 701 535; Fax: + 40 241 701 130

Hotel Majestic Jupiter

Tel: + 40 241 701 121; Fax: 40 241 701 021

marketing@pmg.ro; www.pmg.ro

Regina aromelor

A apărut în țara unde s-a pomenit întâia dată de vodcă și este în continuare obținută după rețeta creatorului său, Hartwig Kantorowicz. Grație acestor două puncte forte, dar și calității și aromei sale, *Wyborowa* este unul dintre cele mai apreciate branduri de vodcă din întreaga lume. A fost și este încă un simbol pentru Polonia. Tocmai de aceea, când serviți un pahar de *Wyborowa* sau un cocktail care are la bază acest produs, este posibil să vă zboare gândul la această țară.

Prima referire la vodcă datează din 1405 și se poate găsi într-un manuscris polonez. Acesta este și motivul pentru care se crede că vodca își are originea în această țară, unde distilarea în scopuri comerciale a început în secolul al XVI-lea, Poznań fiind unul dintre centrele cunoscute pentru această activitate încă din 1580. Două secole mai târziu, fiecare moșie de țară, fiecare fermă și chiar fiecare mănăstire aveau câte o distilerie pentru obținerea vodcăi. Secara era considerată ingredientul optim pentru obținerea unui alcool de cea mai bună calitate.

În scurt timp, vodca poloneză a devenit cunoscută în întreaga Europă, ea fiind exportată în Olanda, Danemarca, Anglia, Rusia, Germania, Austria, Ungaria, Ucraina, Moldova și în țările din

regiunea Mării Negre. La sfârșitul sec. XVIII și începutul sec. XIX, industria de distilare s-a continuat evoluția. Curând, distilerile au început să-și îmbutelieze produsele în sticle proprii. În prezent, multe distilerii din Polonia, printre care se numără și cea unde se produce *Wyborowa*, continuă această tradiție.

Forța unei exclamații

În 1823, Hartwig Kantorowicz a înființat o distilerie nouă la Poznań. În același an, un ziar polonez a dat startul unei competiții pentru găsirea celui mai bun sortiment de vodcă poloneză. Când Hartwig și-a prezentat produsul, președintele juriului a exclamat în engleză: *Exquisite!* Unicitatea produsului este dată de folosirea secarei, de cele mai moderne metode de distilare și de experiența așa-numitului Master Distiller. În 1927, *Wyborowa* a fost primul brand de vodcă înregistrat internațional. A continuat să fie o marcă apreciată atât în țara sa de origine, cât și în străinătate. După ce a câștigat 22 de medalii de aur și mai multe trofee la cele mai prestigioase târguri din lume, *Wyborowa* continuă să fie apreciată la nivel internațional. Cele mai recente succese ale mărcii au fost: medalia de aur la *Monde Sélection* la Bruxelles în 2001, și dublă medalie de aur la Concursul mondial de băuturi alcoolice din San Francisco. În 2002, băutura a obținut Marea medalie de aur la *Monde Sélection* de la Bruxelles.

Procesul de producție a fost îmbunătățit de-a lungul anilor, însă ea respectă în continuare rețeta lui Kantorowicz din 1823. Recent, brandul a avut de înfruntat mai multe provocări,

ceea ce a dovedit că poate face față turbulențelor economice și politice din secolul al XX-lea. În timpul regimului comunist, produsul a fost o emblemă iar în prezent este unul dintre jucătorii importanți de pe piață cu vânzări de peste nouă milioane de litri în 2003.

Parte a familiei Pernod Ricard

După ce a fost integrată în grupul *Pernod Ricard*, această marcă a suferit un proces de rebranding în urma căruia a apărut un alt portofoliu al produsului, o nouă poziționare și o abordare a pieței cu totul diferită.

Actualmente, cea mai bine vândută este vodca poloneză premium, fiind disponibilă în peste 50 de țări la nivel internațional. În numai trei ani de la achiziția mărcii de către *Pernod Ricard*, *Wyborowa* a devenit un important jucător pe piața internațională de vodcă premium, fiind numărul unu în țări precum Elveția, Italia sau Mexic și pe locul trei în Franța, Germania, Olanda, Belgia și Austria. Lansată în 2002 și pe piața din România, vodca *Wyborowa* este al patrulea jucător pe această piață, cu o cotă de peste 7%.

Vodca *Wyborowa* este produsă 100% din boabe de secară de iarnă cultivată în regiunea Poznań din nord-vestul Poloniei, una dintre cele mai bogate și fertile zone din Europa. Are o aromă distinctivă, ușor dulce, considerată mereu „regina aromelor” când vine vorba de vodcă, și o textură catifelată. Această caracteristică excepțională o face să se remarce în fața celorlalte produse de același tip și să fie apreciată de experți și cunoscători din întreaga lume.

Ultima apariție, special pentru cunoscători

Wyborowa Single Estate este un produs super-premium cu distribuție exclusivă pe Horeca, fiind cel mai nou produs din portofoliul *Pernod Ricard*, pe segmen-

„Cele mai fantastice
trei lucruri din
ultima jumătate
de secol sunt
blues-ul, cubismul
și vodca poloneză.”
(Pablo Picasso)

tul white spirits. Acesta este practic primul produs lansat la noi în țară pe acest segment. Conceptul Wyborowa Single Estate combină trei trăsături fundamentale care reflectă elementele procesului de producție: ingredientele, expertiza și metoda de procesare. Designul sticlei este realizat de unul dintre cei mai apreciați arhitecți la nivel mondial, Frank Gehry.

Fie că e vară sau iarnă, un pahar de vodcă sau un cocktail cu Wyborowa va fi o încântare pentru papilele gustative, un regal al gustului și o bucurie a simțurilor.

total Raluca Șeinoiu

Ne-am întrecut în politețuri

Câștigând cu 4-1 în fața Coreei de Sud, echipa de *Cupa Davis* a României a revenit în *Grupa Mondială*. Din nou, Andrei Pavel (32 de ani) a adus două puncte și jumătate, dar din urmă nu prea mai vine nimeni. Naționala feminină de baschet s-a calificat la turneul final al C.E. din 2007 (antrenor: sârbul Predrag Vasić). Președintele F.R.B., Carmen Tocală, se poate mândri pe drept cuvânt: este al patrulea mare succes al unui lot național în acest an. Echipa masculină de ping-pong a României a pierdut (2-3) întâlnirea cu Germania, contând pentru turneul de calificare la C.E. 2007. Acuzând dificultăți financiare, echipele masculine *Petrolul Ploiești* (campiona *en-titre* la volei) și *West Petrom Arad* (baschet) s-au retras din prima divizie. Înaintea ultimelor trei curse care încheie sezonul de *Formula 1*, pilotul german Michael Schumacher se află la doar două puncte în urma campionului Fernando Alonso și este favorit la câștigarea celui de-al optulea titlu din carieră. Pe echipe, *Ferrari* a recuperat și are trei puncte în fața lui *Renault*.

**Aerul tare
al înălțimilor**

**Paradisul
din Madeira**

**Malouda și Tiago
il flanchează strâns
pe Bănel Nicolită
de parcă francezii ar
fi avut de două ori
mai mulți jucători**

Păi, spijneți și dumneavoastră, doamnelor, domnișoarelor și domnilor, dacă nu avem dreptate în privința politețurilor. Candidate la aderare în Uniunea Europeană de la 1 ianuarie 2007, România și Bulgaria au terminat la egalitate în partida de deschidere a preliminariilor C.E. 2008, după ce „tricolorii” au condus cu 2-0. (Ei, nu are nici o importanță faptul că antrenorul „fraților de peste Dunăre”, Hristo Stoichkov, s-a întrecut și el pe sine, însă în... milocănil.) Apoi, auziți ce potriveală! Tămă în prețuia deschiderii *Sommetului Francofoniei*, în cea de-a doua etapă a *Champions League*, *Steaua* și-a inaugurat nou-renovatul stadion în compania chiar a unei reprezentante a Hexagonului, *Olympique Lyon*. Și ce gazde bune au fost roș-albaștrii, cedând la un scor de parcă nici n-ar fi fost prezenți...

Revenind la un ton mai serios, să ana-

lizăm un pic această a doua întâmplare. Așadar, după un deceniu, tot *Steaua* a reușit să obțină accesul în *Liga Campionilor*. Pomind vijelios, „ca din pușcă”, militarii i-au păucit pe cei de la *Dinamo Kiev* resimțind cumva și înverșunarea față de tradiționalul rival autohton cu același patronim. Într-adevăr, să înscrii patru goluri (și încă în deplasare!) doar din cinci șuturi pe poartă nu este la îndemâna oricui. (O asemenea eficiență maximă a manifestat însă tot *Steaua*, în octombrie 2005, atunci când a întrecut pe *RC Lens* cu 4-0; în grupele *UEFA Cup*.) Acum, ce să zicem? Că aerul tare al înălțimilor l-a amestit pe reprezentanții noștri? Că au crezut prea mult în vorbele patronului lor precum că vor realiza nouă puncte din primele trei meciuri? Că s-au inhibat auzind promisiunile acestuia că vor primi, în cazul unei noi victorii, câte 30.000 de dolari, iar mai apoi vile și terenuri? Cert este că „mătasarii” din Lyon le-au întins o pânză prea rezistentă, care nu a cedat nici pe la colțuri. Și iată cum o echipă, *OL*, — aflată în 1987 în liga secundă (pe când *Steaua* susținea cele două finale din 1986 și 1989 — în C.C.E.), dar în prezent cvintuplă campioană națională și cu un buget de 140 milioane de euro pe sezon, cu o medie a salariilor pe jucător de un milion de euro pe an, cu aproape 200 mil. câștigați în cei șase ani de *Liga Campionilor*, cu jucători ca brazilienii Juninho și Fred cumpărați cu 15, respectiv 12 milioane, dar care valorează acum mult mai mult — o ține la respect pe galactica *Real Madrid* (2-0) și se impune în Ghencea cu 3-0. Dacă izbânda din fieful ucrainean s-a produs de *Zluzh Chucil*, nici măcar sfîntirea stadionului de către un sobor de preoți nu le-a mai ajutat alor noștri.

Deși suntem convinși că nu ne vom atrage laudele ultrasilor steliști, vom cita totuși din vorbele fostului căpitan al

naționalei, Gică Popescu, surprins de declarațiile unor jucători militari potrivit cărora „e o onoare să joace contra celor de la *Madrid* și *Lyon*”. Și argumenta Bănel: „*Stacheta e prea jos dacă spui asta! Dimpotrivă, e o onoare pentru ei să ajungă să joace* (subl. n.) *la Madrid, la Barcelona sau la Milan*”.

Nu ne amintim (măcar în ultimii cinci ani) ca membrii unei delegații sportive străine să se întrea în atâtea amabilități încă de la sosirea pe aeroport. Spicim câteva: „*Steaua a jucat excelent la Kiev și ar fi logic să câștige*” (președintele paspeților, Jean-Michel Aulas); „*Steaua e tare. O echipă pe care o respectăm*” (mijlocasul Alou Diarra); „*Am fost impresionat de succesul lor de la Kiev. N-a fost o întâmplare. A fost construit, lucrat. /.../ Suntem vigilenți în fața acestei echipe, pe care o respect. Va fi dificil*” (antrenorul Gérard Houllier). Desigur, jucătorii noștri nu s-au culcat pe o ureche, îmbătați de atâtea laude... Dar, jocul lor a manifestat o scădere și în campionatul intern, oboseala, accidentările și suspendările conducând la o remiză chinuită cu giuleștenii, o victorie contestată împotriva piteștenilor și o înfrângere dureroasă (în prelungiri) în fața „câinilor roșii”. Din păcate, a întâlnit și un adversar aflat pe val, a cărui forță o dă unitatea grupului. Este ceea ce declara și căpitanul echipei, brazilianul Juninho Pernambucano: „*Respectăm Steaua, dar sper să batem. Ne bazăm pe forța colectivă a echipei noastre*”.

Ce va fi în continuare, vom vedea pe 17 octombrie, când *Realul* va poposi la București, iar „leii” la Kiev. Oricum, suntem în cârți, măcar pentru poziția a treia în grupă, care ne conferă dreptul de a merge în „primăvara europeană” prin *Cupa UEFA*. Totodată, fie-ne permis să nu fim în totalitate de acord cu principalul finanțator stelist care trece în extrema ceaialtă, după

Lucian Burdujan
(stânga) a înscris
golul victoriei
rapide

optimismul de a câștiga grupa: „Dacă jucăm 100 de ani cu Lyon nu le dădeam gol!”.

La două zile distanță de acest insucces, ne-am mai îndulcit amarul prin calificarea lui Dinamo și Rapid în grupele Cupei UEFA. Pornite la drum cu echipe maitze,

reprezentantele noastre au trecut și de Beitar Ierusalim, respectiv FK Sarajevo. Ultimul hop pentru „câinii roșii” l-au constituit grecii de la Xanthi Skoda. Deși ne-am temut de ei, aceștia nu ne-au făcut daruri, ci ni le-am luat singuri printr-o dublă victorie: 4-3 și 4-1. Târziu în noapte, pierduți în paradisul din Madeira, gileștenilor le-a trecut glonțul pe la ureche. Având un avantaj minim din tur (1-0), ei s-au văzut egalați la „general” și s-au trezit în prelungiri, experiența internațională aducându-le chiar victoria cu 2-1 în fața celor de la Nacional. Puncte importante în perspectiva coeficientului UEFA de țară potrivit căruia avem șanse ca în sezonul 2008-2009 România să poată înscrie trei echipe în Liga Campionilor, dintre care două direct în grupe!

Spuneam cândva că precedenta ediție de campionat s-a încheiat într-o atmosferă cam tensionată. Nici nu ne închipuim ce avea să ne aștepte acum: săgeți otrăvite aruncate între conducătorii de cluburi, arbitraje dezastruoase, demisii de antrenori (pomit de la malul mării, trecând prin Urziceni și Craiova, valul a ajuns și la Vaslui), Dorinel Munteanu acuzat că se dozează și cerând ei însuși testul anti-doping la care s-a dovedit a fi curat, patroni de echipe care agresează arbitrii pe teren dar și în vestiare, antrenor-jucător care își

lovește un tânăr coechipier, bătăi între suporteri și organele de ordine etc. etc. În sfârșit, văzând că nu se mai poate, președintele LPF și cel al FRF au convocat Comitetul Executiv, care a decis, printre altele, depunctarea (cu 3 p.) a cluburilor al căror oficiali și conducători fac declarații calomnioase ori provoacă incidente în teren sau la vestiare și, de asemenea, al căror jucători provoacă incidente care duc la întreruperea definitivă a meciului.

Altfel, în Liga 1, pomiti că din tun, dinamoviștii au maximum de puncte după consumarea primelor nouă etape, talonați la șapte lungimi de Steaua. Surprinzător, FC Argeș (o singură victorie!) a prins drag de „lanterna roșie”, iar U Craiova se află pe poziție retrogradantă în ciuda visurilor de mărire ale patronului Mititelu.

Având ca obiectiv cucerirea celor nouă puncte din primele trei meciuri în preliminariile C.E. 2008, „tricolorii” și-au văzut reduse pretențiile la maximum șapte, și aceasta în cazul unei victorii împotriva Belarusului pe 7 octombrie, echipă națională din lotul căreia fac parte portarii Vasili Hamutovski și Vladimir Gaev, bunele noastre cunoștințe.

scrie Pompiliu L. Dumitrescu

scrie AP Rompres

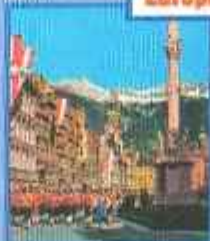
Concurs Europa Travel

Europa Travel în această lună vă propune un sejur de vis în Austria. O țară mică, ușor de explorat, oferă turiștilor atracții incântătoare, neașteptate. Situată în centrul Europei, Austria este renumită pentru stațiunile sale de schi ce împânzesc spectaculoșii Alpi, oferind o panoramă incredibilă asupra lacurilor cristaline și văilor șerpuiunde. Din Innsbruck, orașul jocurilor olimpice, situat chiar în inima Alpilor și până aproape de Salzburg, stațiuni renumite precum Seefeld, Kitzbuhel, Saalbach, Zell am See vă așteaptă cu părții de schi accesibile tuturor, autobuze gratuite care conduc turiștii până la telecabine, cu posibilități de cazare variate, de la pensiuni până la hoteluri luxoase, restaurante, baruri, magazine și atracții turistice, istorice pentru cei mai puțin obișnuiți cu schi-ul.

Câștigătorul (prin tragere la sorți)
va fi anunțat în timp util.

Poți și tu să mergi în acest paradis răspunzând la întrebarea:
Care este destinația concuranților Europa Travel luna aceasta?

București, str. Berzel, nr. 16, sector 1
Tel.: 021/3127021; 031/4025586; 0722507657; 0788579216
e-mail: office@europatravel.ro; www.europatravel.ro

Trimiteți talonul la adresa: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 20.10.2006

Concurs
EUROPA TRAVEL

în tranziție

nr. 49

Pe aici nu se muncește

102 minute

o carte semnată de Jim Dwyer și Kevin Flynn,
recent apărută la Editura **Nemira**
în traducerea lui Bogdan Marchidanu

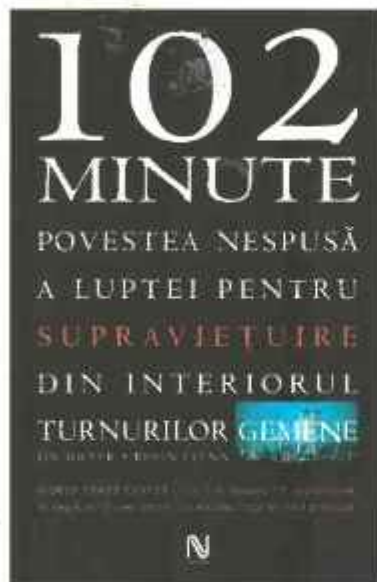
Un document esențial și șocant, care redă dramatismul luptei pentru viață în World Trade Center, în dimineața zilei de 11 septembrie, când fiecare minut a contat. O privire din interior asupra unei zile pe care lumea întreagă a trăit-o numai din afară; o luptă inegală cu spaima, cu moartea și cu haosul purtată de oameni obișnuiți aflați în situații imposibile. Un triumf al reportajului de teren. Jim Dwyer și Kevin Flynn ne oferă o poveste plină de viață și de moarte, o relatare care nu ezită să acorde lauri, dar și să acuze, o scriitură cinematografică despre un eveniment care a transformat modul umanității de a se raporta la rău, schimbând violent cursul istoriei.

„TIMP DE 102 MINUTE, ÎN DIMINEAȚA

zilei de 11 septembrie 2001, 14 000 de oameni s-au luptat pentru viață la World Trade Center. Această carte intenționează să dezvăluie ce s-a întâmplat atunci, exclusiv din perspectiva oamenilor din interiorul Turnurilor Gemene – angajați ai firmelor, vizitatori și salvatorii care le-au sărit în ajutor. Reiatările lor sunt extrase din 200 de interviuri cu supraviețuitori și martori, din mii de pagini de transcrieri ale transmisiilor radio, din mesaje telefonice, electronice și din diverse discuții. Toate sursele sunt denumite și enumerate.

Nu există o singură voce care să poată descrie scenele care s-au desfășurat cu o viteză amețitoare în atât de multe locuri. Adunate laolaltă, însă, cuvintele, mărturiile și înregistrările au darul nu numai de a prezenta o imagine amplă și înfiorătoare a devastărilor, ci și de a oferi o fereastră-revelatoare unică către acte și gesturi de grație într-un moment de descătușare a forței brute.

Provocările imediate cărora acești oameni au fost obligați să le facă față nu au fost de natură geopolitică, ci intensiv locală: de exemplu, cum să deschidă o ușă blocată, să parcurgă un coridor în flăcări sau să urce zeci de trepte. Civili sau forțe de salvare, cu toții au fost nevoiți să aibă grijă de ei înșiși și de cei din jurul lor. Cuvintele lor conturează o poveste în care personajul principal este cumplitul sentiment al pierderii; totodată, ele descriu modul în care au fost folosite

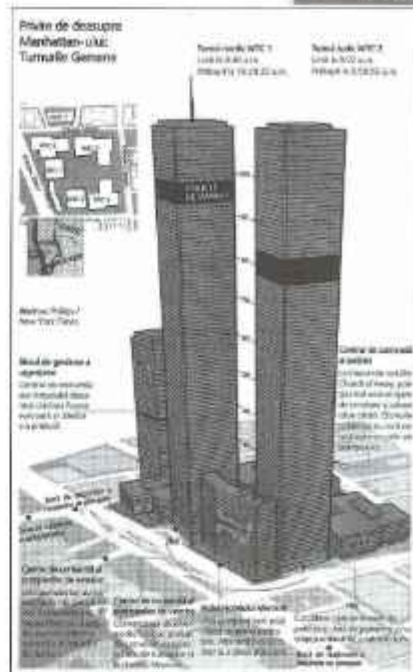

Întâmplări relatate în această carte au stat la baza unui film de excepție: World Trade Center, un film despre 11 septembrie în regia lui Oliver Stone, cu Nicolas Cage în rolul principal. Filmul va avea premiera în România pe 13 octombrie, iar partenerul media al acestui proiect carte-film este Europa FM.

cele mai simple gesturi și uneltele – de la o lamă într-un ascensor înțepenit, la o strângere de umăr, de la o voce tunând un ordin de evacuare, la o rangă încercând să soargă o ușă blocată. Jaloane în istoria bravurii, a fragilității și a luptei oamenilor, aceste cuvinte devin chestiuni de primă importanță. Ele ne-au condus la realizarea acestei cărți.

Crizele din cele două clădiri au avut începuturi și sfârșituri identice – atacuri sinucigașe ale teroristilor din avioanele de linie, urmate de incendii devastatoare și prăbușiri ale turnurilor – iar acest fapt evocă forma și dimensiunile paralele ale clădirilor, prin aceasta sugerând încă o modalitate de îngemănare a celor două tumuri. Și totuși, evenimentele din fiecare turn se petrec la ore diferite și urmează cărări diferite, fiecare având o însemnată proprie. Primul a fost lovit turnul nordic, la ora 8.46.31, cu 16 minute și 28 de secunde înainte de atacul împotriva turnului sudic, de la ora 9.02.59. Această perioadă dintre atacuri a oferit posibilitatea de a începe un proces de evacuare în clădirea sudică înainte ca al doilea avion să se izbească de ea. În schimb, deși lovit al doilea, turnul sudic s-a prăbușit primul, exact la 9.58.59, cu 29 de minute și 26 de secunde înainte de turnul nordic, care a căzut la 10.28.25 – prin aceasta avertizând nu numai despre posibilitatea unei calamități totale, ci și despre iminența ei, fapt care le-a dat salvatorilor șansa să lase din turnul nordic.

Într-o măsură cumplit de mare,

oamenii nu au putut profita de astfel de oportunități. Pe parcursul acestor două intervale de timp, și în ultimă instanță de-a lungul tuturor celor 102 minute, deceniile de experiență acumulată în asigurarea securității în zgărie-nori și în operațiunile serviciilor de urgență ale orașului New York aveau să sufere lovitură mortală după lovitură mortală.

Nimic nu poate diminua vinovăția atacatorilor și a stăpânilor lor în asasinatelor din 11 septembrie 2001. Acesta reprezintă, mai presus de orice îndoială, adevărul istoric definitiv al acelei zile. Ferocitatea acestor atacuri a însemnat faptul că oameni nevinovați au trăit sau au murit deoarece nu au stat în cadrul unei uși, au sărit într-un ascensor în ultima clipă sau pur și simplu și-au mutat greutatea corpului de pe un picior pe altul. Aceștia fiind spuse, a declara simplu că doar pirajii aerului au ucis toți acești oameni ar însemna să le acordăm mult mai mult credit ca tacticieni decât merită. Clădirile în sine au devenit arme, întărind opera de distrugere a atacatorilor și împlinindu-le speranțele într-un mod neașteptat. La fel s-a întâmplat și cu răspunsul la situații de urgență în cazul orașului New York, un răspuns care a rezistat procesului de reformă chiar și atunci când a fost confruntat în mod repetat cu pericole diverse.

Jim Dwyer și Kevin Flynn sunt jurnaliști la *New York Times*. Dwyer este coautor al volumului *Two Seconds under the World*, o relatare a atentatului din 1993 care viza World Trade Center, și al volumului *Actual Innocence: Five Days to Execution and Other Dispatches from the Wrongly Convicted*. El este și autorul operei *Subway Lives: 24 Hours in the Life of the New York City Subway*. În 2001 Flynn, fost redactor la *New York Daily News*, *New York Newsday* și *Stamford Advocate*, lucra pentru *New York Times* – editor de proiecte speciale – și pe 11 septembrie era chiar coordonatorul relației cu poliția din New York. Atât Dwyer, cât și Flynn sunt născuți la New York și în decursul activității lor de jurnaliști le-au fost decernate nenumărate premii.

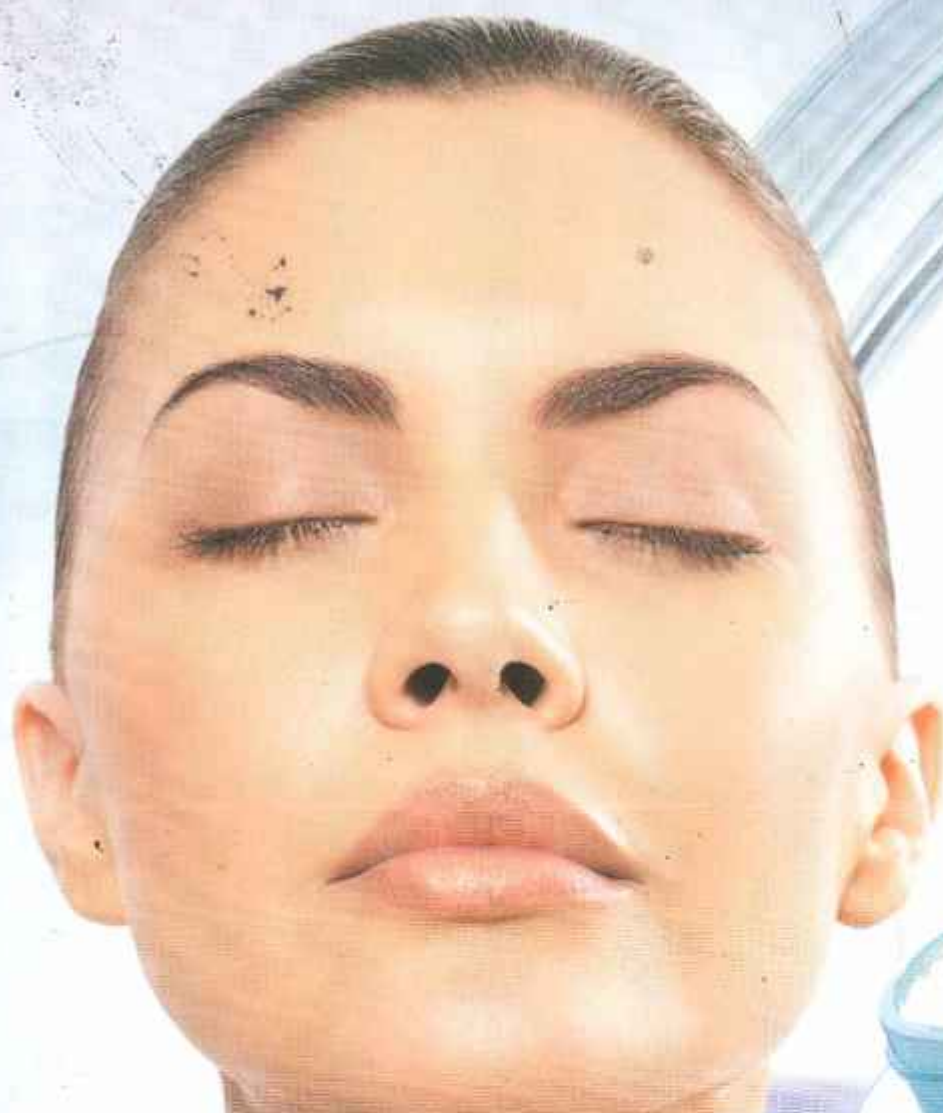
SKINDIVIDUAL

Dermo-Adapt™ – Sistem avansat de îngrijire adaptată oricărui tip de piele, care corectează semnele premature de îmbătrânire

oriflame

natural swedish cosmetics

De fiecare dată
când te urci la volan, ești altul ...
... dar nu știi când se poate rupe filmul.
Ar fi bine să treci mai întâi
pe la noi!

ASIGURAREA DE CARE AVETI NEVOIE